
3 1761 04131 7082

STUDIA CRITICA IN EPIGRAMMATA GRAECA.

ADNOTATIONES AD EPIGRAMMATA IN
TERTIO VOLUMINE ANTHOLOGIAE PALATINAE
EDITIONIS DIDOTIANAE,

CUM APPENDICE EPIGRAMMATUM NONDUM COLLECTORUM.

SCRIPSIT

HENRICUS VAN HERWERDEN.

LEIDEN. — E. J. BRILL.
1891.

STUDIA CRITICA IN EPIGRAMMATA GRAECA.

ADNOTATIONES AD EPIGRAMMATA IN TERTIO VOLUMINE ANTHOLOGIAE PALATINAE EDITIONIS DIDOTIANAE,

CUM APPENDICE EPIGRAMMATUM NONDUM COLLECTORUM.

SCRIPSIT

HENRICUS VAN HERWERDEN.

LEIDEN. — E. J. BRILL.
1891.

LUGD. BATAV., EX TYPOGRAPHEO E. J. BRILL.

PRAEFATIO.

In editionis *Epigrammatum Anthologiae Palatinae* volumine secundo, quod Parisiis prodiit a. MDCCCLXXII, Ambrosius Firminus Didotius cum alia praemonuit lectorem tum (p. VI) haec, quae scripsit m. Octobri a. 1870: »Tertii voluminis, quod »Appendicem novam epigrammatum veterum ex libris et mar»moribus ductorum continebit, adiecto indice rerum et nominum »in universam Anthologiam, multa iam mihi materia ad manum »est, ex libris Jacobsii, Boissonadii, Welckeri, quam ordinatam »ac digestam ita, ut, si non plenum *corpus*, utilem saltem »iucundumque delectum efficiat edere certissimum est, si quid »anni mei et haec tempora certum proponere patiuntur. Quo »utinam labore defungi et susceptum tot ab annis opus absol»vere Duebnero meo datum esset, vivoque praemium aequatae »cum principibus Anthologiae Graecae sospitatoribus laudis »adipisci." Excipit haec verba brevis sed sincera, quae legatur apud ipsum, laudatio viri optimi, doctissimi, ingeniosissimi et admodum industrii, cuius post XXXV annos cum desiderio recordor. Me enim a. 1855 sq. Parisiis degentem studiorum causa, quo melius ad longum in Italiam et Hispaniam iter me praepararem, commendatum sibi a Cobeto nostro et nonnihil quoque *Observationibus* meis *in Comicorum Graecorum fragmenta*, quas missas sibi ab illo, licet multa iuvenilis levitatis et imperitiae virum egregie eruditum fallere non potuerint, admodum sibi placuisse rescripserat, me, inquam, Duebnerus paterna benevolentia

excepit immaturumque adolescentem in amicorum numero esse iussit; quam amicitiam mihi et postea saepius litteris consiliisque philologicis testatus est et nuptiali quoque dono a. 1864, Anthologiae suae volumine primo, quod praesertim illa manu missum est bibliotheculae meae κειμήλιον. De epitaphiis imprimis scripturo ignoscat mihi lector hanc de viro carissimo rebusque meis mentionem. Iam redeo in viam.

Ambrosii Firmini Didotii, viri eximii, vota multum abest ut plene exaudita sint. Nam prodiit quidem hoc ipso anno in heredum eius officina *Anthologiae volumen tertium*, *continens Epigrammata vetera ex libris et marmoribus ducta*, *annotatione inedita Boissonadii*, *Chardonis de la Rochette*, *Bothii*, *partim inedita Jacobsii*, *metrica versione Hugonis Grotii*, *et apparatu critico instructa ab* EDUARDO COUGNY, *Graece et Latine cum indicibus epigrammatum et poetarum*, sed desideratur promissus ab illo *index rerum et nominum in universam Anthologiam*, nec delectus semper factus est, qualem aut ipse probaturus fuisset aut nos probare possimus, quia editor, si omnia colligere nollet, pro multis extremae barbariae fetibus cum ex Kaibeli copiis tum ex iis quae post huius collectionem e lapidibus volgata sunt melioris saltem notae epigrammata edere potuerat. Mihi enim, quem ad plenam collectionem faciendam praeter otium subsidia deficiunt, colligere licuit octoginta ferme titulos metricos, hic illic sparsos in libris periodicis, quos frustra apud Cougnyum quaesiveris; quare corrolarii instar novam hanc collectiunculam his meis annotationibus subiungere visum est.

At isti quidem optioni minus felici ignosceremus, dummodo Cougny ea quae collegit aut colligenda curavit bene edidisset; sed contra est, nam neque accurate quae recte tradita sunt vulgavit, nec diiudicandis virorum doctorum coniecturis sanum sobriumque adhibuit iudicium, nec non quae ipse suo marte mutavit solidae doctrinae et sanae, paene dixerim, mentis absentiam ostendunt. Labitur enim continuo in accentuum ratione

atque universa etymologia, in syntaxi, in re metrica, in vera vocabulorum significatione, et iocularibus in versione sua Latina erroribus saepe prodit singularem iuxta sermonis Graeci imperitiam iudicii imbecillitatem. Miseret me Firminorum Didotiorum, virorum honestissimorum, quod, cum Gallia optimis philologis abundet, huius potissimum humeris tam grave onus imposuerunt. Quam puderet revocatum ab inferis litteratissimum virum, Ambrosium, si opus ab amico suo eruditissimo tam praeclare incohatum et pro maiore parte confectum, adeo turpiter absolutum esse videret. Non calumniari me hominem, quem non novi et cui opto omnia quae velit, satis apparebit ex iis quae in his commentationibus non data opera, sed in transcursu, notavi; quamquam, si res aeque utilis esset atque facilis, errorum, quos commisit, nullo negotio multo largiorem copiam indicare potueram [1]).

Re sic comparata mihi constitit huic editori nulla in re temere esse credendum, itaque, ne aut identidem acta agerem aut ab illo deceptus falsa conicerem, praeter ipsius annotationes alios libros consulendos esse, quod quantum subsidia mea mihi permittebant, ubique feci. Qua in re nemini tantum debeo quantum Georgio Kaibelio, cuius egregii critici duo eximia opera, *Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta, Berolini apud G.*

---

1) Paucissima, unde homo cognosci possit, hic lectorum gratia addo: I, 79, 2 *γέρας* Cougnyo interprete est *senectus;* I, 200, 1 contra sententiam *κατ' ὄνειρον* vertit *in somniis.* Cf. 203, 3; I, 258, 3, ubi vera lectio est *παραβώμια ῥέξαι*, edens *παραβώμι' ἐφέξαι*, habuit *ἐφέξαι*, si Musis placet, pro *ἐπισχεῖν* et vs. 5 *ἔκτροφος* (altrix) cum gravi sententiae detrimento vertit *alumna*; I 261, 7 *Ζώγρει* (i. e. *parce, sospita*). *δέσποτ' ἄναξ, τὸν σὸν ναετῆρα μεθ' ἡμῶν* ‖ Κλαυδιανόν, Θρηκῶν πρῶτον ἐν εὐσεβίῃ vertit *Cape vivum* cett.; I 263, 34 *ἀ π ρ ό φ α τ ο ς* Νέμεσις, i. e. *ineffabilis*, cuius nomen profari horremus, (*ἂν τρέμομεν λέγειν* Soph.) ei est *quam affari non licet*; II 6, 2 *ἴσκω* (i. e. *εἰκάζω*) vertit *scio;* II 19 bis suo marte nomen Ποτείδαια, quod est in lapide, scripsit per I, ignorans, quod hodie vel pueri sciunt, illud bona aetate unice verum esse, et contrario errore II 157, 1 Πολύιδος mutavit in ΠολύΕΙδος; III 398, 4 edidit *θάψε τε καὶ Μουσῶν εὖνιν ἔ θ η κ ἀ ρ ε τ ῆ ς* pro *ἔθηκ' ἀρετῆς*, quod unum e plurimis, quibus haec editio scatet, operarum erroribus esse crederes, nisi contrarium demonstraret ipsius versio Latina. Sed ubi sic pergens finem inveniam?

Reimer, 1878 et Athenaei editio apud Teubnerum a. 1887—1890 semper mihi fuerunt in manibus. Si nihilominus hic illic editas iam coniecturas, quod facile sane fieri potuit, protulerim, me inscio et invito id accidisse vix opus erit affirmare. Haud quidem me latet traditas lapidum, quos ipsi examinare tibi non liceat, scripturas tentare esse periculosae plenum opus aleae, attamen huiusmodi sententiarum nexui et dicendi proprietati superstructae coniecturae, si non aliud, hoc certe boni habent, ut eos quibus detur occasio ad novam et diligentiorem ipsorum monumentorum explorationem excitent.

ADNOTATIONES AD

EPIGRAMMATUM ANTHOLOGIAM VOL. III ED. COUGNY.

Ad caput I.

17. Παῖ Διός, Ἐκφάντου δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα·
 σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐ ξ ε τ έ λ ε σ σ ε τ ρ ο π ῆ ο ν.

Lapis habet rectissime ΕΤΕΛΕΣΣΕ ΓΡΟΠΗΩΝ, i. e. ἐτέλεσσε γρόφων (= γράφων) Vid. Loewy, *Inschriften d. Gr. B.* p. 8.

34. Πύθων Ἑρμῆ ἄγαλμα Ἑρμοστράτου Ἀβδηρίτης
 ἔστησεν πολλὰς θ η σ ά μ ε ν ο ς πόλη ας (i. e. πόλιας). κτὲ.

Vs. 2 θησάμενος = θεησάμενος. Python, alter Ulixes, πόλλ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, quae ipsa Homeri verba ab epigrammatis auctore respici credo. Cougny absurdam commentus formam θησάμενος = θέμενος, quod κτίσας significet, inepte vertit »multas cum *condidisset* urbes"; quod si ita esset, Pytho procul dubio non foret tam obscurus, ut hodie quis fuerit nemo noverit.

43, 2. καὶ Καμαριναῖος· πρόσθ' ἄ ρ' ἐ Μαντινέᾳ
 Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν.

Pro Ε, quod est in lapide habeturque pro forma dialectica praepositionis ἐν, editor, ne monito quidem lectore, contra numeros reposuit ἐν.

55. Epigramma pessime editum et suppletum. Veram lectionem ab ista longe diversam dedit Loewy l.l. pag. 9:

Ἄρτεμί, σοι τόδ' ἄγαλμα Τελεστοδί[κη ἀνέθηκεν,
Ἀσφαλίω μήτηρ, Θερσίλεω θυγάτηρ.
Τοῦ Παρίου ποίημα Κριτωνίδεω εὔχομ[αι εἶναι.

61. Μαινάλιος Ξενοκλῆς νίκασα Εὐθύφρονος υἱὸς
ἀπτὴς μουνοπαλᾶν τέσσαρα σώμαθ' ἑλών.

Ex hoc usu vocabuli ἀπτής (Darice = ἀπτήν) intellegitur, apud Sophoclem in Oedipi Regis initio verba οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες non necessario de parvis puerulis accipienda esse.

62, 1. Ὄ[ρσιππ]ός σ' ἵερωσε κτέ. Admodum rarum est nec tamen exemplo caret monumentum sic compellatum. Vulgo enim ipsum loquens inducitur, ponitur que primae personae pronomen in accusativo. Interdum etiam pronomen omittitur.

74, 1. Lapide, qui adhuc exstat prope Vari, denuo inspecto, Koehler (Mittheil. d. A. I. VII 348) vidit scribendum esse:

Ἡδυγέλωτι χορῷ Διονύσια σ[ύ]μ ποτ' ἐνίκα κτέ.

»Die Verse stammen von ein Privaatdenkmal her, welches in »der Zeit nach der Mitte des IV Jahrhunderts errichtet war. »Die Namen der beide preisgekrönte Brüder und des an einem »früheren Feste Sieger geblieben Vaters standen auf einem verloren gegangen Platte.".

88, 1. Κόσμον Ἄρης πατρίδι στῆσε ἐνθάδε παῖδα Πίδωνος κτέ. Suspectum mihi est nomen Πίδων. Num forte in lapide est Πί[θ]ωνος, quod est nomen satis frequens? Comparari Xen. Hell. I 1. 29, Δήμαρχός τε Πιδόκου, vetat vera Dindorfii et Cobeti emendatio Δήμαρχός τ' Ἐπικύδου.

89. Πάμμαχον, ὦ Θήβα, κρατέοντά με παῖδα[ς ἀγῶνα
καὶ τὸ πάλιν μεσάταν ἁλικίαν τίς ἐρεῖ

τοίας ἐκ προβολᾶς εὐάγκριτον; ἁ δὲ Νέμειος
νίκα μοι λεκτῶν ἦλθεν ἀπ' ἠιθέων κτέ.

Scripsi haec, ut multo rectius dedit Kaibel Ep. Gr. p. XX praef. Verba τοίας — εὐάγκριτον, quae male vertit Cougny, paullo sane sunt difficiliora. Cum autem προβολή hic manifeste vocentur certamina cum pueris et cum iis, qui sunt mediae inter pueros iuvenesque aetatis, itaque ἀγένειοι qui audire solent, reddi ea vox posse videtur *anteludium*, sive pugna anterior, cumque ἀνακρίνειν sit *examinare*, s. *explorare*, εὐάγκριτος est *rite examinatus*, s. *probatus*. Quod si ita est, sine interrogatione scribendum est τις ἐρεῖ. Sententia: *Me qui et et pueros et imberbes pancratio superavi dicet aliquis eiusmodi quasi anteludiis bene probatum esse* (i. e. satis monstrasse quis essem, quidque a me expectari possit, nec spem eventus fefellit); *venitque mihi victoria Nemëensis de lectis iuvenibus*. Ad verba λεκτῶν — ἠιθέων cf. Soph. O. R. 18.

92. Metri causa epigramma sic explendum:

Βόϊσκος ἀπὸ <τῆς> Κυζικοῦ, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον, Φοίβῳ τίθησι δῶρον.

98. Τεῦξ' Ἑλικὼν Ἀκέσᾶ Σαλαμίνιος, ᾧ ἐνὶ χερσὶν
πότνια θεσπεσίην Παλλὰς ἔτευξε χάριν.

Ita Athenaei libri, sed vide ne elegantius poeta scripserit ἔχευε χάριν.

100, 1. Οὐδὲ Τύχης σε δάμασσε παλιγκλίναντα τάλαντα. Imo πάλιγ κλίναντα, qui scribendi modus pro πάλιν κλ. in titulis antiquis notissimus est.

105, 1. Νικίας με ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι υἱὸς Θρασυμήδεος.
Ut exiret hexameter, Mnem. 1882, 393 utpote lapidarii glossema expungebam υἱός. Cf. ad 161.

113, 1. Βαιὸν ὁδοιπορίης ἔτι λείπεται· ἀλλὰ πρὸς αἶπος
τὴν ὀλίγην ἀνύσεις ἀτραπιτὸν διέπων κτέ.

Numquam vidi διέπειν sic adhibitum. Rectius poeta dedisset διϊών. Cf. Plato Legg. III 685 A. Similiter vs. 4 melius scripsisset εἰστείχεις εἰς Φιλίου τέμενος quam πρός, quod in lapide esse traditur.

121. Πατρὸς ἀριζήλοιο Πολυκρίτου υἷα σὺν ἵππῳ
δέρκεο, Βοιωτῶν ἀρχὸν ἀεθλοφόρων.
δὶς γὰρ ἐνὶ πτολέμοις ἁγήσατο, τὰν ἀσάλευτον
νίκαν ἐκ πατέρων τηλόθεν ἀρνύμενος,
καὶ τρίτον ἱππήων· Ὀπόεντα δὲ κτέ.

Si bene tradita sunt verba obscura δὶς — ἱππήων, pessime sane locutus est horum versuum auctor, qui voluisse videtur: δὶς γὰρ ἐνὶ πτολέμοις πεζῶν ἁγήσατο — καὶ τρίτον (sc. ἐνὶ πτολέμοις) ἱππήων, quamquam expectamus huiuscemodi quid δὶς γὰρ πεζομάχων ἁγήσατο κτέ.

Quocirca spero fore, ut a perito archaeologo hic lapis denuo examinetur. In sqq. iungendum videtur νίκαν τὰν ἀσάλευτον τηλόθεν ἐκ πατέρων, *victoriam longa patrum memoria inconcussam.* De re videatur Kaibel pag. 351. — Ab ultimum huius tituli versum:

πίστις ἐπεὶ πάντων κοίρανος ἁγνότατα

perverse Cougny annotavit: A*d fidem tituli pertinet; testimonia enim cuiuscumque generis vocabantur* πίστις. Imo pertinet ad fidem praestitam civibus suis a Nicasichoro, quod plane demonstrant vss. 6—8. Cf. II 187, 4. al.

127. Χερσί τε καὶ [τέχνα]ις ἔργων τόλμαις τε δικαίαις
θρεψαμένη τέκνων γε[νεά]ν, κτέ.

Τόλμαις neutiquam sollicito. Videndum tamen utrum hoc lapis revera exhibeat an παλάμαις, quod potius expectaveram.

128, 4. Pro Σιλεωνίας proposui Σιμωνίδας Mnem. 1882, 394.

128 *b*. (Add.).

Τόνδε ποτ' ἱδρύσαντο θεῷ [π]ερικαλλέι Φοίβῳ
Ἀπολλῶνις (l. — ωνὶς) ἠδὲ κασίγνητοι, παῖδες Αὐλουζένεω.
Ἔ[σ]κε δὲ τῶν πατρῶος ἀνὰ Σαπάμκην ἐρίβωλον
α]ὐτ[ὰρ] οἱ στήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

Vs. 2 extra metrum positum est nomen Apollonis, alterum vero nomen eam mensuram habet, quasi sit Ἀλουζένεω. Vs. 3 πατρῶος (i. e. πατρῷος) editor explicat *patria domus*(!), mihi intellegendus videtur Apollo πατρῷος, quo referendum esse vs. 4 ΟΙ, quod personale pronomen sit, non relativum. Lapis habet ΑΥΤΑΡΟΙΕ-ΤΗΣΑΝΤΟ, unde corrigo:

Αὐτάρ οἱ ἐστήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

Cougny, qūi αὐτὰρ δ' ἐστήσαντο (!) coniecit scilicet, versus iam satis inconditos etiam inconditiores reddidit.

136. Θάλει' ἐπ' εἰρήνης σοφίη... γαῖα πᾶσα·
εἰρήνῃ λοιβὰς τάσδε Θάλεια χέω.

Ignoravit editor novum Schmidtii apographum Mittheil. V 121:

Θάλλ(ε)ι ἐπ' (ε)ἰρήνης σοφίης καλά τοι γαῖα πᾶσα.

Ex qua scriptura θάλλει est transitivum et γαῖα priorem syllabam corripit, pronuntiandum nempe γέα. Recentissimum esse epigramma et hinc et ex itacismis θάλλι et ἰρήνης apparet. Ludit, uti vides, auctor in Thaliae nominis origine.

155, 2. Δημήτριος ἥκω πρὸς μεγάλην Ἶσιν θεάν,
μνείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν γονέων ποιούμενος
καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων μου κατ' ὄνομα.

Non est ἐπ' ἀγαθῷ *de bono* (Cougny), sed *in* (horum) *salutem;* Genetivi γονέων, ἀδελφῶν et φίλων pendent a μνείαν ποιούμενος.

158. Novum apographum dedit Koehler Mittheil. III 139

ἔστησεν Βρομίῳ Διοκλῆν Τιμοστ[ρ]άτου υἱὸν
[ἐν π]όλε[ι] τεχνιτῶν μουσοπόλων σύνοδος.
Quamquam metro convenit, quod Cougny edidit ἐν[θά]δε.

159, 3. δεσπότα Εὐρώπας τε καὶ τῆς Ἀσίδος ἄστρῳ ἁπάσας κτέ.
Non agnoscit Kaibel pag. 409 male sanum articulum, qui una cum numeris sermonis elegantiam pessumdat. Non magis apud hunc vs. 9 apparet absurda forma ἔδεσθλον pro ἔδεθλον.

162, 3. καὶ Νείλου βαθὺ χεῦμα, ὃς Αἴγυπτον πολύολβον
αἰὲν ἔτος σώζει Καίσαρος εὐτυχίαις.
Admodum mihi suspecta est inaudita formula αἰὲν ἔτος, quae nihil commune habet cum eo quod e Sophocle comparavit Cougny ἔτος εἰς ἔτος. Num re vera in lapide est ΑΙΕΝΕΤΟΣ-ΣΩΖΕΙ? Multum dubito, sed, utut est, recte mihi videor Mnem. 1882, p. 396 statuisse veram lectionem esse ΑΙϵΝΑΟΣ vel potius ΑΙϵΝϵΟΣ, quae semibarbara forma tradita est 367, 1 (Kaib.), ut scribendum sit: ὃς Αἴγυπτον πολύολβον || αἰένεος σώζει Καίσαρος εὐτυχίαις.

Vs. 1 lapis habet:
καὶ πέμψαις ἡμᾶς σώους ἐς Κρόνου ἐμπόριον.
Ut pentameter exiret, editor delevit ἡμᾶς, fortasse recte, licet pronominis durior sit omissio, et poeta elegantius scripturus fuisset καὶ σώοις ἡμᾶς ἐς Κρόνου ἐμπόριον. Cf. ad 105.

163, 4. ἀξιθέους αἳ ναοὺς [λαοὺς Wilam.] ἤγαγεν Αἰθιόπων
γαῖαν ἐς ἡμετέρην πυρηφόρον, ἀξιθέωρον.
Vulgo ita poetaster scripsisse creditur pro ἀξιοθέους et ἀξιοθέωρον. Ut vero Kaibel prius vocabulum recte *deam ferens* interpretatus est, ita vix dubito quin carminis auctor ἀξιθέωρον dictum voluerit terram, *quae ducit* (allicit) *spectatores*. Qui si volebat *spectatu dignam*, scribere poterat ἀξιοθέωρον, adhibita vocalium

synizesin aliquanto minus duram quam in *νκούς* (s. *λαούς*) quod unam facit syllabam, ut 320, 1. Accedit quod Graece non sic dici solet, sed *ἀξιοθέατος* (*-θέητος*).

166, 5. *αὐτὰ δ' Εἶσις ἐθαυμασάμην* . . . . .
Sic quoque Kaibel p. 413, qui *ἐθαυμασάμην* satis certum esse dicit. At omnibus Graecis inauditum est verbum medium *θαυμάζεσθαι*, quare dubito, nec tamen *ἐθαύμασα μὴν* praestare videtur. Tradita scriptura ΤΛΑΜΑΜΗΝΟΤΑΡΩ . . . ΤΑΙΔΑΙϹ eo ducit ut corrigam:

αὐτὰ δ' Εἶσις ἐθαυμασάμην (?), *ὅτ' ἄρ' ὥ[δ']* . . .

Reliqua incertiora. Conieci:

ὅτ' ἄρ' ὥ[δ' ἱππᾶδας
ἐκ τᾶς Συήν]ας ἦκεν ἔχων ἀγέλας.

175, 5. Ellis, Procockii usus apographo, rectius coniecit:

σοῦ, Μέμνον, ἠχήσαντος ἡ μήτηρ [ἵνα]
ἡ σὴ χυθεῖσα σὸν [δέμας περισ]τέφει.

Vs. 8. *Λαλὸν μὲν 'Αργὼ παῖς ἐὼν ἐγὼ 'μαθον,*
λαλὸν δὲ Φηγὸν τὴν Διὸς Πελασγικοῦ,
σὲ δ' αὐτὸν ὅσσοις μοῦνον ἐδράκην ἐμοῖς,
ὡς αὐτὸς ἠχεῖς καὶ βοήν τιν' ἐκχέεις.

Corrigendum arbitror:

ὡς [κ]αὐτὸς ἠχεῖς κτέ.

ut est 177, 9 apud Iuliam Balbillam:

κοίρανος 'Αδριανὸς χάρε δὶς δ' ἀσπάσσατο καὐτός

ubi receptam oportuit Kaibeli correctio *χήραις δ'*.

182, 9. *Ταῦτα δ' ἔγραψε Γέμελλος, ἀμοιβαδὶς ἐνθάδ' ἀνελθών.*
σὺν κεδνῇ ἀλόχῳ 'Ρουφίλλῃ καὶ τεκέεσσιν.

Ita omnes, etiam Kaibel, ediderunt. Annotavit Franz »Videtur »(Gemellus poeta) saepius visisse Memnonem, quod conicio ex »litteris residuis, quae subiectae sunt titulo: *Εὐτυχῶς σὺν 'Ρου-*

»*Φίλλῃ* .:... *σὺν Λογγίνῃ*, ubi indicare videtur, quo die una »cum uxoro Rufilla, quo die cum liberis affuerit; hinc vs. 9 »*ἀμοιβαδίς*". At Kaibel pro his dedit *εὐτυχῶ[ς 'Ρ]ουφίλλῃ [κα]ὶ Λογγείν[ῃ]*, neque igitur Franzii suspicio est unius assis. Praetere a *ἀμοιβαδίς* Graeca non *saepius* significat, sed *alternatim*, cui notioni aperte locus non est. Dixit vero Gemellus disertis verbis vs. 4:

δίς, δαῖμον, τεῦ ἐσέκλυον αὐδήσαντος.

et vs. 9 scripsit procul dubio:

ταῦτα δ' ἔγραψε Γέμελλος ἀ μ ο ι β ά, δ ὶ ς ἐνθάδ' ἀνελθὼν κτέ.

i. e. *haec scripsit Gemellus gratiam rependens* (Memnoni pro bis emissa voce, quae rarius audiebatur), *bis huc qui venit cum uxore et liberis.* Caesuram post quartum trochaeum eamque interpunctione deterrimam obvertere mihi noli. Pessimus fuit Gemellus poeta et Romanus.

214, 5. Vix recte supplevit Curtius:

πᾶσι γὰρ [ἐν τεκέ]εσσιν ἐμοῖς ἀνα[φ]ανδὸν ἐπέστης
οὐκ ὄναρ, ἀλλὰ μέσους ἤματος ἀμφὶ δρόμους.

Mnem. 1882, 304 proposui:

πᾶσι γὰρ [ἐγγενέ]εσσι κτέ.

216. Hoc epigramma partim sic expleri potest:

Καὶ τόνδ' ἠλύσιός τε δόμος καὶ χῶ[ρος ἄλυπος
Γλαυκίου υἷα μ ι ῆ ς (?) *δεύτερον [⏑ υ ἔχει,*
Ζηνὸς ἐνὶ προύχοντα χοροστασίῃ [καὶ nomen fratris
αὐτοκασιγνήτῳ ξύνδρομον [ἐν σταδίῳ s. *σταδίοις.*
'Αλλ' ἔτι καὶ τῷ στῆσε πόλις τόδ[ε καλὸν ἄγαλμα
λάινον ἀ τ μ ή τ ο υ σᾶμα θε . . . . .

Ultimo versu quin sub *ἀτμήτου* delitescat *ἀκμήτου* vix dubito, referendum ad viri virtutem, cuius mentio a fine periit. Sed *θε[οφροσύνης]*, quod solum vocabulum sic ordiens numeros explet, vix satis aptum videtur. Non magis certa coniectura reperio quid vs. 2 lateat sub ΜΙΗΣ sive ΑΜΙΗΣ, quas litteras alterius

Glauciae filii nomen in accusativo celare crediderim. Ariolatus sum:

Γλαυκίου υἶ' Ἀ[ρ]ίη[ν] δεύτερον [ἤδη ἔχει.

Quod si non sufficit, certiora quaerat alius.

219, 1. Σχῆμα τόδ' Ἑρμείαο καὶ εἰκόνας Ἡλιοδώρου κτέ.
Metri gratia pluralem tituli auctor pro singulari Kaibelio posuisse videtur. Quamquam metrum ante caesuram bucolicam hiatum non respuit. Sed cf. II 616, 4.

223, 4. Ἑρμάωνι θεῷ πλεῖον ἀγαλλόμενοι.
Utrum hoc an melior lectio πλεῖ[στ]ον est in lapide? Sed cf. II 205, 3.

224, 3. τοὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ἀποκληζομένη,
εὖτέ με Κεκροπίδας Δηοῖ θέσαν ἱεροφάντιν,
αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς.

Notanda satis antiqua confusio verborum κλῄειν et κλῄζειν, de qua cf. Dindorf in Stephani thesauro s. v. ἀποκλῄζω. Ad mysticam hanc nominis celandi legem dignum est quod conferatur epigramma III 115 *b* (Add.), ubi vs. 5 sqq. legitur:

Οὔνομα δ' ὅστις ἐγὼ μὴ δίζεο· θεσμὸς ἐκεῖνος
μυστικὸς ᾤχετ' ἄγων εἰς ἅλα πορφυρέην·
ἀλλ' ὅταν εἰς μακάρων ἔλθω καὶ μόρσιμον ἦμαρ,
λέξουσιν τότε δὴ πάντες ὅσοις μέλομαι.

Post mortem autem filii nomen evulgant. Subscriptum enim legimus:

Νῦν ἤδη παῖδες κλυτὸν ὄνομα πατρὸς ἀρίστου
φαίνομεν, ὃ ζωὸς κρύψεν ἁλὸς πελά[γει.
οὗτος Ἀπολλώνιος ἀοίδιμος, ὃν Φ......
σημαίνει μύσταις οὔνομα πατ[ρός.. κτέ.

Ubi non dubito quin traditum ΠΕΛΛ... recte expleverim, sed dubito an pro κρύψεν melius scribatur κρύψ' ἐν. Reliqua non expedio. Vs. 3 an Φ[ιλίοισιν]?

237, 5. καὶ πρὶν μὲν ζώσης ἀλόχου φάος εἰσοροώσης
σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σοὺς ἐγέρχιρε τόπους.
In eleganti ceteroquin epigrammate offensioni est immanis tautologia, cui frustra Jacobs comparavit pulchrum Homeri versum Iliad. A 88. Procul dubio, una abiecta littera, corrigendum est:
καὶ πρὶν μὲν ζωῆς ἀλόχου φάος εἰσοροώσης κτἑ.
Cf. v. c. II 635, 1.

242, 1. Mnem. 1882, 394 pro (Κύπριδος) λιγείης tentabam γλυκείης.

244, 1. Ἀμφότερον ῥητῆρα δικῶν μελέτῃσι τ' ἄριστον κτἑ.
Versus expressus ad similitudinem Homerici
ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής,
quem ipsum versum alius epigrammatis (II 601, 4) auctor integrum in suam rem convertit. Conferatur etiam II, 9, 2.

251, 4. ὡς μὴ φέροι τις αἶσχος ἀποκισσούμενος.
Novum verbum ἀποκισσοῦν, *hedera privare*, formavit poeta ad exemplum verbi ἀποστεφανοῦν, *privare corona.*

258, 8. Cougny sic supplet:
βένθεσιν [εἰν ἁλίης] ἕδρανα ῥυομένη
monens ἁλία sive ἁλίη pro mari poni rarum esse; quasi umquam ea vox hac notione frueretur. Quidni supplebat potius
βένθεσιν [εἰν ἁλίοις]· κτἑ.,
quod optime dictum est? De reliquis eiusdem in hoc quoque epigrammate erroribus alio loco monebo.

261, 4. τεῦξον ὁμῶς γλυφικῆς ἀμφὶ καὶ εὐγραφίης.
Novum est quod poeta pro instrumentali utitur praepositione ἀμφί cum genetivo, quo sensu antiqui poetae, velut Pindarus, subinde eandem praepositionem adhibuerunt, sed iunctam cum dativo.

263, 23 sqq. Nove dictum est μηδέ τις — ἐς ἄλσεα δένδρων — ῥήξειε μάκελλαν *impingendi* sensu, vix tamen [π]ήξειε conicere ausim.

278, 5. ταύτῃ καὶ γένος ἔσχες ἐτήτυμον, Ἡράκλεια,
Ἡρακλέους, Φοίβου, πρὸς δέ τ' [ἀπ' Ἰα]μ[ι]δῶν.

Ἔσχες vitiosa aspiratione exaratum esse pro ἔσκες statuebam Mnem. 1882, 395 et nunc statuo. — Vs. 6 sic rectius quam Cougny supplevit Kaibel p. 360 sq. Duos vss. sqq. sic ibidem tentabam:

οἵ σε καὶ [Ἅρπυῖαι ὅτ'] ἀνηρείψα[ντο, καθῖσαν
αὐτοκασιγ[νήτην] θᾶκον ἐς [ἀ]θ[ά]ν[ατον.

301, 4. ἠδ' ὅτι λαϊνέων δαπέδων κρηπῖδα τορήσας
τεῦξεν Ἐλευθερίης ἐνναέταις τέμενος.

Ita lapis habere traditur, neque aliter edidit Kaibel, qui nihil annotat. In verbo qui haesit Cougny contra metrum dedit πορίσας, cum deberet saltem πορίσσας scribere. Proprium quod expectatur verbum est στορεννύναι, ut 327, 7, ubi lego:

Οἱ δ' αὐτοὶ δάπεδον πυκνοῖς στόρεσάν τ' οὐδοῖσιν κτέ.,

sed cum στορέσας metro non conveniat, nec στρώσας probabile sit, nescio an [π]ο[ι]ήσας sit vera lectio. Dubito saltem τορήσας, quod non intellego, recte e lapide descriptum esse.

324. Εἰκόνα τήνδ' ἐσάθρει· πέλεται δὲ τοῦ ἁγνοῦ ὑπάρχου
ἐς Κρητῶν πόλιν, ἣν μοῦνος ἔθηκα νέην.
Ἀγχίθυρος δ' ἕστηκα Δίκης πέλας· εἰμὶ Δίκης γὰρ
ἤπιος ἰθυδίκοις, τοῖς δ' ἀδίκοισι δέος.

Pro altero ΔΙΚΗΣ Boeck coniecit κρίτης, idque non monito lectore recepit Kaibel. Non recte, ut mihi quidem videtur, quia πέλας sic positum iuxta ἀγχίθυρος inepte abundat. Nescio an malus poeta pravo quidem fortasse acumine usus, sed ab isto aevo (est enim recentissimum epigramma) neutiquam alieno, verba in hunc modum distinxerit:

Ἀγχίθυρος δ' ἕστηκα Δίκης· πέλας εἰμὶ δίκης γάρ,
ἤπιος ἰθυδίκοις, τοῖς ἀδίκοισι δέος.

Sto prope Iustitiae (templi) *fores· prope enim sum iustitiam* (i. e. a. iustitia non discedo), *mitis iustis*, *sed iniustis formido.* Ad ἀγχίθυρος ἕστηκα cf. 266 c (add.) 4 sq.

ἱστάμεθ' ἀγχίθυροι = Δηοῦς καὶ Κούρης.

Vid. et 331b, 2 (add.)

325. Διφίλου οὗτος ὅδ' ἐστὶ τύπος τοῦ Διφίλου υἱοῦ,
ὃς καὶ ἐπὶ στρατιὴν δόξαν ἔχεν μεγάλην.

Nequaquam οὗτος ὅδ' tuetur ὅδ' ἐκεῖνος in epigrammate C. I. 6217, collato a Kaibelio

Βάσσος ἐγὼν ὅδ' ἐκεῖνος, ὃν ἔκτανε Δύσφορος ἀνήρ,

ubi ὅδ' ἐκεῖνος, *hic ille*, quae frequens est formula, recte et ordine dictum est. Hic contra alterum pronomen sine sensu, ut numeri explerentur, a poetastro incertum est. Prave quoque dictum est ἐπὶ στρατιήν pro ἐπὶ στρατιῆς, i. e. *militiae*, modo revera sic legatur in lapide.

326, 3. Ἑρμῇ δ' ἐπ' ἄλειφα χεύσομαι
Φυλαττομένῳ δῶμα τόδ' Ἀττιαδῶν.

Φυλαττομένῳ est pro activo et metrum postulat [τὸ] δῶμα τ. Ἀ.

327, 22 ἵλαθι, τοὔνεκα σεῦ νηὸν ἔθηκε γονεύς.

Τοὔνεκα pro οὕνεκα dictum, ut supra 263, 6 τόφρα pro ὄφρα, 274, 3 τηνίκα pro ἡνίκα et saepe apud sequiores τέως pro ἕως, qua labe librarii vel antiquos et probos scriptores, velut Demosthenem, inquinarunt, tuentibus plerisque etiam nunc criticis, licet Dindorf quam improbabile sit florenti lingua tam gravem errorem ab optimo scriptore commissum esse satis ostenderit.

328. Ὁ κρατερὸς πολιοῦχος ἄναξ ἠγείρατο ταύτην
νεύματι τῷ σφετέρῳ χαλκοτύπου παλάμαις
στήλην Εὐδάμοιο, τὸν εὖ ἐνοήσατο θεσμὸς
πειθόμενον σκήπτροις αἰὲν ἀκηρασίοις κτἑ.

Acquiescitur parum probabili Brunckii sententiae, *θεσμός* hic significare *βασιλεύς*. Nescio an potius subsit aut lapidarii aut describentis error et fuerit:

τὸν εὖ ἐνοήσατο θεσμο[ῖ]ς
πειθόμενον σκήπτροις [τ'] αἰὲν ἀκηρασίοις.

347, 4. *τῶν γενεὴν βίοτόν τ' α ὔ ξ η σ ε ν ἀπημοσύνῃ.*
Tam numeri quam sententia postulant *α ὔ ξ ο ι*. Iisdem de causis 269, 4 supplendum arbitror:

οὓς ἐσάωσε θεός, ὅτε βούβρωστις κατὰ γαῖαν
σαρκοβόρος, δεινή τε φόνον βρίθουσά [τ'] ἄλυκτον
κόσμον ἐπέσχεθε πάντα.

348, 3. *εἴμ' ἱερῆς ἐγὼ Ἀσκληπίας· ἐκ δὲ τοκήων*
πατρὸς Εὐκτιμένου Ἀσκληπιάδαο γ ε ν έ σ θ η ν.
Licet admodum recentis aetatis sit hic titulus, valde tamen dubito de forma duali usurpata pro *ἐγενόμην*. Nisi egregie fallor, lapis habet aut certe carminis auctor voluit *γεν[ή]θην*, formam sequioribus usitatissimam.

359, 4. *μάρτυρι Σ ε ρ γ ί ῳ περικαλλέα νηὸν ὀπάσσας.*
Nihil opus cum editore numerorum causa reponere formam pessimam *Σεργείῳ*. Nam in nominibus propriis omne licentiae genus epigrammatum conditores, etiam antiquiores, admittere certum est. Vix quidquam gravius in hoc genere reperitur quam quod legitur I 281, 2:

Κυΐντον Ἰούλιον Μίλητον οἱ τεχνῖται ἀνέθηκαν,

in quo versiculo sola duo triave ultima vocabula metri legibus parent. Hinc quoque intellegitur, cur II 406, 4 ferri possit

τιμῶσιν τὸν σόν, Μ α ρ κ ε λ λ ῖ ν ε, τ ά φ ο ν,

ubi certa pentametri lex violatur, quod idem fit II 189, vs. 19 (Add.), qui sic scribendus:

εἶδός τε ἠγάθεον, Ἀ ρ έ σ κ ο υ σ α κλυτή.

ubi male dederunt editores

εἶδός τε ἠγάθεον, ἀρέσκουσα, κλυτή.

Nomen Ἀρέσκουσα est etiam Inscr. 1626, teste Papio.

Ad caput II.

25. Σοῦ μὲν δὴ πατρὶς δήν, Κέρκινε, Φοξίου υἱέ,
Ποντιὰς Ἡράκλει' ἕξει ἄχος φθιμένου
ἡμ[ετέρ]ων ἐν χερσὶ φίλων· ὅ[θεν οὔ]ποτ' ἐπαίνου
λησό]μεθ'· ἦ μάλα γὰρ [σὴν φ]ύσιν ἠγασάμην.

Dedi Kaibelii (p. 194) lectionem, quam de more Cougny parum diligenter repraesentandam curavit. Omnia vere suppleta videntur praeter ὅθεν οὔποτ' vs. 3, licet in eandem coniecturam inciderit Buecheler; nam in praegressis haud satis causae significatum est, cur superstites numquam defuncti laudes oblituri esse dicantur, neque igitur locus est adverbio causali ὅθεν. Rectius, nisi fallor, supplebitur velut:

ο[ὐ μή]ποτ' ἐπαίνου,
λησόμεθ'· ἦ μάλα γὰρ σὴν φύσιν ἠγασάμην.

27, 3. καί σοί γε ὡραία χάρις ἤλυ[θεν α]ὕτη, Ἀρίστων,
δεινοῦ (?) [ἐλευθ]ερίαν (?) τοῦ δεσμο[ῦ (?) . . .
. . . .

Prorsus desperatam esse alterius versus scripturam vel inde apparet, quod ΔΕΣΜΟ in lapide esse non posse certa docet pentametri lex. Cum tamen ΔΕCΜΟ facile ab eo qui lapidem descripsit male lectum esse potuerit pro ΔΕCΑΛΟ, venit in mentem, fortasse poetam dicere voluisse, mortem Aristonem liberum reddidisse a vitae curis et fluctibus. Ita possis velut:

δεινοῦ [ἐλευθ]ερίαν τοῦδε σάλο[υ βιοτῆς
[ἥ τοι ὄπασσε sive ἔνειμε, ...]

Sed sine meliore apographo versus restitui nequit.

31. Σῆμα τόδ' Οἰναίου Διονυσίου· τῶν δ' ἔτι πρόσθεν κτέ. Non est, quod contendit Cougny in annotatione, — υσίου pro dactylo, sed pro spondaeo, ut passim praesertim in nominibus propriis iota breve ante longam vocalem aut dipthongum habet vim consonantis vel, si mavis, in pronuntiando neglegitur, velut I, 12, 1 Ἀπολλωνίας, ubi perperam olim Brunck metri gratia reponi iussit Ἀπολλονίας, II 53, 2 Πυθίων, 199, 8 Ἑστιαῖος (fallebar Mnem. 1882, p. 390), 256 Καλπουρνιανός, 289, 1 Πωπιλίης, 741, 1 Ἰουλίου Καρακουττίου, alia plurima. Paullo rarius idem fit in appellativis, ut in δισχιλίοις 53, 7 (licet ibi poeta more Homerico δισχίλοις dare potuerit), κραδίῃ 504, 4, λεντιάριοι 478, 1, χηρίαν 399, 8, ubi nihil opus cum editore Parisino conicere χηρείαν στυγνῇ pro χηρίαν δυστήνου, et alibi. — Alia brevis vocalis sublatio est, quae seriore aetate etiam in oratione soluta saepius apparet, in nominibus propriis velut Ἰανούαρις pro Ἰανουάριος (II 684), Ἕλλαδις pro Ἑλλάδιος (705), Ἄσπασις pro Ἀσπάσιος I 253 b, 2 (Add.) aliisque.

34. Facile quidem et apte expleveris:

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν
Ἀρχεστράτην [γαμετὴν] ἀνδρὶ ποθεινοτάτην.

sed incertius est supplementum, quia aequo iure suspicari potes additum fuisse patris nomen in genetivo. Praeterea etiam ἄλοχον non prorsus aspernatur metrum, interdum enim in seris his epigrammatis brevi syllaba clauditur prius pentametri membrum.

36. Tentavi Mnemos. 1882, p. 386 sq. hunc titulum fortasse sine causa idonea, sed nondum displicet, quod ibidem in epigr. 40, 2 supplebam. καὶ τὸ δικαιοσύν[ην ἀσκοῦν]τΑ φίλοισι προσεῖναι.

74. Εἴ σε τύχη προύπεμψε καὶ ἡλικίας ἐπέβησεν,
ἐλπίδι γ' ἦσθα μέγας τῷ τε δοκεῖν, Μακαρεῦ,
ἡνίοχος τέχνης τραγικῆς Ἕλλησιν ἔσεσθαι·
σωφροσύνῃ δ' ἀρετῇ τ' οὐκ ἀκλεὴς ἔθανες.

Quanta sit Cougnyi imperitia si non undique appareret, cognosci posset ex hac versione Latina: *Si te fortuna prius iusto misit* (pro *comitata esset*) *et iuventutem tuam aggressa est* (pro *ad maturam aetatem pervenire sivisset*). Ceterum poeta primo versu sic orationem instituit, quasi sequeretur huiuscemodi apodosis: ἡνίοχος ἂν τέχνης τραγικῆς Ἕλλησιν ἐγένου. Quod si non admittis, post ἐπέβησεν distinguere poteris puncto pro virgula, ut aut sumatur aposiopesis verborum καλῶς ἂν εἶχεν, aut εἰ valeat εἴθε, *utinam*, qui usus, non addita vocula γάρ, rarior quidem, sed certus est. Ita verti poterit: *Utinam te fortuna comitata esset et ad maturitatem pervenire sivisset! At spe saltem magnus eras et hominum existimatione, o Megareu, fore te aliquando tragicae artis Graecis aurigam.* Ad vocem ἡλικία sic usurpatum cf. II 592, 2, ubi vir viginti annos natus πρὸ ἡλικίας exstinctus esse dicitur.

50. Sic correxi Mnem. 1882, 387:

Μνῆμα Μνησαγόρας καὶ Νικοχάρους τόδε κεῖται,
αὐτὼ δ' οὐ π α ρ α δ έ ξ α τ' — ἀφείλετο δαίμονος αἶσα —,
πατρὶ Φίλῳ καὶ μητρὶ λιπόντε ἀμφοῖν μέγα πένθος,

ut agatur de cenotaphio. Praeter interpunctionem emendavi lapidis quae traditur lectionem παραδεΙξαΙ.

51, 6. Χῖος ἀγαλλομένη Συμμάχῳ ἐστὶ πατρίς.
»Mira" ait Kaibel p. 29 »Χίος nominis trochaica mensura, qua »tamen minime defenditur epigrammatis, quod Simonidium »dicitur 119, 4 οὐδ' ἵκευ Χίον ἐς ἀμφιρύτην, scriptura". Mihi res non adeo mira videtur. Quippe poeta primam pentametri syllabam vi arsios producens imitatus est Homerum, quem saepius idem in hexametris fecisse notum est. Ut vero apud illum nemo propterea scribit Φῖλε κασίγνητε κτέ., ita epigrammatis auctori obtrudi nolim Χῖος pro Χίος. Cf. 510, 5, ubi hexametrum orditur vox τριάκοντα, et 646, 5, ubi pro δίχα, a quo versus incipit, male Ellis coniecit νόσφι. De Χίος pro Χῖος cf. Thesaurus.

51, 1, Μνᾶμα [βλέπεις ἐπὶ] κτέ. Jacobsii est supplemeutum, pro quo Kaibel maluit μνᾶμα [τόδ' ἐστ' ἐ]πὶ. Possis quoque μνᾶμα [ὁρᾷς ἐ]πὶ σώματι κείμενον ἀνδρὸς ἀρίστου.

53 c (Add.). Σώζων μὲν πίστιν, τιμῶν δὲ ἀρ[ετὰν] θάνες ὧδε
Καλία Σα... πατρίδος ἐκ Τεγέας.

Manifesto corrigendum:

Καλ(λ)ίας 'Α... πατρίδος ἐκ Τεγέας.

'Α est prima littera nominis patris, velut 'Αλκμᾶνος aliusve. In priore versu e lapide restituenda est forma antiquior σῴζων.

117. 'Ενθάδε πῦρ τὸ Τρώων, 'Ελλάδος ἄλγος ἁπάσης
ὁ Πριάμοιο Πάρις ψύχομαι ἀκρολόφοις.

Reliqua omnia epigrammata, quae e peplo pseudo-Aristotelio collegit editor, quamquam exilia sane sunt et perexigui pretii, numeris tamen perscripta sunt ita bonis, ut de vitio suspectum habeam huius epigrammatis versum priorem, legitima in epica et elegiaca poesi caesura carentem. Fortasse fuit:

'Ενθάδε πῦρ Τρώων, [τῆς] 'Ελλάδος ἄλγος ἁπάσης.

Ceterum incisio ista in medio hexametro apud recentissimi aevi poetastros non est plane insolita. Sic in hoc capite habemus 623, 5: χαίρετε δ' οἱ παριόντες κεὐχὰς θέσθ' ὑπὲρ αὐτοῦ; 661, 2 ἀνδρὸς θείου Πουβλίου 'Αττείου Καπίτωνος, qui vs. veniam habet propter nomina propria; in capite III 164, 1: Καλλιόπης μὲν Ὅμηρος, σοὶ δέ οἱ ἔπλετο αὐτὴ || γλῶττα μὲν Εὐτέρπη, Οὐρανίη δέ [γε] Φρήν, sed hexameter sic corrigendus videtur: Καλλιόπης μὲν Ὅμηρος <ἐην>, σοὶ δ' ἔπλετο κτέ. Porro cf. III 212, 5. 247, 1. 248, 1. 262, 4. 328, 1 et 2. 385, 1—3. IV 97, 1 et 4—6, qui versus, partim Christianae originis, omnes valde recentes sunt et deterrimi, quibus multos eiusdem farinae similiter incisos qui hoc agat addere possit. Cf. A. P. IX 655, 1. 3. X. 44, 4, al.

122, 3 — ἔθανες, Διονύσιε, καὶ τὸν ἀνάγκης
κοινὸν Περσεφόνης πᾶσιν ἔχεις θάλαμον.

Genetivum *ἀνάγκης*, qui cum *θάλαμον* vix iungi potest, non expedio. Num forte est in lapide ΑΝΑΓΚΗΙ, ut intelligendum sit *Persephonae thalamum fati necessitate omnibus communem?* Cf. 365, 1.

128, 7. Si certum est primam nominis litteram fuisse Ν (vid. Kaibel p. 195), versum sic explere poteris:

Ν[ικίας] *οἰκείᾳ γνώμῃ Θηβαῖος ἔτευξεν.*

Ad nominis mensuram vide quae monui ad II 13.

134. *τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ*
αὐλητής, μίμων κὴν θυμέλῃσι χάρις.

i. e. *καὶ μίμων ἐν θυμέλῃσι χάρις*, quod voculae *καὶ* hyperbaton ne antiquis quidem prorsus ignotum serioribus poetis est usitatissimum. In hac ipsa sylloge cf. I 112, 6. 239, 3 II 341, 6, ne plura exempla afferam. Cuius rei ignorantia fecit ut Cougny absurde verteret »mimorum *vel* in scenicis flos".

141. *Τηλοῦ πατρίδος ὡς ἔθανον κλειναῖς ἐν Ἀθήναις κτέ.*

Iucunda est Cougnyi annotatio »legit Cumanides *ὅσ' ἔθανον*". Nempe quod in lapide exstat ΟϹ veteri litteratura significare potest *οὖσ'*, quod ipsum sententia postulat. Aeque inepta 153, 1 edidit *τοὺς δὲ* pro *τούσδε*, quod consulto eum fecisse ipsius versio Latina demonstrat; et iniuria 171, 1 et 4 Κλιτοφῶντα pro Κλειτοφῶντα et *εὐκλεᾶ* pro *εὐκλεῆ*. Imperite idem 157, 1 edidit Πολύειδος Ἐχέ[φρωνος!] *φίλος υἱός*, idque cum veras scripturas Ἐσλὸς *ἐὼν* Πολύιδος Ἐχε[κλῆος] discere posset a Kaibelio p. 82, et in 179 male secutus est Rhangabaeum, postquam Kaibel p. 320 recte constituit trochaicos tetrametros.

(Add.) 173 b, 5.

πολλάκι δ' ἀμφὶ τεὸν μάτηρ τάφον οἰκτρὸν ἄϋσεν
Δεξὼ στενάζουσα ὀρφανὰν τέκνου χάριν.

Notandum in bonae aetatis epigrammate *ὀρφανάν*, quod ad ma-

trem orbam pertinet, permire traiectum ad *χάριν*. Melius intelligerem *ὀρφανὰν τέκνου τύχαν*, i. e. *suam orbitatem*, ut Euripides dixit in Hecuba vs. 150 *πότμος ὀρφανὸς τέκνων*. Sed vide ne poetae reddendum sit *ὀ ρ φ α ν ά*.

173 c. *Ὦ ξένε, τόνδ' ἐ[σό]ρα Διονύσιον, ἠδὲ γυναῖκα*
δέρκεο τοῦδε, Φίλαν, πνεῦμα λιποῦ[σαν . . .
ἄμφω γηραλέω . . . δὲ τέκνων τέκ[να . . . ὄντα
ὀλβίστους θα[να]τος γλ . . . ος κατέχει.

Quidquid fuit in prioris distichi fine, non potuit esse *ἐκεῖ*, quod sensu vacuum coniecit Cougny. Nec valde placet, quod tamen minus ineptum est, *πνεῦμα λιποῦ[σαν ἐόν*. Quaerat alius! Vs. tertio vix dubito quin supplendum sit [*λιπέτην*] *δὲ κτἑ*. Cf. v. v. 198 d (Add.):

καὶ παῖδας παίδων λειπόμενος γλυκέας
οὐκ ὄλβῳ ἐ ρ ί δ ο ν τ α ς (sic) *ἀριζήλῳ δ' ἐπὶ δόξῃ,*

ubi aut *ἐρί[σ]οντας* aut *ἐρί[ζ]οντας*, quod in sera hac poesi metro non excluditur et aptius videtur, corrigendum est. Quid post *τέκνων τέκνα* supplendum sit non video, sed *γλ . . . ος* vix aliter expleri potest quam adiectivo *γλ[υκύτατ]ος*, cuius primam syllabam poeta cogentibus numeris et permittente usu Homerico produxisse videtur.

180. *Ὅστις καὶ τίνος εἰμί, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει,*
ἀμφὶ δ' ἐμῆς μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λεώς·
οὕνεκεν οὐκ ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι
κώμῳ ἐν ἠγαθέῃ, παυσάμενοΣ βιότου.

Si revera sic habet lapis, durum propter praegressum *ἔφθην* obtinet anacolython, quod facile evitari potuit scribendo *παυσαμενοΥ*, iungendum cum verbis *ἐμῆς μοίρας*. Nihil tamen novare satius.

181 b (Add.). Duorum, non unius, epigrammatum videntur esse reliquiae, quas sic fere expleverim:

α′ Εἰκόνα Παρμενίδο]ς θυγατρὸς σφετέρας με Δαήμων
καὶ Κλεινὼ μ]άτηρ μνᾶμ' ἐπὶ παιδὶ θέσαν,
ὑψίστ]ου δέ μ' ἔχει τέμενος Διός, ο[ὗ] ῥά [μ'] 'Απόλλων
οὐδ]ὸ[ν] ἄμειψεν, ἑλὼν ἐκ πυρός, ἀθάνατον.
β′ [Ε]ἰκόνα Παρμενίδο[ς] στᾶσεν θυγατρός μ[ε Δαήμων
[κ]αὶ Κλεινὼ μάτηρ . . . .
. . . .

Vs. 3, ubi editur ὄ[φ]ρα τ', 4, ubi est... ου ἄμειψεν, et β′ 1 μ[ε Δαήμων mea sunt supplementa. Τέμενος Διός est Olympus, cuius aeternum limen defunctae puellae animus, ab Apolline e rogo sublatus, transgressus est.

184. Δοιὼ μὲν δεκάδες σε τελειοτόκων ἐνιαυτῶν κτέ. Non male Cougny pro obscuro vocabulo coniecit τελειοτρόχων, licet etiam praeferam τελειοδρόμων, quia τελεόδρομος, τελεσίδρομος et τελεοδρομεῖν non, ut illud, ignota sunt vocabula. Reliqua vitiose edidit, nam vs. 4 πατρί typ. vitium est pro μητρί et lapis 'Αρπαλίδι habet, non 'Αρπαλίᾳ, ut discere potuit ex Mittheil. II p. 291, ubi praeterea Romanus in lapide vs. 7 legit, quod sententia postulante conieceram, σὲ δ' ὕστατον ὕπνον ἑλοῦσαν, pro quo absurde Cougny dedit ἑλό[ντος].

188, 9. Kaibel dedit (243, 9):

"Αξιον, ὦ Φιλάδελφε, ἀρε[τῆς πό]τμον ἔλλαχες αἴσ[ης.

Sed ultimas litteras bene descriptas esse dubito. Melius certe intellegam ἀρετῆς—ἄκρη[ς. Possis tamen αἴσῃ[ι.

189, 6 sq. Omnino cf. Kaibel p. 91, cuius certa est correctio. Ad κατὰ λεχέων (4) dictum pro κατὰ λέχεα vide quae notavi Mnem. 1882, 390. Nihil apud sequiores frequentius.

191. "Εστι τοὔνομά μοι 'Αφροδίσιος, ὦ παροδῖτα,
εἰμὶ δ' 'Αλεξανδρεύς, τῶν δὲ χορῶν ὁ μέσος.

θνήσκω δ' οἰκτροτάτῳ θανάτῳ διὰ τὴν ἄλοχόν μου
κλεψίγαμον, μιεράν, ἥνπερ ὁ Ζεὺς ὀλέσει.
ταύτης γὰρ λάθριος γαμέτης καὶ ἐμὸν γένος αὐχῶν
εἷλξέ με κἀφ' ὕψους δισκοβόλησε νέον.

Recepi verissimam Eggeri correctionem pro ἣν περὶ Ζεὺς ὀλέσει, nam περιολλύναι Graecum non est et absurdum. Tironum autem gratia moneo apud sequiores poetas ζ saepe non facere positionem, qua in re Homerus praeiverat in nominibus Ζάκυνθος et Ζέλεια. Sed omnino repudianda videtur quam recepit Kaibel Iacobsii coniectura αἰσχῶν pro αὐχῶν, quia αἰσχεῖν (pro αἰσχύνειν) numquam exstitisse contendo. Procul dubio depravata est Hesychii glossa αἰσχέας· αἰσχύνας, sive legendum est cum Albertio αἴσχεος· αἰσχύνης (coll. Hom. Il. XIII 622), sive, quod fere praetulerim, αἴσχεα· αἰσχύνας, coll. Il. VI 351, 425. Praeterea vero de moechis non dici solet αἰσχύνειν γένος alicuius, sed λέχος. Is, de quo hic agitur, moechus erat interfecti mariti consanguineus, quo turpius atque scelestius fuit duplex hominis facinus. Vs. 5 ἐμὸν dedi pro ἀμόν.

192, 7. Ξεῖνε, σὺ δ' ἀείσας Δημοκλέος υἱέα χαίρειν
Δημοκλέα, στείχοις ἀβλαβὲς ἴχνος ἔχων.

Kaibel annotavit »ἀείσας, i. q. εἴπας, nove dictum videtur." Miror virum sagacissimum praeteriisse, quidquid exstet in lapide, carminis certe auctorem voluisse:

Ξεῖνε, σὺ δ' ἀ[πύ]σας κτέ.

i. e. *magna voce valere iubens*. Cf. II 690, 6.

193, 3. Λαμπάδα γὰρ ζωᾶς δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
τὸν δὲ μακρὸΝ γήρως οὐκ ἐτίθει δόλιχον.

In eleganti epigrammate offensione non caret μακρὸν δόλιχον, quia δόλιχος iam significat μακρός. Longe equidem malim μακροῦ.

105, 5. Αὐτή μοι καὶ παῖδας ἐγείνατο πάντας ὁμοίους scil. μοι, i. e. *neminem spurium*, quod dicens maritus uxoris pudicitiam testatur. Cf. 485, 6. Saepius sic Graeci genuinos germanosque liberos appellaut. Cf. Aesch. Agam. 755 et Add.

198. Ἦν] ποτ' Ἀθηναίη......
ἔτρεφεν ἀλλοτρίων ἀμ[φί]πολον ταλάρων,
ἔδ]ραμε παιδὸς ἕκητι καὶ ἐς βασιλῆος ἱκέσθαι,
ὅς] ῥα καὶ ἀφνειῶν εἷσεν ἐπὶ κτεάνων·
ἔμ]πης δ' οὐ ζώουσαν ἀπήγαγεν· ἀλλὰ τάφους γε
Κεκρ]οπίους Λιβυκῶν ἀν[τὶ λάχε ψαμάθων.

Annotat Kaibel »Mater, cum filiam, quae apud regem nobili quodam munere fungebatur (v. 4) moribundam audiisset, eo contendit cett." Propter per quam humilem matris conditionem equidem suspicor filiam, quam *in magnis opibus* rex *collocasse* dicitur, non nobili munere apud regem Aegypti functam esse, sed hunc eius amore captum pellicis loco eam habuisse et propterea locupletasse. Similiter suspectam habeo Phoebae, cuius epitaphium habemus II 431, pudicitiam.

198 *b* (Add.), 7 sqq. Lacunas sic tentavi:
Οὔ κέν τις ψεύσαιτο πρὸς Οὔλυμπον [μέγαν αὐχῶν
Κύπριδι νηοπόλον ἀθχνάτους μ'[ἀγαγεῖν,
ἢ καὶ Ἀθηναίην πάρεδρον θέμεν κτέ.

Deinde 14 sqq. in hunc modum:
Τώρα μότον κλαίοντες ἐν οἴκοις οὔπο[τε σεῖο
αἰνοπαθῆ δακρύων πλήσουσι[ν] γενέ[ται,
σὴν ἀρετὴν τεά τ' ἔργα, σαοφροσύνην τε π[οθεῦντες
εἶδός τε ἠγάθεον, Ἀρέσκουσα κλυτή.

Itaque miseram tuam calamitatem domi flentes genitores lacrimis numquam explebunt non sane eleganter dixit poetulus, ita tamen ut quid velit satis intellegatur. De Ἀρέσκουσα nomine proprio supra iam monui ad I, 359.

198 *d* (Add.). 1 Ὦ παρ' ἐμὸν [σ]πεύ[δ]ων τοῦτ' ἠρ[ίον ἵσταθι, ξεῖνε. Ultima verba non recte expleta sunt; inaudita enim est forma ἵσταθι pro ἵστασο sive ἵστω, et in epigrammate haud ita recenti (sec. I a. Chr.) improbabile est tam grave vitium metricum. Possis ἵ σ τ ω, ξ ε ῖ ν ε, qualis clausulae spondaicae, veteribus non permissae, multa exstant apud sequiores, corruptis quibusdam Homeri locis abusos, exempla.

198 *e* (Add.), 4 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν β α ι ο ῖ ς ο[ἴχ]ε[ται] ἠ[λυ]σίο[ις. Quamdiu qui sint *parvi* campi Elysii ignoro, recte hunc versum correctum esse dubito. Num forte lapis non ΒΑΙΟΙϹ habet, sed [ΠΕ]ΔΙΟΙϹ? Ita coniecerim potius:

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν π ε δ ί ο ι ς ο[ἰκ]έ[ει] ἠλυσίοις.

200. Ἤλυθες οὐκ ἀβόατος ἐΝὶ τρισσαῖς δεκάδεσσιν,
Θεόδοτε, τὰν ζώοις (l. ζωοῖς) οἶμον ὀφειλόμενον.

Quicumque triginta annos natus debitum animantibus iter facit, i. e. moritur, id facit non ἐνί, sed ἐΠὶ τρισσαῖς δεκάδεσσιν, quare sic corrigo.

203, 104, 219 et 194. Veras lectiones reperies apud Kaibelium. Idem valet de epigrammate 214, ubi Cougny supplevit:

Θεοδότα ἁ μάτηρ σε [κατέ]στολε κτέ.

Sed fac recte dici καταστέλλειν de *componendo* mortuo, perfecti forma ἔστολα pro ἔσταλκα nusquam, quod sciam, reperta est. Cf. Curtius, das Gr. verbum ed. II, vol. II, p. 208.

217, 15. οὐδεὶς γὰρ ἐξήλυξε τὸν μίτον Μοιρῶν,
οὐ θνητός, οὐκ ἀθάνατος, ο ὐ δ' ὁ δεσμώτης
οὐδ' αὖ τύραννος κτέ.

Pro ΟΥΔΟ lege ΟΥΔΕ: ο ὐ δ ὲ δεσμώτης. Vs. 13 est:

οὐδ' αὖ Θέτις τὸν σ τ ε ν α ρ ὸ ν ἔστενεν παῖδα κτέ.

Cougny vertens *gemitu dignum* non intellexit poetam aut lapi-

darium neglecta, quod saepius fit in titulis, aspiratione ita scripsisse pro *σθεναρόν*.

218, 5. *ὃς βασίλεια Διὸς καὶ ἐν Ἡρακλέους τρὶς ἐνάθλοις*
ἵπποις νικήσας δώματ᾽ ἐπηγλάισεν.

Apte Kaibel reposuit *τρὶς ἀέθλοις*, sed fortasse lenius eodem sensu reponi potest *τρισΙν ἄθλοις* ut sit *in ternis ludis Herculeensibus.*

220. *Ἐνθάδε τὸν πάσῃσι κεκασμένον ἀγλαΐῃσιν*
εἷλε Φθόνος, δυνατῶν μήτι κτέ.

Invidia deorum significari videtur, ut 222, 2; 464, 3 et alibi; *δυνατῶν* autem de dis, vulgo *κρείττονες* qui audiunt, accipiendum.

222, 7. *καὶ γνοὺς ὡς θανάτοιο οὐδὲν γλυκερώτερον αὐχᾶς.*

Certissimam Valckenaerii (qui ipsi est Walckenaar) emendationem *θνατοῖς* (non *θνητοῖς*) repudiat in annotatione Cougny, ineptissime explicans quod vulgatur.

226, 3. *εἴκοσι τῶν πάντων ἐτέων ὑπὸ τῷδε κέκρυμμαι*
σήματι κτέ.

Malim *εἴκοσι*N *ὢν κτέ.*

Articulo certe in epico sermone opus non est, et dura est hic participii omissio. Noli requirere *εἴκοσ᾽ ἐών*, nam frequens est apud seriores epigrammatum poetas Atticarum formarum usus.

229, 9. *εὐοδεῖν δέ οἱ*
κατεῖδ᾽ Ὁμήρου δέλτον, ἃς ἐνὶ πτυχαῖς
ὅ τε πλανάτας ἐστὶ Λαρτίου γόνος
καὶ μῆνις Αἰακίδαο.

Ita Boeckh, sed longe melius e litterarum vestigiis *εὐδαεῖ νοΐ* eruit Hermann, cui recte Kaibel obsecutus est. Videtur

igitur Mnaseas versatus fuisse in carminum Homericorum interpretatione. Omnino autem fuit, ut reliqua docent, homo variis artibus eruditus, nec tamen cum Boeckhio statuere ausim eum *carmina didactica*, cosmologica et astronomica, etiam geometrica composuisse. Certe id non demonstrant hi versus:

ᾇ μὲν τὰ κόσμου σεμνὰ καὶ δι' ἀστέρων
διῆλθε τὰν πυρωπὸν ἀστεροδρόμων
κέλευθον, ᾇ δὲ] καὶ γεωμόρου τέχναν
γραμμαῖσιν ἰχνεύτειραν.

quibus nihil aliud dicitur quam Mnaseam his artibus operam navasse.

231, 7. ἄρκεο, μοῖρα, θανόντι νέῳ, δίσσων (l. δισσῶν) δὲ συναίμων
Φείδεο καὶ γονέων λυκρὸν ἀπεῖργε δοκόν.

Annotavit Cougny »δοκός, *telum*, s. δόκος, *laqueus*, Archilochi »est, pro quo tamen Kaibel μόρον, ubi lapis ΔΟΚΟΥ·" Archilochi locum ignoro, sed novi ex Aristophanis Ταγηνισταις grammaticos afferre δοκόν dictum pro ἀγχονήν, idque fortasse quod in ea fabula sermo fuit de nescio quo, qui ex trabe se suspenderit; ubi vero *telum* ita dictum sit doceri pervelim. Μόρον verum videtur. Ibidem vs. 3 sq. Mnem. 1882 p. 398 sic tentavi:

ᾧ γόον, οὐχ ὑμεναῖον, ἐδᾳδουχήσατο μήτηρ
οἰκτρ[ῷ] σ[ὺ]ν γενέτῃ Χρυσίον, ὤ[λ]ε[τ'] Ἄτος.

Lapis ΩΔΕΣΑΤΟΣ. Cf. Kaibel, p. 164. Sed οἰκτρὰ servari potest.

234, 9. Πάτρων, ὅσσα βροτοῖσιν ἐράσμια, πάντα τέλεσσα,
ὄφρα καὶ ἐν Ἀΐδῃ τερπνὸν ἔχοιμι τόπον·
τἄλλα δὲ πάντα λέλοιπα, καὶ ἐν νεότητι κατέκτην
οἴχηται πλὴν ἃ πρὶν ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

Sic edidit Kaibel, monens tantum κατέκτην suspectum et in ultimo versu fortasse πρὶν interpolatum esse. Verba obscura sunt, sed nequaquam legendum cum editore Parisiensi:

τἄλλα δὲ πάνθ' ἃ λέλοιπα κτἑ.

Per se enim apparet οἴχεσθαι, quae quis λέλοιπε, et tale quid dicere ineptum est. Hoc video, ultimo disticho, ut saepe alibi (cf. II 305, 405, 589, 3; 695, 5 sq. III 100), alludi ad notum illud Sardanapali epitaphium (II 130), in quo est:

ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἐρώτων
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.

Modo sumere liceat κατέκτην dictum esse pro κατεκτησάμην aut latere, quod simili sensu positum sit, correxerim:

τἄλλα δὲ πάντα λέλοιπα, καὶ [ἃ] (i. e. χἃ) ἐν νεότητι κατέκτην (?)
οἴχηται, πλὴν ἃ ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

Sed reliqua omnia (scil. praeter amoenum illum sepulcri locum, quem cadaveri meo destinavi; qui locus in praegressis describitur ad homine Epicuraeo) *reliqui*, *opesque in iuventute mihi paratae perierunt*, *praeter quos vivus inde fructus decerpsi.* Pro κατέκτην dubitabundus tentavi κά[λ'] ἔ[σχο]ν. — Οἴχηται perfectum recte a doctorum coniecturis defendit Kaibel.

236, 237 et 251 omni vitiorum genere scatent. Meliora dabit Kaibel.

241, 7. Ναίω δ' ἡρώων ἱερὸν δόμον, οὐδ' Ἀχέροντος·
τοῖον γὰρ βιότου τέρμα σοφοῖσιν ἔνι.

Ἔνι, i. e. ἔνεστι, parum aptum et vix sanum videtur. In lapide satis recenti (sec. I p. Chr. iudice Kaibelio p. 85) vide ne sit ΣΟΦΟΙCIMENI, i. e. σοφοῖσι μένει, de qua structura verbi μένειν cf. Thesaur. V p. 789 h. extr.

245, 7. Τοῦτ' ἔλαχον μέγα δῶρον ὑπ' αὐτῶν Οὐρανιώνων
Εὐλάκιος γαμικὸς μοῦνος ἐνὶ φθιμένοις.

Wilamowitz apud Kaibelium p. 111 sic interpretatur: »Hoc »certe boni mihi praestitere coelestes: apud inferos tantum »matrimonio paratus sum (sc. Proserpinae); i. e. in vita isto

taedio liber fui." Fortasse recte; verum ita manifeste corrigendum est μοῦνοN.

247 b (Add.), 5. Expleri poterit:

Ναίω δ' οὐκ Ἀχέροντος ἐ[π' ἠόσιν] οὐδὲ κελαινὸν
Τάρταρον, ἀλλ' οἴκους εὐσεβέ]ων ἔλαχον.

Vs. 1 ἐφ' pro ἐπ' in lapide esse potest, saepe enim in titulis perverse ponitur aut neglegitur aspiratio. Ibidem vs. 3, ubi est:

ἐκπρολιπὼν ἄλοχόν τε σαόφρονα δεσ.....

in promptu est supplere δέσ[ποτιν οἴκων, i. e. οἰκοδέσποιναν.

254, 7. αἱρετίσας δὲ πατὴρ στοργᾷ φύσιν ἐπροτέρησεν,
σχημάτιον τύμβῳ σᾶμα λίθου θέμενος.

Kaibel »verbi προτερεῖν structura nova videtur." Est saltem rarissima, sed occurrit apud Agathiam, Histor. pag. 95 extr., unde notavit in Thesauro Dindorf.

Pharnaces Sinopensis paedotriba, ut artem suam exerceret virtutemque ostentaret, ad occidentem profectus procul a patria erat mortuus. Inde factum ut non domi sepultus sit, sed pater eius dicitur elegisse (αἱρετίσας) gymnasium Sinopense, ubi cenotaphium filii poneret. Vs. 5:

Οὐ κάλπιν κρύπτει γῆ Βοσπορίς, οὐδὲ λέληθεν
γυμνάσιον κωφοῖς δάκρυσι μυρόμενον.

i. et manifesto inanibus lacrimis (utpote ad inane sepulcrum) gymnasium perfusum est. Morem athletarum ossa in gymnasiis condendi testatur etiam titulus 262, ubi vs. 3 sq. de Dialogo athleta dicitur:

Ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὀστέα κεύθει
γυμνάς, ὃς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην.

255, 5. λυγρὴν δ' οἶμον ἔβην ἐτέων κύρσασα δὶς [ἑπτὰ
παρθένος, ἓν δ' ἔλαχον σῆμα τόδ' ἀντὶ γάμου.

Si ΕΝΔΕ, non ΗΔΕ, lapis habet, voluit poeta, »nihil aliud praeter hoc monumentum pro nuptiis sortita sum."

255 C (Add.). Fortasse supplendum:

Ζωὸς ἐὼν τοῦτον τύμβον [ποτ'] ἔτευξεν ἑαυτῷ

et vs. 4 sq.

ὄφρ]α τὸν ἀΐδιον τοῦτον ἔ[χωσι] δόμον
σὺν Ῥού[φῳ?] μεγάλοιο .... θεράποντι.

Lapis CTNPOTBH habere traditur. Ultimam lacunam explet tam Διωνύσου quam Ποσειδῶνος nomen.

265, B. Melius Kaibel p. 54:

Ῥηνείης δέ μ' ἔδεκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὖδας.
Ἀΐδεω [λ]α[γόνων] κρύψε μ' ὑπὸ σκοτίων,
πατρὸς μὲν Δημοσθένεος, ἐτέων δύο κεἴκοσί μ' οὖσαν.

Sed praeterea malebam in Mnemosyne, non repetito pronomine, κρύψεN aut ἐτέων δύο κεἴκοσιN οὖσαν. Nunc praefero: κρύψε Δ'.

271. Longe praestant Kaibelii supplementa p. 236.

284. Alterum distichon ope eorum quae idem vir doctus de lapide refert p. 227 sq. sic explendum suspicor:

καὶ δὲ σέο κρύπ[τει κάλλος ν]έον, [ἀλλά σε Φήμη
χρηστὴν ἠ[πύσει, Λευκία, εἰν] Ἄϊδος.

Nam e lapide vs. ultimo traditur XPHCTHNHΠTCΠ X IAIΔOC et mulieris nomen novimus e praescriptione.

287, 4. πεντήκοντα γάμων δ' ἔτεα πλησαμένη.
Metri causa Ellis transponit πλησαμένη δ' ἔτεα.

291. Ἐνθάδε Κυμαίων κεῖμαι καλῆς ἐπὶ γαίης κτέ.
Aptius foret ὑπὸ γαίης; sed ἐπὶ ferendum. Vide v. c. A. P. VI 69,3.

295. Non intellego.

304. Καππαδόκου ἔθνους πολυανθέας οἶδατ' ἀρούρας·
κεῖθεν ἐγὼ Φυόμην ἐκ τοκέων ἀγαθῶν·
ἐξότε τοὺς λιπόμην, δύσιν ἤλυθον ἠδὲ καὶ ἠῶ·

οὔνομά μοι Γλάφυρος καὶ φρενὸς εἴκελον ἦν.
Ἐξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐξεβίωσα
καὶ καλὸν τὸ τύχης καὶ πικρὸν οἶδα βίου.

Iucundum est animadvertere, quantopere hoc epitaphio Glaphyrus caveat ne, cum sit natione Cappadox, pro servilis conditionis homine habeatur. Ideo vs. 2 bonis parentibus se natum profitetur et vs. 5 ἐξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐκβιῶσαι, quod tamen ambigue dictum est. Propter ultimum autem versum fere dubites, num revera numquam servitutem servierit, itaque fieri potest ut de industria homo libertinus(?) πανελεύθερον, non πανελεύθερος, quod Camarda et Ritschl reponi iusserunt, scripsisse existimandus sit. Omnino conferendus est titulus III collectionis meae.

305, 3. εἰκοστὸν λυκάβαντα καὶ ὄγδοον οὐκέΤι πλήσας
ἥρπασμαι, γαμέτῃ παῖδα λιπὼν Ἰόλην.

Mire οὐκέτι dixit poeta, ubi aptum foret οὔπω. Sed in lapide esse suspicor οὐκ ἐΝιπλήσας.

306. Σπενδοφόρῳ τόδε σᾶμα κλυτοὶ τεύξαντο τροφῆες.

Apud Kaibelium, unde haec descripsit Cougny, vix dubito quin operarum errore sic legatur pro Σπονδοφόρῳ. Similiter editor Parisinus 362, 1 a Kaibelio habet suum πο[τ' ἥ]δε pro πο[θ' ἥ]δε.

309, 3. Mnem. 1882, 390 correxi:
ἵ ‚τι βίοΝ (pro βίου) περόωντα κατ' εὐκλέα θέσμια δόξας
στυγνὸς ἄπαιδα δόμοις ἀμφεκάλυψ'. Ἀΐδας.

310. ἀλλ' ὑπ' ὀλβίων
σφαλεὶς μελάθρων στυγνὸν ἦλθ' ὑπ' Ἀίδαν.

Corrigatur ἀπ' ὀλβίων — σφαλεὶς μ., i. e. ἀποσφαλείς. Cf. Mnem. l. l.

316, 13. ἦ] ῥα καλὸν [γ]έ[ρας ἔσχον, εἰ ἀψευ]δὴς λόγος ἀνδρῶν,
παῖδας [ἀποθνήσκειν, οὓ]ς φιλέουσι θεοί.

τοὔνεκά μοι, πάτερ ἐσθλέ, Φάνη· σ[ὺ δὲ] μηκέτι σεῖο
τειρόμενος γλυκερὴν τρῦχε χρόνῳ κραδίην.

Ita multo rectius quam Cougny haec edidit p. 54 Kaibel, nec tamen ultimum distichon persanatum est, nam neque *Φάνη* habet subiectum, neque *χρόνῳ* post *μηκέτι* recte habere videtur. Scribo:

τοὔνεκά μοι, πάτερ, ἔσθλ' ἐφάνη· σὺ δὲ μηκέτι σεῖο
τειρόμενος γλυκερὴν τρῦχε [π]όνῳ κραδίην.

Propterea mihi, pater, res bona contigit; tu vero afflictus dulce tuum cor maerore amplius atterere noli.

317, 1. *τερπνῆς ἄνθος ἐφηβείης] Φίλον ὤλεσα Πρίσκον,*
ἕβδομον ἡνίκ' ἔτος κακὸν ἤλυθε· κτέ.

Numquam vidi absurdius supplementum; quasi vero puer septuennis *ἔφηβος* dici potuerit! Recte haec et reliqua omnia constituit Kaibel p. 57.

318. *Ἀττικοῦ Ἡρώδης Μαραθώνιος, οὗ τάδε πάντα*
κεῖται τῷδε τάφῳ, πάντοθεν εὐδόκιμος.

In hoc Herodis Attici epitaphio, quod servavit Philostratus vit. Sept., II p. 73 ed. Kais., non sanus est versus prior, cuius emendatio, quam frustra tentavi, aliis mihi relinquenda est.

320, 2. *ἀκμὴν νέος ὤν·*
non significat *aetate vigens iuvenili*, sed *ἀκμήν*, ut saepe apud sequiores, significat *ἔτι*. (Mnem. 1882, 392).

321, 5 sq. *Φιλοσύγγαμον*, i. e. *mariti amantem* et *ὑπαΐδιον*, i. e. *subterraneam*, Cougny vertit *amatam* et *sempiternam.*

324. *Ἶσόν τοι τεκέεσσι Θράσων γέρας ὤπασε τιμᾷ*
Θευγένει ἀντ' ἀγαθᾶς τοῦτο διδασκαλίας.

Recte Kaibel, postquam in editione posuerat *τήνας*, in Herme a 1880, p. 463, scribendum vidit *τιμ[ῶν]*, perapposite laudans iusiurandum Hippocrateum: *ὄμνυμι ἡγήσεσθαι μὲν τὸν διδάξαντά*

με τὴν τέχνην ταύτην ἶσα γενέτῃσιν ἐμοῖσιν. Parum diligenter Cougny TIMAI, quod traditur e lapide, ita repraesentavit, quasi editorum sit supplementum.

325. *καὶ τὸ πρὶν ἐν πολέμοις τηρῶν πύργον, παροδῖτα,*
καὶ νῦν τηρήσω, ὡς δύναμαι, νέκυς ὤν.

Si recte traditum est ΤΗΡΩΝ, participium est imperfecti = *ὃς ἐτήρουν*, sed loci structura (*καὶ τὸ πρὶν — καὶ νῦν*) permittit, ut verum esse possit ΤΗΡ[ΟΥ]Ν, i. e. *τήρουν.*

333, 2. *τὴν ψυχὴν μεγάλως καλόν τ' ἔκθες.*

Absurde edidit Cougny. Rectius Kaibel ad Boeckhii mentem:

τῇ ψυχῇ με[τ]α[δὸ]ς καλῶν ΤΕΧΘΕΙϹ.

Reliqua si bene correcta sunt, conicio: *καλῶν τεχ[νῶν σῇ.*

334. *Ἡρπάχθη* Μεγάρα Μάρκου· *αἰεὶ δὲ προσεῖπεν*
κουρίδιον γαμετήν (l. *γαμέτην*), *[τ]ῶμα Φίλον, Φθαμένη.*
Ἡρπάχθη, δαίμων δὲ πικρῆς οὐ λήθετο μοίρης,
ἅμα καὶ ἐν μεγάροις υἱέα λειπόμενον
Ῥοῦφον ἄφνω ἥρπαξε, δόμους δ' [ἔκδ]υσ' ἐλεεινούς· κτέ.

Non recte *Φαμένη* correxit Egger, pro *Φθαμένη*, quod sanum est. Vitii sedem esse *αἰεὶ* arguit labens metrum. Corrige *[χ]αί-[ρ]ει[ν] δὲ προσεῖπε*, nec quidquam desiderabis. Vs. 4to incredibile dictu est Cougnyum non perspexisse tam metrum quam sententiam *ἀλλὰ* pro *ἅμα* requirere; res eo mirabilior, quod haec inscriptio, teste editore, e codice Riccardiano descripta est a Riemanno et plurimis locis emendata ab Eggero. Hos autem viros doctos et sagaces facillima correctio latere vix potuit, quapropter vereor ne ipsius Cougnyi sive imperitiae sive imprudentiae istud *ἅμα* imputandum sit. Vs. 5 idem pro *δηχθυς* (ita codex) dedit, quod sic positum Graecum non est, *δόμους δ' ἔκδυσ' ἐλεείνους*, licet meliorem Eggeri correctionem *δεικνύς*, i. e. *ἀποδεικνύς*, cognosceret. Sed vera lectio videtur *δ'ἤχ[λ]υσ'*, quod verbum apud seriores est transitivum.

342. Σῆμα τόδ' ἥρωος [ὁ] πατὴρ παρὰ ταῖσδε πύλαισιν
Πυθικὸς ἵδρυσεν παιδὸς ἐπὶ Φθιμένου.

„Πατήρ" ait Kaibel p. 193 „eadem mensura in Archiae epigrammate A. P. VII 140 πατὴρ μὲν Πρίαμος, γᾶ δ' Ἴλιον, οὔνομα δ' Ἕκτωρ." At illo quidem exemplo, me iudice, minime defenditur huius loci scriptura, quandoquidem illic brevis syllaba primi pedis arsi Homeri ad exemplum (cf. supra ad II 51, 6) producitur, hic contra lecta in thesi produci omnino nequit. Quin igitur recte articulus suppletus sit, punctum temporis non dubito.

346, 3. Αἰεὶ δὲ μνήμῃ σε Φυλάξομεν ὡς παρεόντα
εἵνεκ' ἐνηείας εἵνεκά τ' ἀγλαΐης.

Sic in Mnemosyne 1882, 392, nulla mutata littera, transscripsi lapidis scripturam ΕΙΝΕΚΕΝΗΕΙΑΣ, i. e. *propter mite et benignum ingenium* sive *propter benevolentiam* Cf. Hom. P, 670:

νῦν τις ἐνηείης Πατροκλέιος δειλοῖο
μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι κτέ.

Vid. et 348, 3. Melius sane poeta Ionice scripsisset ἐνηείης, ut ἀγλαΐης, sed eiusmodi scribendi inaequalites apud seros istos versifices est perfrequens. Mirum est in hoc loco viros ingeniosissimos Kaibelium et Wilamowitzium coecutire potuisse, corrigentes scilicet εἵνεκεν ἠθίας, quod sit nove fictum ab ἠθεῖος, quo sane minus ineptum est, quod Cougny excogitavit ἰθείας, cl. Hesychii glossa ἰθεία· δικαιοσύνη.

350, 5. Π . . . . δ' ἀλλά, πάτερ, θρήνων, Φίλε, παύεο.

Kaibel πυκνῶν supplet incerta coniectura, nam eodem iure πικρῶν suppleveris. Vs. 7 recte idem edidit τῆς ἐπ' ἐμοὶ λύπης, non monito lectore se quidquam mutasse, quare vide ne ineptum EN editoris debeamus incuriae. Eidem obsequi debuit 351 b divisim scribenti σὺν ἡρώων, de qua Byzantina praepositionis iunctura vid. Dindorf in Steph. Thesauro s. v. Similiter praepositiones διά et πρό interdum cum dativis iungebantur, cuius rei exempla dedi Mn. X n. s. p. 390.

347, 5. Ματέρι πένθος ἔφυς, λύπα πατρί· οἷα δὲ δένδρου
κλὼν νῦν ἐκλάσθης ἔνδρομος εἰς Ἀΐδαν.

Lapis ΕΔΡΟΜΟΣ, unde Kaibel dedit ἔκτομος, quod mihi post ἐκλάσθης displicet. Conieci: ἔ[κ]δρομος, ut intellegatur *ramus laetius procrescens*, quem hortulanus amputat; Boeckhianum ἔνδρομος non intellego.

353, 6. ἐν Μινυαῖς Φῶτας ἐπαθλοκομεῖς. Agonothetam in Charitesiis hominem fuisse putat Kaibel. Equidem collatis ἱπποκομεῖν, παιδοκομεῖν similibusque existimo humiliorem fuisse Philocratis conditionem et exercendis athletis vacasse, paedotribae munere functum, quod etiam magis convenit homini peregrino.

354, 1 sq. Non intellego.

356, 1. Εἶσεν ἀνὴρ πινυτὸς Μῖσις κτέ.
E lapide Kaibel dedit Μεῖσις, sub qua scriptura latere suspicor Μεῖ[ξ]ις, quod nomen in titulo pervetusto Corcyraeo exstat apud Cauerum p. 33 (= Anth. app. II, 2). Cognatum est Μειξίας in bonae aetatis titulo I. A. II 525.

360, 7. ἠΐθεος δὲ
ᾤχετ' ἔχων οὐδὲν πλὴν δάκρυον πρὸ τάφου.

Procul dubio ἠΐθεος, i. e. *adolescens*, pertinet ad filium commemoratum vs. 6, non hercle ad *lactentem puerum* (3 sq.), quo refert Cougny, vertens *puerulus*. Male idem distinxit vs. 2 post κατέθου. Cf. Kaibel, p. 262.

364 b, 2. Φθέγξομ' ἀριφραδέως·
ἠιθέοις γὰρ ἔδωκε θεὸς μετὰ μοῖραν ὀλέθρου
ὡς ζώουσι λαλεῖν πᾶσιν ἐπιχθονίοις.

Titulum valde depravatum a multis tractatum esse dicit Cougny, sed nominat praeter primum editorem Conzium solum Kaibelium

(n⁰ 325), quem miror non haesisse in ἠϊθέοις, quod sine controversia insanum est, quia, ut ipse ait poeta, *omnibus hominibus* dedit loqui post obitum, itaque non solis adolescentibus, quod etiam per se spectatum ratione caret. Leni manu correxerim:

ἠθείοις γὰρ ἔδωκε θεὸς κτέ.

i. e. amicis suis, qui dativus suspensus est a verbo λαλεῖν, dum πᾶσιν ἐπιχθονίοις pendet ab ἔδωκεν.

372 c, 3 (Add.). Ὅσον ζῇς φαίνου· μηδὲν ὅλως
σὺ λυποῦ· πρὸς ὀλίγον ἐστι τὸ
ζῆν· τὸ τέλος ὁ χρόνος ἀπαιτεῖ.

Cougny, qua est rei metricae peritia, haec verba habet pro anapaestis! Nullam equidem numerorum speciem agnosco.

379 b, (Add.) ἑπτά που ἐξ ἐτέων δεκάδας καὶ βαιὸν ἐπόντι
εὑρήσεις ἀριθμέων μῆκος ἐμῆς βιοτῆς,
Βάκχου κυδίστοιο νεωκόρον· ἐν δὲ πόλειος
ἀρχὰς εὐθύνης ἐκτὸς ἐμῆς ἐθέμην, κτέ.

Vs. 1 metri causa poetaster pro ἐτέων δεκάδας satis prave dixit ἐξ ἐτέων δεκάδας, sed vs. 3tio non dubito quin dederit νεωκόρο[υ], qui genetivus pendit ab ἐμῆς βιοτῆς. Verba sequentia, quae absurde vertit Cougny, haud expedio. Hoc tantum video sermonem esse debere de magno defuncti in civitatem beneficio. Id enim demonstrant vss. 5 sq.

392. Κρί]σπιον εἰκοσέ[τη] χρυσ[έης θεοῦ ὄντα πολίταν
Κυ]προγενῆ, το[κ]έων βά[κτρου . . . .
ἔκλα]σε συνθραύσας δαίμων βαρύς, κτέ.

Vs. 2 non male sic expleveris: τοκέων βά[κτρον ὃς ἦν πολιῶν.

392, 5. τοῦτο λαχὼν Ἄδμητος ὅσον πινυτῆτι καὶ αἰδοῖ
μοῖραν ἀνέπλησεν ῥιγεδανοῦ βιότου.

Mnem. 1882, p. 389 scribebam: Cur vita Admeti, viri optimi et nobilissimi, cuius ploratur acerba mors, vocetur ῥιγεδανός, non apparet. Suspicor igitur poetam, usum forma communi, dedisse μοῖραν—ῥιγεδανὸΝ.

395. Τὰ[ν] μεγάλαυχον ὁ[ρ]ᾷ[ς] .... οὔνο[μ'] ἀνέγνως,
ἃς κλέος ἐν Κρήτᾳ μίμνεται ἀθάνατον.

Prior versus sic potest expleri:

Τὰν μεγάλαυχον ὁρᾷς [ξένε, τάνδ', ἃς] οὔνομ' ἀνέγνως.

In posteriore vix sanum videtur μίμνεται, dictum pro μίμνει. Expectabam λείπεται, sed fortasse lenius corrigere licet [γ]ί[γ]νεται.

400, 2. Metrum postulat ἐξήρπασ[σ]ε.

401, 13. τίς δὲ κόρας ἀδάκρυτος, ὅταν φρενὶ πότμον ΑΝΕΧΟΙ; »Restituimus" ait Cougny »ἀνέσχοι, quod satis intellegi potest." Ambigo, utrum ineptius sit ipsum verbum an optativi forma augmentata. Quid lateat non exputo; parum enim placet quod dubitabundus proposuit Kaibel ἀκούοι. Ceterum optativus pro coniunctivo Byzantini est sermonis.

404. Μνή]μης ἕκατι τήνδε ὁ 'Αλέξανδρος σορὸν κτέ.
Ita Kaibel quoque. Aperte tamen articulus delendus est.

405, 5. Cf., si tanti est, quae scripsi Mnem. 1882, p. 398.

410, 3. μύρονται δ' ἀδελφοὶ Μηνᾶς καὶ Δάψιλος ἄμφω.
Facili negotio miser versifex vitium metricum evitasset scribendo μύρονται δὲ κάσεις κτέ. Iure autem Kaibel repudiavit Heckeri coniecturam. Vs 5 καθ' ὥραν, quod absurde vertit Cougny *pro aetate*, significat *omni hora*, i. e. *semper*, ut καθ' ἡμέραν est *quotidie*, κατ' ἔτος *quotannis*, cett. Idem 410 β, 5 κατὰ μοῖραν, i. e. *fati decreto*, sine sensu idoneo vertit: *ut par est*.

420, 2. νῆσον pro νήσους μακάρων perrarum est. Cf. 255 b (add.). Alibi est pluralis, ut 461, 2; 486, 9, alias, ut semper apud antiquos. Nam apud Pindarum O. II 78 νάσος = νάσους videtur verior lectio, ut etiam Herod. III, 26, ubi similis est in libris varietas. Vs. 4, quem male vertit Cougny, ἐπ'—νέμων tmesin facere manifestum est.

421. Hoc epitaphium lapidarii errore turbatum esse suspicor, cui, ni fallor, ab auctore datum fuit hoc exemplar:

1 Ἐνθάδε κεῖμαι (sc. κεῖμε!) δάμαρ ὑπάτου ἥρωος ἀγαυοῦ,
2 Ἀρρίου μοι Φιλίου, τῷ δὲ γαμεῖσα μόνῳ,
5 Χηρείᾳ τ' αὐτὴ τὸν ἅπαντα χρόνον μείνασα,
6 κὠκυμόρων τεκέων πένθεϊ τακομένη.
3 Ἦν δ' ἐκ μὲν προγόνων ποτὲ τοὔνομα Πουβλιανή μου,
4 Σκιπιάδαι δ' ἔπελον, εὐγενίῃ δ' ἔπρεπον·
7 Ἐν βιότῳ δὲ πόνον πουλύν γ' ἀνέτλην μογέουσα,
8 Μούσαισιν μοῦνον τὴν Φρένα θελγομένη.

Transposui tertium distichon ante secundum, correxique vs. 3 et 7 male sanas scripturas ἦν δέ κεν ἐκ (hanc cum Piccolo) et δ' ἀνέτλην. — Vid. Kaibel, p. 274.

429. Ὑστάτιον Γενέτειρα Φίλου μεμνημένη ἀνδρὸς
δεικνύω ἀλόχοις ἤθεα σωφροσύνης.

Lege Ὑστατίου, quod nomen proprium esse videtur, ut Πρῶτος.

445, 5. Τοῖος δ' ἦν γεγονώς, οἷός ποτ' ἔφυσεν Ἴακχος,
ἢ θρασὺς Αἰακίδης ἢ καλὸς Ἐνδυμίων.

Notandum ἔφυσεν pessime dictum pro ἔφυ; frustra saltem Ellis οἵους coniecisse videtur, siquidem constat de pulchritudine Iacchi Endymionis et Achillis, nihil vero novimus de forma horum prolis, ut taceam Endymionis tantum filias commemorari in fabulis. Si quid mutandum, longe melius cum Jacobsio corrigemus οἷός ποτε, φασίν, Ἴακχος, quod fere nescio an verum sit. Vol-

gatae quidem lectioni non praestat quod ratione inversa ἔφυ pro ἔφυσε legitur 545:

Μεῖνον, ἄκουσον ἐμοῦ, [παρ]οδοίπορε, τίς ποτ' ἔφυ με·
Παρδάλας μ' ἔσπειρε πάτηρ, κτέ.

Sed ibi verum esse potest:

ἄκουσον, ἐμ', [ὦ παρ]οδοίπορε, τίς ποτ' ἔφυσε·

nisi forte sufficit, servato ἐμοῦ, corrigere ἔφυσε.

446. Τίς πατρίς ἐστί σοι; Νέπως ὄνομ' ἐστί σοι; B. ἔστιν.
πατρὸς Ἀβασκάντου δωδεκέτης γενόμαν·
A. Τί στέφος ἐν τύμβοις; B. νικηφόρον· οὐκ ἀδαής γὰρ
παγκρατίων γενόμην οὐδὲ πάλης ἱερᾶς.

Primus versus quin male descriptus foedeque corruptus sit, dubitari nequit. Nam et numeri corruunt et absurde quaeritur, quae sit defuncti patria, nulla adiecta responsione. Permire etiam quaeritur »Neposne nomen tibi est? Est," ubi iure expectatur »Quid tibi nomen est? Nepos." Conieci:

Τίς πατρὸς τίνος ἐσσί; B. Νέπως ὄνομ' ἐστι μοι, ἔστιν
πατρὸς Ἀβάσκαντος, δωδεκέτης γενόμαν.

vel potius . . . . εἰμὶ
πατρὸς Ἀβασκάντου κτέ.

Roganti hospiti quis et quo patre natus sit, mortuus recte et ordine respondet, Nepotem sibi, Abascantum patri nomen esse. Τίς τίνος ἐσσι; frequens est formula, cf. I 169 β, 3. II 470, 4. 588, 1. 678, 4. Ad colloquium hospitem inter et defunctum cf. II 339. 443. 450. 492. 588, al.

447 b (Add.). Ἦλθεν ἀπὸ ξείνης Κλεοφῶν χθονός, ἦλθε δ' ΕΠΑΙΔΟΣ,
οἷς Μοῖρα προφάνη σχέτλιος ἠδ' ἀλόχ[ου.
Εἶδε γὰρ οὓς ἐπόθησε καὶ ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα
τοὺς τρισσοὺς νέκυας σταθμὸς ἔραζε δόμου.

Nihil hic more suo vidit Cougny, qui vs. 1 coniciens Ἔπαινος vss. 3 sq. sic vertit »Vidit enim quos amaverat et atra in nocte

mortuos *statio subterranea* (!) domus." Satis tamen lucis his tenebris affundit sequens de eodem argumento epigramma hocce:

Υἱὸς ἐγὼ Κάλλιππος ἀνιηροῦ Κλεοφῶντος,
ἐνθάδε καὶ μήτηρ κεῖται 'Αριστόπολις;
οὐ κοινῇ (volgari) μοίρῃ δεδμημένοι, ἀλλὰ πεσόντος
τρεῖς ἅμα λυγαίου κεκλιμένοι θαλάμου.

Unde disertis verbis docemur Cleophontis (non Epaeni!) uxorem Aristopolin cum duobus liberis, quorum alteri Callippus nomen, thalami ruina nocturna misere periisse, idque, ut prius monstrat epigramma, cum pater peregre abesset. Hinc corrigo:

Ἦλθεν ἀπὸ ξείνης Κλεοφῶν χθονός, ἦλθε δὲ παῖδας,
οἷς Μοῖρα προφάνη σχέτλιος ἠδ' ἀλόχ[ῳ.
Εἷλε γὰρ οὓς ἐπόθησε καὶ ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα
τοὺς τρισσοὺς νέκυας σταθμὸς ἔραζε δόμου.

Dure quidem dictum est εἷλε—ἔραζε, ubi expectes potius ῥῖψε, vel κλῖνε (cf. vs. 4 alterius tituli), quod tamen non inspecto lapide conicere vix audeo. Νέκυας est accusativus effectus. Vide tamen an, servato εἶδε, alterum distichon sic liceat interpretari: *Vidit enim domi statio* (= domus) *quos* (Cleophon) *desideravit ternos* (= tres) *obscura nocte humi* (iacentes) *cadavera.* In recentissimo enim pessimoque poeta ἔραζε pro χάμαι positum offensione carere videtur. Iudicent de his quidem alii; sed de sententia saltem nulla potest esse dubitatio.

450. Hoc epitaphium tali finitur inter mortuum et viatorem colloquio:

Κούφα κόνις τοι. B. Τὶν δέ, ὁδῖτ', ὁ λεώς πέλοι.

Non sanum videtur ΟΛΕΩC, non enim κοῦφος pro πρᾶος ponitur, ut taceam permirum esse votum. Expectatur:

Τὶν δ', ὁδῖτ', ὁδὸς πέλοι.

In ὁδῖτ' ante spiritum asperum posito non haerendum esse noverunt epigraphices periti.

In praegressis non expedio haec (3);

Ἐντί τευ δόμοις
Παῖς; — ὃν τύχᾳ γε τερπνόν ἐς βίου τέλος
γέρας ποδαγέτησα.

Sed intellegam: γέρ[ων] ποδαγέτησα.

454, 3. πόσων δὲ θνήσκεις τῶν ἐτῶν. B. δὶς εἴκοσιν. Imo vero ὢν ἐτῶν (quod iam correxi Mnem. 1882, 392), ut est v. c. 504, 2

ἀρτίγαμος κούρη εἴκοσιν οὖσ' ἐτέων.

453, 4. τὴν δ' ἄρ' ἐμὴν νεότητα πατὴρ Παιδέρως ἐνέγραψας· Imperite Cougny »Παίδερως (sic) per syncopen spondaeus est." Diphthongus AI, pronuntiata ut E a sequioribus istis, haud ita raro corripitur itaque nomen habet anapaesti mensuram. Cf. 293 ἐπίκειμαι (absurde Cougny τήνδ' ἐπίκειμαι κόνιν vertit *hocce super iaceo* pro *iaceo sub hoc pulvere* Cf. 715, 6), 438, 3 πλῆσαι (ubi Rhunkenius temere πλῆσα), alia multa. — Vs. 3 idem editor praeclare rem gerere sibi visus est pro τὴν ἔγγονον »reposito per assimilationem et crasin τήγγονον (sic!) vocabulo." Vitia metrica in deterrimo epitaphio ipsius auctoris quin sint dubitare noli.

465, 2. Πάντες γάρ μ' ἐπόθουν, ἤμην γὰρ πᾶσι προσηνής,
καὶ στεφάνους ἐφόρουν, πολλοῖς δὲ μύροισιν ἐχρώμην,
καὶ μετὰ δορπὸν ἐκοιμώμην κλισμῷ ἐνὶ καλῷ,
ἐνδεδύμην δὲ τό σῶ[μ' ἐν ἀθύρμα]σι χρώμασι θείοις
κάλλους ἔχουσα τύποισι, ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο,
καὶ ζῶ κοὐκ ἔθανον τοῖον ἔχουσα τάφον.

Ita supplevit scilicet Cougny, cui Welckeri supplementum σῶμ' ἐν ἐσθήμασι barbarum videtur, addens conici etiam posse ἐν χάρμασι vel ἐν παίγμασι. Omnia me iudice aeque inepte et deterius quam quem carpit criticus Germanus. Certum sane meretricii huius epitaphii supplementum nemo facile reperict, sed apte saltem conici potest:

ἐνδεδύμην δὲ τὸ σῶ[μ' ἐρικυδέ]σι χρώμασι, θείοις
κάλλος ἔχουσα τύποισι. Ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο κτέ.

470. *Τίς σε, γύναι, Παρίην ὑπὸ βώλακα θήκατο; τίς σοι*
ξυνὸν ὑπὲρ τύμβου σᾶμα τόδ' ἀγλάϊσεν;
B. *Συγγαμέτας Αὖλος Βαβύλλιος ἔ ρ σ ε μ ε λ ί ξ α ς*
στοργὰν ἀέναον. — A. Τίς τίνος, εἶπε, πάτρας; κτέ.

Verba absurda suaviter vertit, quem nil terret, Cougny »nexuit modulatus amorem perpetuum." Apage ineptias! Seri carminis auctor dederat procul dubio:

Συγγαμέτας Αὖλος Βαβύλλιος ε ἶ σ έ μ ε, δ ί ξ α ς
στοργὰν ἀέναον. κτέ.

Nempe *δίξας* itacismo posuit pro *δείξας*.

472, 2. *Οὐκ ἤρκει τὰ πά[λαι] γενέταις κ α κ ὰ πάσχον ἐπ' [ἄλλοις,*
οὐδ' ὅσα νήπιος ὤ[ν] ἔπαθον νούσ[ων] κακότησι
γαίῃ ἐν ἀλλοδάπ[ῃ], ὅσα δ' ἐν πελάγε[σσι] μακροῖσιν·
ἀλλ' ὅτε βαιὸ[ν] ἐπ' οὖδας ἔβη[ν] γαίης ἐρατει[νῆς,
ἡρπάσθην ὁ [πρό]μοιρος· κτέ.

Sumsit haec editor a Kaibelio (pag. 285), qui dicit lapidem editum a Michaeli frustra ab amicis suis Romae quaesitum esse. Doleo, quia primus horum versuum vix recte descriptus videtur. Ambigo enim sitne corrigendum *γ ε ν έ τ α ι*, hac sententia: *non sufficiebant quae* (*τὰ* = *ἃ*) *olim genitores mala experti sunt circa alios* (liberos) vel *aliis in* (rebus), an potius *οὐκ ἤρκει τὰ* (articulus) *πάλαι γενέταις κ ά χ', ἃ πάσχον ἐπ' ἄλλοις*, quod fortasse praeferendum. Hoc enim minus correcte (cf. ad 450) in lapide scribi potuit KAKA (i. e. *κάκ' ἃ*), aut KAKAA, quia tituli saepe etiam in poesi elisionem significare neglegunt. Ante vs. 1 traduntur hae litterae:

ΠΡΑ . . . .
ΜΗΤΡΟϹΔΕ . . . . . . ,

unde Mnem. 1882, 393 feci:

Πρα[ξαγόρου μὲν πατρὸς ἔφυν,] μητρὸς δὲ . . .

476, 3. Nota numeralis facit syllabam, ut 668, 1, alibi.

482. Ἀπατρίη γάθοντα κατέσχε με Ἰλιὰς αἶα, κτέ. Ut ignotum vocabulum ἀπατρίη notavit Boeckh, sed magis suspectum habeo γάθοντα pro γαθέοντα dictum et valde miror dici defunctum exilio, gravissimo veteribus malo, gavisum esse. Lubens correxerim:

Ἄπατριν ἦδε θανόντα κτέ. Cf. ad 342.

486, 14. ὄφρα κε κυδαίνωνται ὑπ' ἀντιθέοις γεράεσσιν
πᾶσιν ἐν αἰώνεσσιν ὑπ' εὐσεβίῃσιν ἑταίρων.

Sententia et Graecitas in priore verso pro ὑπ' postulant ἐπ', *ut glorientur honoribus.*

497, 8. Ὅστις δ' ἂν τολμᾷ θέσθαι νέκυν εἰς ἐμὲ νηδύν, κτέ. Pro εἰς ἐμὴν νηδὺν (cf. 499, 2) sic dici posse quis credat, nec potest νηδὺν facere appositionem pronominis. Vix aliud scriptum fuit quam εἴς μεο νηδύν. Aliter locum tentabam Mnem. 1882, 399.

498, 3. Ψυχὴ δ' ἐς τὸ δίκαιον ἔβη. κτέ. Mire dictum pro ἐς τὸν τῶν εὐσεβέων χῶρον vel pro *ad iustititiae sedem*, i. e. coelum.

499, 6 sqq. Ἣν γὰρ θίγῃ τις εἰς ἄνοιξιν τὴν ἐμήν,
μήτ' ἐλπίδων ὄναιτο, μὴ τέκνων σπορᾶς,
ἀλλ' ἐγγένους (sic Kaibel quoque) ὄλοιτο πάνρει-
[ζον γένος.

Depravatum est ЄΓΓЄΝΟΥϹ, pro quo Mnemos. 1882, 299 proposui ἐντελῶς, sed fortasse sufficit ἐγγεν[ῶν].

501, 1. Τρεῖς δεκάδας ζήσασα ἐτέων σὺν πέντε . . . .
Πάρδαλις ἦλθα θοῶς εἰς Ἀίδαο δόμον.

Cum nec mensium nec dierum significationem a fine prioris vs. deesse horum vocabularum mensurae doceant, sequitur ut creda-

mus mulierem, 35 annos natam obiisse, itaque aut πέντ' ἐ[τέεσσιν] aut πέντε [μονάσσιν] supplendum esse. Sic v. c. 704 b (Add.,) 4 ὃς Φέρεν ἓξ μονάδας, τρεῖς δ' ἐτέων δεκάδας.

522. Ἁγνὴ μὲν μήτηρ μ' ἐλοχεύσατο, παῖς ἔτι κεδνή,
πρώτας ὠδῖνας ῥηξαμένα λαγόνων.

Hagna nomen est proprium (cf. Horat. Sat. I, 3, 40), nisi fallor, cui cognatum est Ἁγνής, quod legitur II 49, 3. *Casta* vertit Cougny. Nec κεδνή ad mores (*proba* vertit idem) sed ad formam et iuventutem spectare h. l. videtur. Non enim innuit hercle filius matrem suam postea *incestam* et *improbam* factam esse, ut arbitror.

525. Nullam habet metri speciem et sensu cassum est hoc epigramma.

526, 3. αὐχῶ non est *glorior*, sed, ut docet necessitudo cum praegressis, *aio*, quae verbi vis vel apud veteres satis usitata est.

528. Nota abusum praepositionis παρά in verbis κεῖμαι παρὰ τύμβῳ et πατρὶς ᾗ παράκειμαι.

534. Σαλούιος (l. Σάλουιος) Ἀριστείδης λιθοδαίδαλος ἔνθα τέτευκται
ἐκτὸς ἐὼν δακρύων καὶ λυποτόκων ὀδυνάων.
καὶ γὰρ ἐν εὐφρασίαις καὶ αὐλῶν ἤδεσι φωναῖς
δωμηθεὶς ἀνέλαμψε βροτοῖς λιθοκαλλέα μορφήν.

»In tumulo" annotat Cougny »erecta fuerat statua »ut docent vss. 1 et 4." Imo docent vss. 3 et 4 non de statua cogitandum esse, sed de anaglypho, in quo mortui imago in convivio reclinantis efficta fuerit. Mire tamen dictum est δωμηθείς, quod suspicione non caret. Haud inepte conieceris [κοι]μηθεὶς κτέ.

539, 5. Ὦ γονέες, τί μάτην κενεῷ προσψύχετε τύμβῳ;

Non tantum προσψύχετε, pro quo apte Jacobs προστήκετε proposuit, sed etiam κενεῷ post μάτην mihi suspectum est, quia non agitur hic de cenotaphio, ut taceam eadem voce poetam usum esse in vs. praegresso (μύρονται κενεαῖς ἐλπίσι τειρόμενοι). Nihil quidem mutare audeo, sed dubium non est quin aptius legeretur:

Ὦ γονέες, τί μάτην κ[ωφ]ῷ προσ[τήκ]ετε τύμβῳ;

Cf. 311, 8: et loci plurimi in Anthologiae Pal. l. VII.

545, 1. Cougny tanquam e Kaibelii coniectura metri causa supplevit [παρ]οδοίπορε, sed Germani critici sententiam male intellexit. Hic enim in tanta horum versuum barbarie nil novandum esse recte iudicavit. Servandi igitur barbarismi ἤλπιζα (Cougny contra metrum ἤλπισα) et χάριταν vss. 5 et 6.

547. Γάιος εἰμΑρτῇ ἀλόχῳ τόδε σῆμα θανούσῃ
θῆκε Λυκειάνῃ μνημοσύνης ἕνεκεν.

Nihil mali suspicatus Cougny vertit »Gaius fataliter uxori hoc monumentum posuit mortuae." Fac εἱμαρτῇ esse *fataliter* et iungi posse, quod verborum ordo vetat, cum θανούσῃ, vel sic inepte ita diceretur, quia fataliter *omnes* homines moriuntur; sed etiam peius Gaius uxori suae monumentum fataliter posuisse dicitur. Sapere aude et redde poetulo:

Γάιος εἰμΕρτῇ (i. e. ἱμερτῇ) ἀλόχῳ κτέ.

559. Hunc titulum si recte intellego, Maeandriae, maritum suum peregrinas in terras comitanti, aut itineris aerumna aut coeli mutatio perniciosa fuerat.

564. Recte Kaibel pag. 155 tria distinxit epigrammata docuitque in ultimo versu τιμήεις non esse nomen proprium, sed epitheton. Cui optime monenti Cougny non obtemperans ineptire maluit. Similiter nihil cogitans 570 b ταῖς αὐταῖς, quod

depravatum esse pariter metrum et sententia arguunt, vertere non erubuit. Cf. Kaibel, pag. 149.

569, 3. γηραλέης δὲ
ἐλπίδος οὐκ ἦλθον πρὸς πολιὸν πλόκαμον.
Dicere videtur versifex »Non perveni ad canos capillos, quos expectare licet iis qui senectutem attingent." Nisi forte voluit »ut senes (parentes) speraverant." Verba obscurissima.

581, 3. Παπίας Πασικράτους· κάτθανε δ' –◡◡–
Supplet Kaibel δ' [ἐν πολέμῳ]. Supplementum est admodum incertum. Nam aequo certe iure possis εἰκοσέτης supplere, ut est v. c. 583, 5 ζωᾶς ἐστερόμαν εἰνεακαιδεκέτις, aut 592, 4 εἰκοσέτην δὲ φάους ἐκτελέσαντι δρόμον. Est enim vs. 1 ἐνθάδε γῆ κατέχει νέον ἀνέρα.

583, 4. Mnem. 1882 p. 389 emendavi:
τέκνον δ' ἀρτΑγάλακτον Ἰάσονα ματρὶ λιποῦσα κτέ.
pro ἀρτΙγάλακτον. Cf. ἀγάλακτος. Novum est vocabulum.

585, 1—4. Sic Kaibel in Herme 1880, p. 463:
Πρωθήβην] μ' αἴζηὸν ἀμείλικτο[ς κ]τάνε μοίρη.
ἄρτι κλυτῶν Παφίης ἀψάμεν[ο]ν θαλάμων·
π]ένθεσι δ' οὐχ ὁσίοισι [δ]υσέ[λπιδα δόξαν ἔπαυσε
τῶν γονέ]ων λ(ε)ίψειν παῖδ' ἕ[τε]ρον μελάθροις.
cl. Hesiod. Opp. 378, melius quam olim in Collectione p. 133. Locum de more pessime tractavit Cougny.

589. In versibus pessimis, partim ametris et valde recentibus imprimis notandum θρῆνος bis neutro genere usurpatum, vs. 6 et 13, cuius usus nullum aliud novi exemplum.

590. Mnem. 1882, p. 391 conieci:

Παῖδες μὲν πατρὶ ταῦτ', ἄλοχος γαμέτῃ δὲ ἔτευξεν
ἀντὶ φιλοφροσύνης Τελεσφόρῳ Ἀλεξάνδρῳ·
Χρήσιμος Ὀνομάτ[ιό]ν [τ'] Ἀλεξάνδρεια δὲ μήτηρ
σῆμά τε καὶ βωμὸν τεῦξαν ἀποφθιμένῳ.

De *sororis* nomine, quod restitui pro ὀνόμασιν, cf. PAPE, *Gr. Eig.* Ὀνόμασιν parum probabiliter Kaibel p. 140 explicat *nomine fratrum.*

602. καὶ ζῶσαι πλούτου πατρικοῦ μέρος εἶχον· ὁμοίως
τὴν αὐτῶν φιλίαν καὶ χρήματα ταῦτ' ἐνόμιζον.

Kaibel pag. 27 distinguens post ὁμοίως et scribens ταὔτ' pro ταῦτ' interpretatur »et amicitiam communem et divitias communes putabant." At nec verbis obscuris hic sensus inesse videtur, nec satis intellego, quid sit *amicitiam communem putare.* Vide ne praestet servato ταῦτ' distinguere post φιλίαν, ut malus poeta voluerit: mulieres, quarum hoc epitaphium est, *dum viverent, suam amicitiam perinde habuisse ac patrimonii partem*, *eamque* (amicitiam) *opes existimasse.* Vs. 3 recte idem dedit τέκνων ἐπιδοῦσά [τε] παῖδας. In lapide non esse videtur, quod dedit Cougny, δ' post τέκνων.

605, 6 οἴμοι
παίδων νηπ[ιάχων, π]όσιος θυμαρέος ἐ[σθλοῦ,
ἠδὲ νέας ὥρης καὶ φ[ιλίου βιότου.

Postremum vs. ipse explevi. Passim apud seriores poetas φίλιος nihil differt a φίλος.

613, 13. Ἀλλά, Νόμοι, γοάειτε Δίκης ἀπάνευθεν ἐόντες·
τίς δὲ Δίκην παράκοιτιν ὁμοῦ καθαράν τε φυλάξοι;

Corrige γοάοιτε et φυλάξει. Peius etiam depravatus est vs. 5:

τῷ δὲ παρεζομένη λαᾶσι (sic) δίκαζε τἀληθῆ,

i. e. secundum Cougnyum »Cui adsidens *lapidibus* iudicavit secundum veritatem." Tu vero repone λα[οῖ]σι.

621. Nonnulla in hoc carmine rectius constituit Kaibel, at vel sic tamen sunt quae obscura restent et fortasse corrupta, velut primi versus:

Ὄλβιον ἐνθέμενος βίοτον καρποῖς ἐπέχαιρον
βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις.

ubi intellegerem βῶλον — πυροφόρον, sed quo pacto reliqua aut explicem aut corrigam non reperio. Dicere homo videtur, se in agro colendo vitam felicem transegisse. — Vs. 10 sq.

καὶ θρήνοις κλαύσασα πολὺν χρόνον [οὐ λάβεν ἄλλον,
ἠρεμίην κοίτης ἐς τέλος ἀραμένη.

Quod sententiae unice conveniebat ἐρημίην cum numerorum ratio excluderet, versifex pro eo posuit ἠρεμίην, sive utramque vocem confundens, sive nescio qua metathesi hoc pro illo usurpari posse existimans.

622, 1. Suspecta est forma Εὐτυχέους pro Εὐτυχέος, quam retinuit etiam Kaibel pag. 162 sq. Corruptissimum esse apographum dicit idem, et desperanda videtur emendatio.

625, 1 τὸ ζῆν ὁ ζήσας καὶ θανὼν ζῇ ΤΟΝ φίλοις.

Quod reposuit Kaibel ζῶν, non satis intellego. Malim τοῖς. Sententia esse videtur: *is qui per vitam vixit amicis etiam mortuus iis vivit.* Vs. 4 Εὐσταθής nomen proprium esse recte idem intellexit. De duplici nomine cf. 713, 1.

632, 5 pessime dictum est:

ᾧ παστὸν οὐθείς, οὐχ ὑμέναιον ᾖσέ τις.

Non enim ab ᾄδειν pendere potest παστόν. Emendandum suspicor:

ᾧ παστὸν οὐ [στρῶ]σ', οὐχ ὑμέναιον ᾖσε τις.

633, 4. Receptam oportuit certam Kaibeli correctionem τευξόμενος pro τευξάμενος, quo non minus quam sententia laeditur etymologia.

634, 1. Οἱ δισσοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ
ἄψαυστοι τέκνων κείμεθα κουριδίων.
Pro τέκνων corrigendum arbitror [λ]ε[χέ]ων. Nam neque ἄψαυστοι τέκνων neque τέκνων κουριδίων probe dictum videtur.

635, 4 Kaibel e lapide dedit ἐς αἴθερον εἴκελος, sed formam heterocliton αἴθερον ignoro, novi αἴθεραν, quales accusativi formae Macedonicae et Alexandrinae aetate Byzantina saepe occurrunt. Sic χάριταν habemus supra 545, alibi λιμέναν, πατέραν, νεοτηταν, alia. Cf. Mnem. 1882, 391 et Polak Mnem. 1887, p. 256 sq.

Ad verba τριπόδεσσι—τραπέζαις cf. v. c. Aristoph. fr. II 1160, 5 (Mein.) καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

636, 11 sq. κοῖτον χερσὶν ἐμαῖς κομιεῖν
δῶκαν τιμήεντα.
Soloeca scriptura pro κομίζειν vel κομίσαι fortasse non tribuenda poetae, qui nescio an dederit κομ[έ]ειν. Etiam certius videtur, ibidem vs. 3 scribendum esse:

ἄρτι δέ τοι, πανάωρε, χοὰς χείουσα (= σ') ἀπόδημον
νυμφίον ἐν πελάγους εἶδον ἐπερχόμενον

pro ametro χείουσαι, quia manifeste εἶδον, ut θάπτον vs. 1, non est tertia persona pluralis, sed prima singularis numeri.

637, 10. αὐτίκα δ' ηὐξανόμην εὐερνής, πᾶσι ποθητός.
Adumbratum est εὐερνής ex Homerico ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Σ 56. 437, unde Euripides Hec. 20 τροφαῖσιν ὥς τις πτόρθος ηὐξόμην τάλας. Scatent autem epigrammata locis expressis ex Homero, quem etiam extremae aetatis Graeculi memoria tenebant. In praegresso versu notetur barbara forma εἰλάμενος, in qua ista aetate sola diphthongus offendit. Videtur poetaster epicam hanc licentiam existimasse, postulante metro omne E in EI converti posse. Vs. 12 placet, quod iam propositum video,

supplementum *διδύμους περὶ* [*νεφρούς*]. Quid autem sibi vult, quod in ultimo versu defunctus puer dicit se tres *συναίμονας ἀστεφανώτους* reliquisse? Quod vertit Cougny, *relictis tribus germanis non coronatis*, non intellego. Voluit, nisi fallor, poeta: *sororibus innuptis*. De coronarum nuptialium usu cf. E. Saglio in *Dictionnaire des Antiquités Grecques et Romaines*, X fasc. pag. 1527 sq.

640, 4. Non respondet lectioni annotatio. Sed cf. Kaibel p. 121.

646. Longe rectius edidit Kaibel (n. 522), quocum in multis conspirat novum Mordtmanni apographum Mittheil. XIV, 193, sed hoc vs. 3 habet *πανύστατ*[*α*] *βαίνω*, vs. 4 *βροτοῖς Φιλίο*[*ι*]*σιν*, vs. 5 *συμποσίοις*, vs. 6 *ἐς Φιλίην*, vs. 7 *γυναῖκ'*, vs. 8 *λοιπὸν ἀπητήθην*, vs. 9 *ἄλλα δ' ἐνορκίζω*, vs. 10 *ἱκνοῦμαι*, quarum lectionum ope persanatum est totum epigramma, quod Mordtmann alteri p. C. seculo assignat.

650, 4. Lectio admodum incerta. Cf. Kaibel p. 136.

654. Epigramma quatuor hexametris, uno pentametro interposito, constans hoc versu finitur:

σπεύσας τοῦ ζῆν με στερέσαι; οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

Suo marte Cougny, quamvis nullum sit in lapide eius rei indicium, verba *οὐ—ὀφειλόμεθα;* in nova linea posuit, ut duorum sint versuum fragmenta, quod sive poetae imperitia sive sculptoris incuria mutilos exhibuerit. Quia tamen nihil sententiae deest, potius credo novum hoc esse versificis artificium, versum heptametrum pangentis, qui, ut pentameter duobus membris semiquinariis, ita duobus semiseptenariis constet, quorum hoc schema:

–́ – –́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ‖ –́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓.

657, 4. *εἰ δὲ μαθὼν τὸν ἐμὸν μόρον, ὦ ξένε*, PA.TME *κλαύσεις, στέρξω. κτέ.*

Pessime Cougny dedit *ῥᾷστά με κλαύσεις*, nam neque *ῥᾷστα* est *lubentissime*, neque ea ipsa notio apta est. Melius sane Kaibel *καὶ σύ με*, nec tamen tale, quod mihi prorsus persuadeat; sed melius non reperio. Vs. 11 *πρ[ὸ γαμ]ων ἀρτ[ιφ]υὴς ἔθανον*: Ioculare est quod Cougny vertit *recens natus*, cum deberet *recens adultus*. Nam defunctus, de quo hoc adiectivum usurpatur, modo (vs. 6) *κουρέα* se *τὴν τέχνην* fuisse professus est. — Eidem 659, 6 *ταῦτα* (sic) valet *τοσαῦτα*. Veram lectionem *αὐτὰρ ἐγὼ κτέ*, repertam a Jacobsio, recepit Kaibel.

658, 2. *Χρυσ[ε]όμαλλον ῥητιάριον, τὸν πρὶν δὲ κυ[ν]ηγόν.*
In pessimo apographo (vid. Kaibel p. 138) corrigere audeo *τὸ πρὶν*.

664, 6. *Χαίροις, ἐσθλὲ ὁδῖτα· σοφῶς σοι μάννυε τιμὰν*
Πλούτωνος. κτέ.

Absurdam hanc suam coniecturam praetulit Cougny certae Heimsoethii emendationi, qui lapidis scripturam ΣΟΦΩΝΟΙ significare *σοφῷ νοΐ* intellexit. Non rectius vs. 9 *Ἔστι γα καὶ ἐν φθιμένοις Νέμεσις μέγα* omisit non intellectam sibi voculam *γα*, quam poetulus Dorice scripsit, ut vs. 6 dedit *μάννυε* et vs. 3 *βαρυπενθάς*, oblitteratum ab editore, nihil enim vetat *καὶ ἐν* pronuntiari *κἀν*. Ceterum Kaibel (num ex alio apographo?), non monito lectore contra numeros dedit *γάρ*. Denique inepte Cougny sic scripsit ultimum versum:

[μὴ νοέων] τύμβον ἀλλ' ἢ ἐμοῦ πάριθι.

posteaquam Kaibel satis probabiliter edidit:

[μὴ — —] τύμβον, ἀλλ' ἀναγνοὺς πάριθι.

Sententia suadet:

[μὴ σύλα] τύμβον, κτέ.

667, 5. *ὅσος οἷος μνημεῖον ἐτέλεσε.*
Quid lateat sub ΟϹΟϹΟΙΟΣ haud facile aliquis dixerit, sed fu-

riosi est vertere: *qui*, *qualis fuit.* Vs. ultimus quasi commentarius est ad obscura verba vs. 1 ῥητορικῆς πόνος οὗτος, quibus Gaudentius significat se pecunia, quam arte sua coegerit, usum esse ad erigendum monumentum.

668, 1. Τέκνα τέκνων ἐσιδὼν Ἑρμῆς Ἑσπέρου ἐτῶν ξ'
ἡροϊκῷ θανάτῳ τῷδε τέτευχε ταφῷ.

Kaibel defendens vs. 2 a coniectura τοῦδε ταφοῦ, videtur dativum habere pro dativo loci et τέτευχε interpretari τυγχάνει Dubito.

677, 2. εἴκοσι καὶ ἐνὶ κατασβεσθεὶς ἐνιαυτῷ.
Si sic habet lapis, pessime dictum est pro ἐνιαυτοῖς, aut potius numerus cardinalis adhibitus pro ordinali.

678, 3. ἀλλά μοι σχάσας
Τὸ νεκραγωγόν, ὦ φίλ', ἐν πεδίῳ γόνυ
κολαπτὸν ἄθρει γράμμα διπτύχοις κόραις.

Haec quoque sana esse nequeunt. Suspicor:

ἀλλά μοι σχάσας
Τ[ῷ] νεκρ[ικ]ῷ [σ]όν, ὦ φίλ', ἐν πέδῳ γόνυ κτέ.

Cf. Kaibel, qui e lapide, ut videtur, dedit πέδῳ, p. 99.

681. Μητρὶ δέμας γαίῃ προλιπὼν θεοείκελος ἀνὴρ
πάτρης ἐν ζαθέοις ὄρεσιν, Πυκτῷ ὑπὸ τύμβῳ.

Cougny vertens *complicato sub tumulo* (!) πυκτῷ pro πτυκτῷ accepisse videtur. Vix autem dubito quin lapis habeat Τυκτῷ, quod nemo non facile intelleget. Tangere vix audeo scripturam ἐν ζαθέοις ὄρεσιν, licet haud diffitear me expectasse:

Πάτρης ἐν ζαθέοισιν ὅροις τυκτῷ ὑπὸ τύμβῳ,

in sacris patriae finibus. Nulla autem sunt in satis bono epigrammate barbariae documenta, quare non recte editum videtur vs. 9:

Τόνδε ἐγὼ σιγῇ τε καὶ οὐ λαλλοῦσα διδάξω,
sed λαλ[έ]ουσα corrigendum esse arbitror.

682. Sic vertit editor Parisiensis »Ammonium deum in bono versatum vidi. *Contentus esto*, *bone* pater, qui aureum genus *pro te* edideris.'' Tot tantasque ineptias effutire maluit quam certas recipere Kaibeli (p. 431) emendationes:

Ἀμμώνιον θεὸν Χριστῷ μεμελημένος εἶδον.
ἵλαθι, Χριστὲ πάτερ, χρύσεον γένος ἀνθυποφήνας.

quibus admissis pro χρηστῷ et χρηστὲ, facile est intellegere, quid pius homo Christianus voluerit.

688, 2. πρός τε δικαιοσύνην καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν.
Cum nullus alius sit in reliquo poematio numerorum lapsus (nam quod vs. 3 in δικαίαν diphthongus corripitur, id similibus exemplis excusari potest) vix dubito quin ἄλλοισιν corrigendum sit. Neque enim poeta culpandus est, sed editor, quod vss. 5—7 hunc in modum ἀμετρώτατα et ineptissime expleti sunt:

Οὐκ ἀπό]τιμος ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπειμι.
Οὐκ ἀντιρρί]πτω οἵας χάριτας μοι ἀπέδωκαν,
κἄστι θέμις τοκέας π]αρὰ παίδων κομίσασθαι.

Incerta quidem est loci restitutio, sed cum ex apographis apud Kaibelium pag. 31 appareat ab initio primi horum versuum solas litteras OC certas esse, tentare saltem licebit:

Νῦν δ' Ἄϊδ]όσ[δ'] ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπειμι.
Παῖδες (vel παῖδας) δὲ κρύ]πτω οἵας χάριτας μοι (= μ') [ἀπέδωκαν·
Τοίας μέλλουσιν π]αρὰ τῶν (sic lapis) παίδων κομίσασθαι.

Defuncta mulier, quae et a parentibus et a liberis suis iniuriis sese affectam esse significat, hos similia a suis ipsorum liberis experturos esse sperat. Aliter Kaibel. — Vs. 3 κεκόνισμαι typographicum vitium est pro κεκόμισμαι.

691, 6. μή τιν' ἐνθήσῃς — ὑφέξῃς — δώσῃς. Hi barbarismi

editori imputandi sunt, nam lapidum scripturae ενθησις, υφεξις, δωσις significant ἐνθήσεις ὑφέξεις, δώσεις, ut bene intellexit Kaibel.

692, 2. καὶ ξεστὸν οἰκτροῦ παιδὸς ἄνω σήματι
ἔθηκε βωμόν.

Pro ἄνω Kaibel ex Bucheleri coniectura posuit ἀμφί, sed fortasse lenius corrigere licet ἂν [τ]ῷ σήματι, ut poetastrum epico more praepositionem ἀνὰ pro ἐπὶ usurpasse putemus.

694, 5. κλῆρον δὲ μητρὸς τῷδε κληρουχῶ τάφῳ,
στήλῃ δὲ Φωνῶ ἀνταγωνίας βίου.

Apte quidem sed paullo violentius Ellis proposuit γνῶτ' vel γνῶθ' ἀγωνίας proposuit. Lenius fortasse poteris [π]άντ' (= παντὶ) ἀγωνίας βίου. Iota enim dativi contra Atticorum morem elisum in seris his poetastris, qui omnia miscent, neminem morabitur. Nihilominus Angli critici coniectura habet quo commendetur.

696, 5. Ἀλέξανδρος ὅδ' ἐστί, Βαλεντείνῃ δὲ συνεύδει
κεῖν ἐνέρων λιμένεσσι μέγ' αἰνητῇ παρακοίτει·
τοὺς δ' ἄμφω χάριεν τέλος ἔλλαχεν, οὓς κτερέϊξε
χερσὶ Φίλαις θυγάτηρ γλυκερὴ Παυλῖνα τοκῆας,
ἤδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατὰ δῶμα λιπόντας
τριττύος ἐξ αὐτῆς, οἵ μευ μελάθρων μεδέοιεν.

Magnam difficultatem interpretibus parit vox τριττύος, sed vix dubito quin recte Kaibel p. 264, reiectis aliis explicationibus, locum intellexerit de triplici Paulinae partu, nec tamen rationem grammaticam scripturae τόκον τριττούς ἐξ αὐτῆς expedire possum vereorque ne ΤΡΙΤΤΤΟΣ sit falsa lectio, quae vide ne celet scripturam ΤΡ[ΕΙΣ]Τ[Α]Σ, ut scribendum sit:

ἤδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατὰ δῶμα λιπόντας,
τρεῖς ὗας ἐξ αὐτῆς, οἵ μευ μελάθρων μεδέοιεν.

Male deinde Cougny vertit versum bene explicatum a Kaibelio

χρῆν γὰρ ἐπ' ὠδίνεσσιν ἔχειν χέρα κτέ.
»oportebat enim in doloribus manum habere."

696. Non est θεομνήστωρ »novum vocabulum", sed prava forma pro θεομήστωρ, ut librarii pro Κλυταιμήστρα male scribere solent Κλυταιμνήστρα. Idem valet de ταλάφρων, si hoc re vera legitur in lapide, dicto pro ταλαίφρων.

698. Hoc epigramma est aut maioris epitaphii fragmentum, aut alii, in quo de mortuo agebatur, subscriptum fuit. Hinc incipit a verbis: Εἰ δὲ τολμήσει, quae scriptura non est metri causa sollicitanda. Cf. ad III, 285.

699. Παῖδά με πενταέτη ὀλίγη ἐκρύψατο κρωσσὸς
ἀ]λλίστου ταχέως ἀντιάσαντ' Ἀΐδεω·
οὔ]νομα δ' [εἰ] δίζηαι, ἐνὶ π ρ ώ τ ο ι σ ι Μένης [ἦν.

Puer quinquennis non potuit esse *inter primos*, et sensu cassum est, quod vertit Cougny, *in primis temporibus*, ut de Graecitate taceam. Corrigendum ἐνὶ [ζ]ω ο ῖ σ ι Μένης ἦν. Cf. 718, 3. III. 153, al.

702, 2. — οὐχὶ δ' ἐμοὶ δὲ μόνον.
Cf. quae scripsi Mnem. 1882, 391.

703, 1. ἄτροπον male editur pro ἀτροπόν = ἀτραπόν. Vid. Kaibel. Ceterum sitne ἀτροπός forma sequior, an lapidarii σφάλμα ambigo. — In 709, 7 pro γονεοῖσι a Kaibelio accipe γονέεσσι et in 710, 3 αὐχούμενον pro αὐξούμενον a Keilio. Sed ubi annotandi finis esset, si vellem omnes veras lectiones, neglectas ab editore Parisino, recensere?

707, 5. σοφὸς Ἡρακλείδης
μιμάδι Βασσίλλῃ στήλην θέτο βιολόγος φώς·
ἣ δὴ καὶ νέκυς οὖσα ἴσην β ί ο υ ἔλαχε τιμήν,
μουσικὸν εἰς δάπεδον σῶμ' ἀναπαυσαμένη.

Sentential est τιμὴν ἴσην τῇ τοῦ βίου τιμῇ, itaque requiritur: ἴσην βί[ωι]—τιμήν. Cf. Mnem. 1882, 399.

722, 9. μή σε λάβῃ πυρόεσσα κρίσις δεινήεσσα γεέννης. Videtur δεινήεσσα (nam δινήεσσα non est huius loci) vitium traxisse e praegresso πυρόεσσα. Clamat enim sententia cum metro corrigendum esse δεινή [τε] γεέννης. Vs. 12 μηδέ μιν fortasse operarum error est pro μηδὲ μὲν.

728, 3. Βάσσος τύμβον ἔτευξεν, ἐρισθενὲς ἕρμα πόληος,
ὃν βαθὺ γῆρας ἕλοι τέκνα τε γηθόμενον.

Construe: ὃν τέκνα τε βαθὺ γῆρας ἕλοι γηθόμενον. Sperat sepulcri conditor Bassus, fore ut ipse longaevus moriatur eandemque sortem precatur liberis suis, quorum corpora aliquando in eodem sepulcro quiescent. Sermonis obscuritas pessimi versificis infantiae imputanda est. Ineptissime more suo vertit Cougny.

746, 17. καὶ τῷ παρόντι κατακαλύπτει [τῷ] τάφῳ.
Tam grammatica quam versus politici ratio damnat articulum pessime repetitum.

747, 22. Ἆρ' οὐχὶ παράσχοισθε τὴν μικρὰν χάριν;
ἆρ' οὐχὶ ὑπάξοισθε τὸν βραχὺν λόγον;

Intellegi nequit alter versiculus, et apto sensu caret versio Latina »nonne subieceritis brevem sermonem? Corrige, sodes:

ἆρ' οὐχὶ ὑπα[ιδ]οῖσθε τὸν βραχὺν λόγον;

i. e. *Nonne revereamini brevem* (meum) *sermonem*? scil. preces meas, ut ne aliena ossa cum meis misceantur. Vide praegressa. Hiatus istos versifices non magis moratur quam syllabarum quantitas.

748, 7. Ὁ δ' Ἰανουάριος εἶχεν ἡμέραν
τὴν ἐσχάτην τε καὶ τελευταίαν μόνην.

Editoris Parisini coniecturam absurdissimam μονήν iam evertit certa politicorum versuum lex, qua ultima syllaba accentu caret. Fortasse voluit poetaster »Ianuarius ultimum diem solum (reliquum) habebat."

722, 11. ἐμύσαμεν πρὸς πάντα πάνθ' ἡμῖν κόνις.
Sensu caret versio Latina »clausaque ad omnia nobis omnia tenemus, qui pulvis sumus (sic!)." Manifesto incidendum post πάντα et vertendum: *Oculos claudimus adversus omnia*; *omnia nobis pulvis*, quibus verbis quantumvis obscuris et ineptis moestus parens significare videtur, *omnia sibi in vita infesta esse*; *se tamen obdurare exemplo eorum qui contra pulverem oculos claudant.* Cf. Soph. Antig. 421.

Ad caput III.

69, 1. Kaibel: κούρη κεκλή[σο]μαι αἰεί. Certam esse hanc lectionem affirmat Loewy Inschr. Gr. B. pag. 15. In vs. 1 lapis habet ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΑΣ, quod Φρασικλέας pronuntiandum est, non scribendum.

80, 9. καί κεν ἐπ' αὐτὸ δράμοι Ταύρου κέρας, οὐδ' ἂν ἁμάρτοι
σωτῆρος, Πρωτεῦ, ΖΗΝΙCΕΤΗCΔΕ πλέων.

Melius quam assolet Cougny Π ρ ω τ ε ῦ ξ ε ί ν ι ε, τ ῆ δ ε πλέων, nec tamen placet Πρωτεῦ ξείνιε, quia Protei, qui etiam vs. 1 invocatur, minime hospitalis fuit indoles. Conieci:

οὐδ' ἂν ἁμάρτοι
σωτῆρος, Πρωτεῦ, Ζ η ν[ὸ]ς [ὃ] τ ῇ[ι]δ ε πλέων.

82, 2. Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται, οἷσιν 'Αβύδου
Ξέρξης καὶ Σήστου δ ι σ σ ὸ ν ἔδησε πόρον.

Nescio an verius sit μ έ σ σ ο ν *fretum medium Abydum inter et Sestum.* Durum est δισσὸν intellegere de utraque ripa.

84, 4. Legendum videtur: λίμνην δὲ διέβη τὴν (pro διέβαινε) κάτω.

92, 1. Ἐκ δαπέδου μ' ὤρθωσεν ὅλης Ἀσίας [εὐτέχνων
ἀφθονίῃ χειρῶν δῖος Ἀρισταίνετος.

Incertum est supplementum. Μέγα θαῦμα supplevit Preger, ut docet me Stadtmüller (Berliner Wochenschrift 8 März 1890) in Pregeriani operis, quod ad me non pervenit, censura. Recte is monet etiam alia, velut χθονὸς αἴγλην, excogitari posse. Iure autem χειρῶν a Pregeri coniectura χαίρων defendit cl. Soph. O. R. 623.

101, 3. ἢν δὲ βάλῃς κοίλης ποτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ
ἄκρα μόνον δολιχοῦ χείλεος ἀψάμενος.

Hoc epigramma, quod ex Sotione de fluminibus et Vitruvio VIII 3 sumsit editor, vix recte traditum. Pro ποτὶ enim sententia requirit κατὰ et ἀψάμενοΝ pro ἀψάμενοΣ. Ceterum ἄκρα, ut saepius, adverbialiter positum est; genetivus enim pendet ab ἀψάμενον.

102, 3. οὕνεκ', ὧν, quod metrum iugulat, operarum errore scriptum videtur pro οὕνεκ', ἐών, ut 167, 2 ῥυσάμενος pro ῥυσόμενος. Eiusmodi vitiis scatet haec editio.

103, b (Add.) 4. προγόνων δόξαν ὑπερθέμενος. Verte: *superata gloria maiorum.* Cougny: *superposita*!

107, 5. ἀνθ' ὧν συγγενές οἱ τοῦτο βρέτας, ὄφρ' ἐπὶ βωμῷ,
οἷά γε δὴ κτίστας, τάνδε φέροιτο χάριν.

Cougny, qui iniuria sollicitat voculas γε δή, quae recte habent, vim affert vocabulo depravato συγγενές vertens *simile.* Quodsi recte Niebuhr ad Agathiam Hist. II 17, qui hunc titulum descripsit, correxit συγγενέες, simul delendum erit sequens οἱ, sin minus, fieri potest ut in titulo fuerit:

ἀνθ᾽ ὧν ε ὐ γ α ν έ ς οἱ τοῦτο βρέτας, scil. positum est. Εὐγανής, *splendidus*, licet nusquam legatur, optime formatum est.

116. Εὐκλείδης νόον ὄ ξ υ ν᾽ ἀειζώοις γραμμαῖσι
πάντα τε ἀτρεκέως ἐξερέεινε βροτοῖς, κτέ.

Gravis operarum error apud Cougnyum perdidit vs. 2. Ad quantitatem vocalis in ὄξυνε cf. λαμπρύνει III 158, 10; καθηδύνει 301, 16, ἀμύνων 336, 4 et passim ἰθύνειν. In sequenti epigrammate male editor sprevit splendidam Kaibeli emendationem κεἰναχιδῶν [= καὶ Ἰν.] pro κοίν᾽ Ἀχαιῶν. Idem vs. 1 rectius supplet νόος post πολλήν.

122. Αἴνεσον εὐ]όπλου Φιλοποίμε[νος] αἷμ[α λαχοῦσαν
παῖδα Με]γακλείας, αἴνεσον Εὐξενία[ν,
ἃν ἀπὸ Δαμοκράτους λέκτρων ἠνείκατο μ[ούναν,
Εὐ]ξ[ε]νίαν [σεμνὰ]ν Κύπριδος ἱροπόλον.
Τέρ]μονι γὰρ ναοῖο [πέ]ριξ εὐερκέα θριγκὸν
θήκατο καὶ ξ[εί]νοις [χῶρον ἅμ᾽ εὐφρ]ο[σύνας.
Εἰ] δὲ γυνὰ . . . .
οὐ θαῦμ᾽·] ἐξ ἀγαθῶν αὐτὰ ἔγεντ᾽ ἀγαθά.

Longe probabiliora videntur haec Kaibelii, Hirschfeldi apographo usi, supplementa quam quae, Foucartum secutus, edidit Cougny. Vs. 8 hic dedit pleniorem:

Εἰ δέ, γυνά, π[λούτ]οιο κλ[έος . . .] ξατο Φάμα

quibus reliquiis si qua est fides, suspicari fortasse poteris poetam rem exaggerantem dedisse:

Εἰ δὲ γυνὰ π[ρογόν]οιο κλ[έος παραΐ]ξατο Φάμᾳ,
οὐ θαῦμ᾽· κτέ.

Ultimum versum non intellexit Cougny vertens: *ex bonis ipsa fiunt bona*, cum deberet: *ex bonis ipsa nata est bona.*

124. Ἀνὴρ γὰρ ἕλκων οἶνον, ὡς ὕδωρ ἵππος,
Σκυθιστὶ φ ω ν ε ῖ, οὐδὲ κόππα γιγνώσκων.

κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας
κάθυπνος, ὡς μήκωνα Φάρμακον πίνων.

In his Parmenionis choliambis apud Athen. V p. 221 offendit et sententia et turpis hiatus. Corrigendum suspicor:

Σκυθιστὶ Φαίνετ' οὐδὲ κόππα γιγνώσκων.

i. e. Σκυθιστὶ ἀμαθαίνων καὶ σολοικίζων Φαίνεται.

135. Ἐνθάδε τὸ πρόθυρον δωμήσατο τείχεος ἐντὸς
ὑψηλὸν ζαθέης Ἴσιδος ἀρχιερέως·
πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸν ἄνυσσε πυλῶν' ἱερῇ ἐνὶ Κύσει. κτἑ.

Graecum non est τὸν ἄνυσσε πυλῶνα pro ἄνυσσε τὸν πυλῶνα, quare, si verba sana, epigrammatis auctor articulum more Homerico adhibuit pro pronomine demonstrativo. Sed probabilius puto ΚΑΙΤΟΝ male descriptum esse pro ΚΑΙΝΟΝ, καινὸν—πυλῶνα. Recte Anth. Pal. VI 35, 6 τᾶν pro τὰν correxit Sternbach.

137. Falsa supplementa (1) μῆκος [ὁ τήνδε] et (3) μεθ[οδεύσας merito explosit Kaibel pag. 472. Ipse Mnem. 1882, 397 tentavi:

Ἑπτάκι τοὺς ἑκατὸν πήχεις εἰς μῆκος [, ὁδεῖτα,
τὴν Ἰβὶ κόσμησεν στρώματι τῷ λιθινῷ
Ἑρμόλεως ὁ γυναικὶ σὺν Ἀνθούσῃ με[ταναστὰς
πατρίδος ἐξ Ἑρμοῦ, υἱὸς ὁ Ἑρμοβίου.

Nihil autem sumi vetat, in lapide vitiosa aspiratione fuisse μεθ[ανάστας.

140. Οὐδὲ σέθεν γεραρὴν ἴδ' ἐρατὴν πυκτηίδα
ἡμιτελῆ παρέθηκα, σοΦίης ὄρχαμε ὧσχε, κτἑ.

Primum huius in Oppianum epigrammatis versum, quem sic edidit Bandinius, facili coniectura sic restituo:

Οὐδὲ σέθεν γεραρὴν ἰδ' ἐραστὴν πυξίδα τήνδε κτἑ.

Musas de more iratas sibi habuit Cougny scribens ἴδ' ἐγὼ πυκ-

τηίδ' ἐραστήν. Melius idem vs. 4 administravit, nisi quod contra numeros ἤνυσα dedit pro ἤνυσσα.

142, 6. Ἐντυγχάνων οὖν εὐκόπως τὸ βιβλίον
καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ συλλέγων εὐκαρπίαν
πονῶν με πεῖθε μὴ κατοκνεῖν εἰς πόνους.

Ita Cougny ex Bandinio, sed suspectum habeo πονῶν, quod opposita fronte pugnat cum praegresso εὐκόπως. Fortasse fuit:

λοιπόν με πεῖθε μὴ κατοκνεῖν εἰς πόνους.

169, 1. οἷον ἀκμαίων
ὥριον ἐκ λαγόνων ἄνθος ἀποκρέμαται.

Ex codicis lectione ἀκμαῖον acute Piccolus fecit ἀκραίων, sed dubium est utrum hoc lateat an ἀκράων. Ceterum res eodem redit; sequiores enim subinde ἀκραῖος, quod apud veteres ducitur ab ἄκρα, pro ἄκρος usurpare constat.

172, 1. Οὗτος Ἔρως· τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔπρεπεν οὔνομα χώρῳ,
πάντοθεν ἱμερτῶν πληθομένωΝ χαρίτων.

E Crameri An. Par. IV 372 sumsit editor. Corrigatur πληθομένῳ, quo verbo sequiores utuntur pro πίμπλασθαι, veteres enim solam formam activam adhibent. Exempla vide in Thesauro.

175. Recte Piccolus, collato Synesio Ep. 130, hoc epigramma intellexit de excubitoribus, qui viarum securitati praepositi, hac et illac circumibant urbem cum facibus. Fingitur Luna his succensere haud aliter, sic enim intellego vs. tertium, quam olim Sol succensuit Phaëthonti, qui ipsius currum conscenderat. Quod si ita est, verba:

Ἥλιε, τεθρίπποις νεμεσήσῃς μηκέτι μούνοις

non possunt significare »quadrigis ne iam (tuis) indignare solis," sed debent »noli iam amplius propter quadrigas tuas solas indignar.i" Mirus tamen dativi usus.

176, 4. ὡς τόδε γράμμα
ἀτρεκέως ἤλεγξε [σοφῶν φρένα] μηκέτι πυκνήν.

Incertum quidem, sed non ineptum est hoc Piccoli supplementum. Obiectum certe sententiae fuerunt ethnicorum errores, quos Aeneae Gozaei liber redarguit. Sed quidquid excidit, eo sensu sana esse nequeunt verba μηκέτι πυκνήν, sub quibus latere suspicor μήτιδι πυκνῇ.

177. Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωήν,
ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίου πολυκηδέα δεσμόν.

In hoc Olympiodori in Phaedonem epigrammate depravatum est λυγρόν, pro quo infeliciter λυγρὸς coniecit Cougny. Requiritur enim λυγροῦ—βίου.

178, 5. Ὄλβιον ἂν τόδε ῥεῦμα, καὶ ἔσσεται ἀντὶ τροπαίου κτἑ. Imo vero ἂρ, sed vereor ne typorum σφάλμα corrigam, quod idem valet de epigr. 317, 4 ubi supplendum Ἰορδάνης <δὲ> δεσπότῃ καλουμένῳ. Mox 180, 2 ναὶ μὰ pro καὶ μὰ certa est Piccoli correctio.

181. Vox ἄισμα, *excidium*, deest Thesauro, nec probabiliter formatum est pro ἀίστωμα. Fortasse fuit: Σιμπλίκιος μέγα πῆμα (pro μέγ' ἄισμα) κατηγορίαισι φαάνθη. Cf. annot.

183, 4. Supple: ἀφ' οὗ προσῆλθεν ἡλίῳ <τῷ> παμφαεῖ. Vit. typ.?

185, 5. θήκατο δ' ἄλλο φέριστον, ἀλιτρονόων μόθον εἴργων,
χαλκῷ ἐπιζεύξας τάσδ' ἐπίπροσθε θύρας.

Sitne θύρας intellegendum de aerarii foribus, ut ἀλιτρόνοοι sint fures, an de urbis portae valvis, quas contra hostium vim aere firmaverit is in cuius honorem hic titulus compositus est, prima facie ambigere possis. Hoc tamen propter μόθον longe probabilius videtur.

186, 1. *Αἰῶνος σπειρήματ' ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο παιδείης, μύθους γνῶθι παλαιγενέας.*
In hoc epigrammate apud Photium Bibl. cod. 181 facto in Apollodori bibliothecam melius intellegam *αἰῶνος πειρήματα*, *aevi experientias*, scil. *historias*. Quid enim sibi velit *temporum orbes haurire ex Apollodori scientia*, mihi obscurum est.

189, 5. In suavi aestatis descriptione legimus:
ὄρνεα δ' εὐφωνοῦσι καὶ ἄλσεα, εὔσκια δένδρα.
Utrum haec intellegenda de leni arborum perflante Zephyro susurru, an dixit poeta *κατ' ἄλσεα*? Ambigo.

190. *Ἐκ δρυὸς οἶνος, τοὔνεκα* (= *οὕνεκα*) *ἐκ Διὸς ἔδραμε Διόνυσος· κτἑ.* [*μηρῶν*
Frigidus iocus petitus e similitudine vocabulorum *δρυός* (pronuntia *drios*) et *Διός*.

196, 7. *οἷς οἶκος Ἅιδης, Ἀχέρων, Λίμνη, Χάρων κτἑ.*
Bandini Catal. II, p. 45. Fortasse ineptus poetaster paullo minus inepte scripsit *οἷς κοινὸς Ἅιδης κτἑ.*

197, 3. *Ξέρξης βασιλεύς, Δαρείου παῖς κ' Ἀτόσης.*
Revoca codicis lectionem *κ' Ἀτόσσης*, quod in fine versus politici optime habet, non tantum in nominibus propriis, ut IV 87, 1. 121, 12 et 16, 140, 4. V 54, 17, sed etiam in appellativis, ut in hoc ipso carmine vs. 1. 196, 8. 218, 2. IV 91, 2. V 57, 1. 60, 1 et passim. Ubi vero, quaeso, Darii uxor vocata est *Ἄτοσα*?

198 1, 5. Matrem Orestes
κτανὼν ἔθαλλεν, ὡς ὀνείροις τοῖς πάλαι
εἶδε θανοῦσα, πρὶν θάνῃ, τελεσφόρα.
Non tantum *ἔθαλλεν*, pro quo Cougny proposuit *ἔπαλλεν* aut

(cum hiatu) ἐθάμβει, depravatum est, sed etiam verba sequentia, quae vide an sic curanda sint:

κτανὼν ἐθαμβεῖτ', ὡς ὄνειροι, τοὺς πάλαι
εἶδ' ἡ θανοῦσα, πρὶν θάνεν (vel θανεῖν), τελεσφόροι.

Ad verbum medium θαμβεῖσθαι cf. 349, 2.

201, 3. αἰαγμάτων ἄξιος Αἴας τυγχάνει.
Verborum lusum debet grammaticus ipsi Sophocli Aiac. 430 sqq.

204. ψυχὴν ἀνειπὼν ἀθάνατον ὁ Πλάτων
ἀφῆκε δόξαν ἀθάνατον ἐν βίῳ.

Procul dubio versifex dicere voluit, Platonem praedicata animi immortalitate ipsum immortalem sibi gloriam peperisse. Cf. sequens epigramma. Scripsisse igitur videtur:

εὕρηκε δόξαν ἀθάνατον ἐν βίῳ.

209, 3. Aristoteles salutatur verbis:

παγκρατὲς ὦ δεκάδος μεταδίκτυον

Imo vero μέγα δίκτυον.

216, 3. Idem Aristoteles dicitur accurate docuisse:

γενῶν ἁπάντων τὰς ὅλας διαιρέσεις,
καθ' ἃς πρὸς εἴδη κατατέμνονται ξένως.

Editor »*alieno modo*, pro ut sunt aliae alius generis." Non vidi magis! Ξένως saepe sequioribus est *mirifice*, *admirabiliter*, idemque 213, 8 dicitur ξενοτρόπως. Deinde vs. 11 philosophus dicitur docuisse:

καὶ πάντα τἄλλα πατρικῶς, οὐ φλυάρως.

quod manifestum est librarii σφάλμα pro πρακτικῶς, i. e. *efficaciter et sollerter*. Cf. Thesaurus s. v.

228. Ἐρεχθέως ἀνῆκεν ἡ γῆ τὴν πόλιν,
ἀλλ' οὐρανὸς ἀνῆκε Ῥώμην τὴν νέαν·

κρεῖττον τὸ κάλλος γῆς, ὅσον λαμπρὸς πόλος.

Tertium versum non intellego. Scribendum suspicor:

κρεῖττον τὸ κάλλος τῆς (= ταύτης), ὅσον κτέ.

Maior est huius (i. e. Constantinopolis) *pulchritudo, quantum splendet coelum.* Nempe voluit pessimus poeta: maior est Constantini urbis quam Athenarum pulchritudo, quia non, ut illae, e terra nata est, sed ex coelo, terra splendidiore; sed infantia hominem prohibuit, quominus clarius sententiam exponeret.

234, 2. In vertendo hoc vs., quem non intellego, Cougny confudit *νόει* cum *νοεῖ*!

245. *Μουσάων ποθέω δύο μούνας, ὧν δέ γε κοσμεῖ*
Καλλιόπη γλῶτταν, Οὐρανίη δὲ φρένας.

Vitiose, ut numeros expleret, sine ullo sensu poeta addidit voculas *δέ γε*. An corrigendum *ὧν ἐπικοσμεῖ κτέ.*? Pro *γλῶτταν* l. *γλῶσσαν.*

251. *Οὐκ ἔστι κάλλους σύγκρισις πρὸς ἀστέρας*
τοῦ σοῦ, ποθεινέ· λαμπάδα κρινῶ λύχνοις,
κρινῶ πρὸς αὐτὸν τὸν φαεινὸν φωσφόρον.

Sententiam bene restituit Piccolus (cuius rationes non intellexit Cougny) inserenda post *λαμπάδα* negationem. Eandem vero, nulla mutata aut addita littera, restituere possumus scribendo per interrogationem: *λαμπάδα κρινῶ* (*κρίνω*?) *λύχνοις*; *facemne cum lychno conferam? Imo* (te, o formose puer,) *cum ipso lucifero comparabo.*

256, b (Add.), 7. *ἀνθεῖ μόλις, φθῆσι δέ, φθάνει ταχέως*
ἄκανθα κτέ.

φθήσι (sic enim legendum) = *φθίσει.*

256, d (Add.) Vss. 9—14 sumsit versifex ex Euripidis Hecuba, 375 sqq.

260. Sic transpositione sanandum videtur epigramma apud Bandinium:

1. Μικρὸν χρόνον τὸ κέρδος εὑρὼν τοῦ βίου
2. ἔκτεινας ἄνδρα, καὶ σὺν αὐτῷ τὰς πόλεις,
5. κοιμώμενον λέοντα πυγμαῖος πίθηξ.
3. Τί σοι τὸ μέλλον; ἀντὶ ῥευστοῦ γὰρ βίου
4. κεῖσαι τάφῳ νῦν δεξιὰν ἡ μ α γ μ έ ν ο ς.
6. μένει τὰ φρικτά· φεῦ κακῶν βουλευμάτων.

Praeterea ultima verba sic scribi malim:

κεῖσαι τάφῳ νῦν· δεξιὰν ἡ μ α γ μ έ ν ο ν
μένει τὰ φρικτά. φεῦ κακῶν βουλευμάτων.

Post τάφῳ vs. 4 delevi hypostigmen.

281, 5. ἁ λ σ ὶ περισσομάχητον ἰδὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Sic Cougny pro ἀλὶ περιμάχητον, adiectivum recte corrigens, sed male substantivum, cuius prior syllaba arsios vi producta est, prorsus ut IV 101, 23:

ἅ λ α διερχόμενος μειλίγματ' ἄγων πνοιῶν σῶν.

Inauditum est etiam Byzantino sermone ἅλες dictum pro singulari.

285, 8. Ἔπρεπε γὰρ πλάσιν ἀνθρώποιο κατασκευήν τε
ἡ πολυφραδμοσύνη ἐξερέειν κ ο σ μ ί ω ς.

Ad hanc anapaesticam vocis mensuram cf. IV 122, 5

ὦ παντεπόπτα, τοὺς ποθοῦντας τὸν κ ό σ μ ο ν,

qui versus, ut ex reliquis apparet, neque choliambus est neque politicus. Cf. ad II, 698: εἰ δὲ τολμήσει.

292, 7. καὶ τόδε αὖ βρίθει με πάχος χοὸς εὖτέ περ ἰ ό ς.
ὥς τε βάρος σιδάρω, ὃ πλάσαν ἀ ρ γ α λ έ α ι
τηκεδανή τε μέριμνα, κακοῦ βιότου μελεδῶναι,
ῥύπος θ' ἡ δ υ μ ό ρ ο υ βρώματος ἀρχεγόνων.

Voluit homo Christianus, Platonica imbutus doctrina: *Et haec vero me gravat materiae crassitudo* (i. e. terrenae animi partes.

Cf. Plato Rep. X p. 611 E), *rubiginis instar utque ferri pondus*, *quam finxere cum gravis turbidaque cura* (*malae vitae sollicitudines*), *tum sordes dulci victu priscorum* (i. e. non renatorum fide Christiana) *hominum contractae.* Duobus autem mendis locus purgandus est, nam quin vs. 8 ἀργαλέα et vs. 10 ἡδυβόρου scribendum sit nemo sanus dubitabit. Ad πάχος (7) cf. 413, 2. Incredibili autem stupore insignis est versio Latina, quam cognoscas, si tanti est, ex ipsa editione Parisina. Nec melius editor intellexit 294, 5 μακρᾶς σε γῆς ἤνεγκα μυρίοις πόνοις, quem versum significare *e terra longinqua te* (i. e. tuum cadaver, mi pater), *infinito labore portavi* (in patriam), vel puer intellexerit.

295, 6. Ὅσῳ γὰρ αὐτὰ τῶν πρίν τ' ἐξευρημένα
μείζω, τοσούτῳ πίστις ἡ Θεοφάνους.

Imo vero τῶν πρίν γ' ἐξευρημένα.

299, 4. τὸ πνεῦμα ῥυπῶν κτέ. Cougny »spiritus sordium", confundens participium cum substantivo, idque cum opponatur τὸν νοῦν δὲ λαμπρός. Non magis vs. 6 Φωτὶ Φῶς προσλαμβάνων significare potest *lumini lumen adhibens*, neque 300, 3 ὧδε βλέπων est *hic intuens*, sed *huc spectans.*

301, 4. De Domini splendore, alterius solis, dicitur:

ὁρᾷς (ὅρα?) δραμόντα δυσμόθεν πρὸς τὴν ἕω,
ὅρα (ὁρᾷς?) πάλιν τρέχοντα ταύτης πρὸς δύσιν,
καὶ τοῖς ὅπλοις Φλέγοντα καὶ πρὸ τῆς μάχης.

Quid haec sibi velint, non exputo. Aut abstrusus latet sensus, aut gravissima subest corruptela. Sententia requirere videtur »tam coelum quam terram illustrans." Sed nihil lenius excogitare potui quam hoc:

καὶ τὸν πόλον Φλέγοντα καὶ τὰ γῆς πλάτη.

Cf. 309, 2. 368, 2. Ingeniosior fortasse aliquis hunc locum aut explicabit aut corriget.

303, 9. *αὐτὸς καθ' αὑτοῦ δεύτερα ψηφίζεται.*
i. e. *ipse* (nunc) *secundas sibi adiudicat* coelum, quod antehac (4 sq. astris et lucifero glorians *τὰ πρῶτα τῶν καλῶν γέρα ἔφερεν*) sed nunc comparatum cum aede Salvatoris (cf. 302) iacet sordetque. Sensu cassum est quod vertit Cougny: *ipse in ipsum iterum iudicat.* Commentarii instar est sequens epigramma pro istius aevi ratione satis elegans. Eandem cogitationem illustrant epigrammata 305—307.

308, 5. *σκεύη πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.*
Permirum est non intellexisse haec verba summi ingenii ingentisque doctrinae virum Hugonem Grotium, cuius vide versionem. Aperte ipsi imaginum cultores, Theophanes et Diodorus, de quibus hoc epigramma affert Zonaras, sermone sacro vocati sunt *vasa prava superstitiosi erroris.*

312, 1. *Οὐρανοῦ ἐΓκατέπαλτο καὶ ἔμπνοον ἔθετο εἰκὼ*
εὐθάδε Χριστὸς ἐὴν μητέρος· κτέ.
Imo *ἐΚκατέπαλτο.*

318, 3 sqq. Eundem verborum lusum in *Αἴανδρος* et *Μαίανδρος* reperies in alio epigrammate V, 55.

326. *Οὐ χεὶρ λιθουργὸς οὐδὲ χεῖρες ζωγράφου·*
σή, δημιουργέ, χεὶρ καὶ σὴ τεχνη
εἰς ἓν τὰ κάλλη τῶν ὅλων κεραννύει.
Vs. 2 mancus est. Possis *χείρ [τε] καὶ [ἡ] σὴ τέχνη* vel *σή, δημιούργ', ἐ[ὑ]χειρ[ίᾳ] καὶ σὴ τέχνη*, quod fortasse praeferendum.

328. *'Αένaος δόμος εἰμὶ ἀεθλοφόρου Θεοδώρου,*
μάρτυρος ἀ[θανάτοιο, θεοῦ τε] καὶ ἀνθρώποιο·
σῶμα γὰρ ἐν γαίῃ, ψυχὴ δ' εἰς οὐρανὸν εὐρὺν
ἀγγε[λ]ικ[ὴ] τελέθει καγήραον ἕρμα . . . .

Traditum vs. 4 ϵPMAΘϵTϵΥ Kirchhoffio *ἕρμα λοέτρου* celare videbatur, qua coniectura recte repudiata, Kaibel *κἀγήραος ἐμβιοτεύει* coniecit. Mihi in mentem venit *κἀγήραον εἶμα* [*ἐπίεσται*. Quid faciam vs. 5, cuius hae sunt reliquiae KAINAϵΥNϵI KAI ECCOMEN nescio. Fortasse vere Kirchhoff:

καὶ ναέ[τῃσι] καὶ ἐσσομέ[νοις μέγα θαῦμα ἰδέσθαι.

Cf. Anth. P. VII, 142, 2.

332, 1. Metrum postulat *κούρης* pro *κόρης*.

335, 11. *Τίς τάδε σιφλώσειεν; ἀΝάσσετε Χαίρετε τοίχοΙς,*
αὐτὰρ ἐγὼ χώραις καὶ κραδίαις γράφομαι.

Legendum existimo *ἀΡάσσετε* (hoc cum Cramero) Κ' *αἴρετε τοίχοΥς*, ut haec nascatur sententia: *Frangite* (sc. statuas meas), *ac tollite parietes* (in quibus pictae sunt meae imagines), *attamen imago mea picta manet in regionibus* (a me subactis) *et* (incolarum) *cordibus*. Dici haec finguntur a Nicephoro imperatore, qui vivus multas regiones et urbes subiecerat, interfecto, cum omnes eius imagines ab inimicis delerentur. Byzantini, ut supra monui, voculam *καί*, quam *κὲ* pronuntiabant, interdum elidunt.

343. *Νεοπτόλεμος ἦν νέος Χριστοφόρος·*
κεῖται δὲ βληθεὶς, φεῦ, ἤ τις χερσί τινος,
ὁ Πηλέως ἔκειτο Πάριδος βέλει. κτέ.

Optime Cramer *ἤ τίς χερσὶ τίνος; ὁ Πηλέως κτέ.*, i. e. *ἤ ὁ Πηλέως ἔκειτο κτέ.*, quibus non intellectis, Cougny absurde vertit, quod omni sensu caret. Poetaster, cui opus erat, quod versum expleret, rhetorice se ipsum interrogat: *Quonam utar exemplo*?

349. *Δοκῶ βροτοῦσθαι καὶ πάλιν τὸν δεσπότην·*
χαίρων ὁ πεμφθείς, ἡ κόρη θαμβουμένη
ὤσὶν τὸ πνεῦμα, πατρὸς ἡ χεὶρ ὑψόθεν.

Ἤκουσα πάντως καὶ τὸ 'χαίροις' ἀγγέλου.
εἰ μὴ τὸ πρᾶγμα καὶ πάλιν λαθεῖν ἔδει.

Non intellego, quid sibi velit vs. 5 καὶ πάλιν, quod male pedem intulisse videtur e vs. 1. Fuit, ni fallor:

εἰ μὴ τὸ πρᾶγμα καὶ λόγον (= κ. τὸν λ.) λαθεῖν ἔδει.

Cf. 353. Χαίροις· τὸ ῥῆμα καὶ τὸ πρᾶγμα σοι λέγων. et 354. 'Χαίροις' ὁ νοῦς ἔφησας, ὢ τερπνοῦ λόγου.

369, 6. δίσκον δὲ ταύτης γαστρὸς ἥλιος νέος
ἐξαυγάσει σοι, δημιουργὸς ἡλίου.

Corrigendum videtur:

δίσκος δὲ ταύτης γαστρὸς ἡλίου νέος κτέ.

381, 1. Στέφανος ὄντως ὁ στέφανος μαρτύρων κτέ.
Non primum, sed quartum vocabulum est nomen proprium, itaque legendum ὁ Στέφανος Cf. 387, 1 et 4.

388, 1. Οἱ φωτὸς ἐχθροί, τοῦ σκότους οἱ πρωτοστάται.
Ruit metrum, quare aut articulus ante ultimum vocabulum delendus, aut corrigendum οἱ προστάται.

404. Εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ προδρόμου.
Ὡς πρὶν θανοῦσαν, λύχνε, νῦν κεκρυμμένην
πηγὴν ἐλέγχων, οὕτω Χριστὸς θαυμάτων
τὴν σὴν κάραν τέθεικε τὴν πορνοκτόνον.

Caput Joannis Praecursoris sive Baptistae, quod postea inventum Christus miraculorum fontem reddidit, cur vocetur *scorti occisor* intellegi nequit. Interfectus est Joannes ab Herode suadente Herodiade, cuius probrosos mores ille exagitaverat (πηγὴν ἐλέγχων, cf. 415, 1. τῶν παθῶν μάχαιρα), itaque corrigendum τὴν πορνοκτόνου, i. e. *tuum occisi a scorto caput.*

Insuper malim τοῦ πορνοκτόνου, nisi forte minus proprie locutus (non enim caput, sed homo occiditur) serus versifex

alio accentu sensu passivo τὴν *πορνόκτονον* scripsisse censendus est.

406. σὺ Φῶς ὄντως καὶ Λόγου Φωνὴ λύχνος.
Deest syllaba, sive scriptum fuit *Φέγγος*, ut est 405, 4 ὄντως σὺ Φωνῆς γλῶττα καὶ Φέγγος λύχνου, sive aliter.

410, 4. καί ποτε τετραπόδων, ὁκόσα *μογέοντα* δαμείη
ἐνθάδε ῥιπτομένων ὀδμὴ διεγείρετο λυγρή.
Significat μογέοντα, si sic habet lapis, *νοσέοντα*.

417. Ζητεῖς μαθεῖν, ὁδῖτα, τόνδε τὸν *τρόπον*;
ἀρχὴν ἀποσκόπευσον αὐτοῦ καὶ τέλος.
Nove τρόπος dicta est *via*. Num sanum? Conieci *τρ[ίβ]ον*.

Ad caput IV.

25. Laudat Hedylus poeta Parisocleum quendam, strenuum potatorem eundemque bonum poetam, qui in vino ipso Theocrito suavius canat. Traditur apud Athenaeum in codd. vs. 3 sq.

Ἐστὶ δὲ δὴ πουλὺ στιβαρώτερος· ὡς δ' ἐπιλάμπει
ἡ χάρις· ὥστε *Φίλε καὶ γράφε καὶ μέθυε*.

edique solet e prava Jacobsii coniectura sine idoneo sensu:

ὥστε *Φίλει* κτέ.

Cum manifeste poeta Pasisoclei exemplo poetas hortetur, ut si quid boni scribere velint, prius vino sese ingurgitent, nescio an cum aliqua probabilitate conici possit:

ὥστε, *Φίλε, πρίν τι γράφειν, μέθυε*.

32, 72. ὀργάδα τ' ἄκραις
στηρικταῖ[ς ζείδω]ρον ὑπερτείνοισα, βοαύλοις

μαλοκόμοι[ς τ' ἄνθοισ]αν· ἐπ' ἀφριόεντι δὲ Νηρεὺς κτέ. Supplevi Mnem. 1882, 396 formam Aeolicam ἄνθοισαν = ἀνθοῦσαν, quia verbum ἀνθεῖν de quavis abundantia usurpatur a poetis. — Ibidem vs. 14 non male Ellis pro ὑ φ ά ν α σ α correxit ε ὖ φ ά ν α σ α. Ad ἀνέλυσα—νηδὺν l. l. contuli γαστέρα λῦσεν 1035, 9 (ap. Kaibelium).

37, 3. Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάτος· ἡ μὲν ἔειπεν
καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τ ε μ ν ο μ έ ν η ν τελέειν.

Accusativi sic positi pro nominativo, quem proba grammatica postulat, apud Byzantinos alia, ni fallor, reperiuntur exempla.

47, 20. εἰ δέ κεν ἡμερινή, τότε κεν βασιλῆες ἄτιμον
ἔσσονθ' ἡγεμόνες τε θεῶν δ ι ο μ η ν ί η ἐχθρῶν.

Absurdum vocabulum vitio natum est. Codex Mediceus habet διὰ μηνίης, unde corrigo:

ἔσσονθ' ἡγεμόνες τε θεῶν δ ι ὰ μ ή ν ι α ς ἐχθρῶν.

51. Χαῖρε, μάκαρ, πολύολβε θεῶν, Ὑπερεῖον, ἁπάντων.
Πάντων γὰρ φίλος ἐσθλὸς [ἐὼν] πρόμος ἐνθάδε ναίεις.
πατρὶς ἐμὴ [π]οιεῦ [σχ]ῇ [π]άν[τ]α γε πλ[ού]σια, καρπούς.

Absurda sunt vs. 3 editoris supplementa. Nam Graecum non est πάντα σχεῖν πλούτια, inaudita structura ποιεῦ σχῇ et sensu cassum γε. Ex apographo ΠΑΤΡΙCΕΜΗΡΟΙΝΕΤΕΚΗΛΑΝΡΑΠΕΠΛΗCΙΑΚΑΡΠΟΤC nihil certi extundi potest. Lusi:

πατρίδ' ἐμῇ ἐπίνευε σὺ μέτρ' ἀπερείσια καρποῦ.

52. Huius Diophanti Sphettii hymni in Aesculapium vss. 1—20 scripti sunt anapaestico metro, cuius haec est proprietas, ut singulorum membrorum pes ultimus iambus sit, praeter vs. 2, qui est catalecticus

Ἀσκληπιὲ Λητοΐδου παῖ,

qui sic scribendus est:

'Ασκληπιὲ Λητοΐδου παῖ.

Nam in primo tantum pede pro anapaesto admittitur etiam spondaeus, reliqui duo puri sunt anapaesti. Labuntur numeri vs. 18

σὲ γὰρ θεοὶ οἱ παννπείροχοι κτέ.

Sed corrigendum:

σὲ γὰρ <οἱ> θεοὶ οἱ πανυπείροχοι.

53. Huius Macedonii hymni vss. 1 sq. admodum quidem incerta nec ob metrum valde commendabili coniectura sic explere conabar:

Δήλιον εὐφαρέτρα[ν ὑμνεῦντες] εὔφρονι θυμῷ

εὐφημεῖτ' ἰκτῆρα κλάδον παλάμαισιν ἔχοντες,

sed nunc praefero: ἑκατηβόλον]εὔφρονι θ. Tertium vero distichon ita refercio:

ἀργαλέων] ἐπιτάρροθον ὅν ποτ' ἐγείνατο νούσων

δειλαίης τε] δύης 'Ασκληπιὸν εὔφρονα κοῦρον.

Ubi numeri suadent potius ὅν ποτε γείνατο.

Finitur hymnus hisce versibus:

Σώζοις δ' 'Ατθίδα, Κεκροπίαν πόλιν, αἰὲν ἐπεργός·

Ἤπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγερὰς τ' ἀπέρυκε νόσους νῷν.

Sed recte sic emendatum esse dubito pro ΝΕΩ, quod lapis habere dicitur. Fortasse potius corrigendum ΛΕΩ, *a populo*, pronuntiandum per synisesin, qua Attica voce pro λαοῦ antiquior sane poeta in versibus heroicis abstinuisset.

54, 5. δύσνοστον πλώοντα ῥόον κελανόν τε δίαυλον.

Pro hac Meinekii coniectura (nam κελανός pro κελαινός vix Graecum est) revocanda codd. Origenis lectio κελάδοντα.

55, 5. πολλοὺς (non πολλοῖς) φυλάττου voluit Salmasius.

57. 58. Hae sententiae ex comoedia Attica nova peti potuerunt.

59. Haec inscriptio manifeste duas diversas continet sententias, priorem hanc:

Τῆς τοῦ προσιόντος ἀνδρὸς ἐννοίας ἀεὶ
σαφὴς ἔλεγχος ἡ πρόσοψις γίνεται,

alteram hance:

Δίδου προθύμως ὃ παρέχεις, ἢ μὴ δίδου·
παρὰ γὰρ τὸ μικρὸν γίνεται πλήρης χάρις.

63, 4. Suppleri potest:

Ὅσσα θέλεις, πράξεις· εὑρήσεις [πάνθ' ὅσα δίζῃ.

sive ζητεῖς mavis, saepe enim apud seros hos versifices littera Ζ non facit positionem. Rectius autem hos vss. et praegressos (62) Kaibel posuit inter oracula.

64, 1. Δήσω ἐγὼ Σωσίκλειαν κα[ὶ κ]τήματα καὶ μέγα κῦδος. Ut exeat hexameter, delere possis pronomen, quod addiderit lapidarius deceptus vs. 3tio:

Δήσω ἐγὼ κείνην ὑπὸ Τάρταρον ἠερόεντα.

Σωσίκλειαν pronuntia Σωσίκλεαν. Cf. ad III, 69. Similiter III 120 πορείαν habet anapaesti mensuram. Fortasse tamen nullus subest error, sed Δήσω ἐγὼ—καὶ κτήματα κτέ. est formula, cui pro re nata quodlibet nomen inserebatur.

66, 1. Περπούρου τὸ πρόσωπον ἐμοὶ προσιόντος ἀπαρκεῖ,
οὐκέτι δ' ἐξόπισθεν καὶ παριόντα βλέπω. κτέ.

Ἐξόπισθεν metrum turbat, καὶ παριόντα sententiam. Corrige:

οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὖτ' (αὖτ'?) ἀπιόντα βλέπω.

68, 4. Lege: ὡς γέγονας, ἔθελες δὴ (δὲ vit. typ.?) κιθαριζέμεναι.

71. Αὐτοῦ μοι, Κλεύβουλε, παρὰ στροφάλιγγα θυραίαν
κλεπτομένης χάρισαι Κύπριδος εὐφροσύνην.
Β[ρί]ξαι ἔρως οὐκ οἶδε ποθούμενος· ἡ γὰρ ἀνάγκης
μίξις προστίμοις ἐνδέχεται πάθεσιν.

Καὶ γὰρ Ζεὺς θεὸς ἦν· ἀλλ' ἡνίκα καιρὸν ἔκλεπτεν,
αἰετὸς ἢ δαμάλης.ἢ κύκνος ἐβλέπετο.

Secundum distichon misere depravatum sic tento:

Ῥῆξαι (?) ἔρως οὐκ οἶδε πόθου μένος· ἢ γὰρ ἀνάγκης
μίξεις κατίμους ἐνδέχεται πάθεσιν.

Frangere (domare) *enim nescit Amor desiderii vim; nam profecto* (physicae) *necessitatis affectibus cogitur ut etiam turpes coitus admittat.* Quam rem poeta illustrat Iovis exempli, qui in amoribus suis turpes formae mutationes non sit aspernatus. Πόθου μένος debeo Meinekio, sed ῥῆξαι posui admodum dubitabundus, ignorans quid habeat codex. Dicere enim hoc neglexit editor.

75, 75. ἄλλην (sc. πηγὴν) καθαρτικὴν δὲ
χυμῶν μόνον θρυλλοῦσιν.

Via sanum est μόνον; lateatne κακῶν an aliud, dicere non audeo. Praeterea in eodem Silentiarii carmine de miris fontium proprietatibus offendo in vss. 83 sqq.

ὄλβος δὲ πηγῆς ἐστὶ
φύσιν κάτω τὴν κούφην,
ὁλκὴν δὲ τὴν βαρεῖαν
ἄνω φέρειν ὡς ἄχνην.

Nisi forte (quod contextus suadet, coll. 57—59. 68. 73. 75. 77. al.) pro ὄλβος scribendum est ἄλλης, cogitandum saltem est ἄλλης, et ὄλβον (?) eam fontis proprietatem vocasse existimandus est poeta, quod res graves, ut pecunia et metalla, pretiosiores esse solent levibus, quae aqua non submerguntur, sed ei supernatant. — Vs. 169 εἶδος non est *genus* (Cougny), sed *forma* sive *species.*

78. Hoc epigramma, iam lectum II 571, male h. l. repetit editor, idque cum vitiosa lectione πόνων pro πολλῶν.

79, 3. Ὡς ἄδικος τελέθεις, Ἄρες· ὅς γ' ἐν ἑαυτῷ κάρτος
κρείττοσιν οὐ παρέχεις, πῶς ἑτέροις δικάσεις;

Iniuria Piccolus coniecit *ἀῦτῃ*. Ludit enim poetulus in duplici vi vocis ΑΡΗC, quae simul *belli deum* et *bellum* s. *proelium* significat, ita ut *ἐν ἑαυτῷ* sit *in pugna*. Pessime Cougny »qui quidem in te ipso *habens* robur melioribus non praebes", nam addito *habens* iugulatur sententia, quae minime est obscura.

84, γ'. *Ξέρξης δὲ πάλιν δυσὶν ἡττηθεὶς μάχαις*
πέπεικεν ἡμᾶς ἀδικεῖν μὴ τὸν πέλας.

Sensu cassum est *πάλιν*. Byzantinus poetaster doctrinam suam ostentans dedit, si quid video, *παλήν* (pro *βαλήν*), *rex*, quod sumsit ex ipsa Persarum fabula, in quam hoc epigramma panxit. Similiter Bergk supra I 183, 6 *παλήν* pro *πάλην* restituit probante Kaibelio pag. 311, coll. Schol. Aesch. Pers. 659. ΠΑΛΙΝ nihil aliud est quam mala orthographia pro ΠΑΛΗΝ.

85, 5 sq. Corrigo:

καὶ μὴν εὐφρονέων τις ἀγά[σσεται] δαίδαλα ἔργα
τῆσδε (sc. *Γαληνοῦ βίβλου*) *μαθὼν ὅσσα πλέξε φύσει [⟨ὁ⟩ θεός.*

Vulgatur sine metro et sensu *ἀγαθὰ* et *φύσει θεός*. *Ἀγάσσεται*, pronuntiatum (et fortasse scriptum) *ἀγάσσετε*, apud Byzantinos ultimam syllabam corripere potest. Vid. ad 132.

95, 2. *ἀλλὰ μελιτΤόεσσαν ὠδίνει χάριν.*

In versu politico (cf. vs. 1) metrum non indiget longa syllaba, quare legendum *μελιτόεσσαν*.

101, 18. *Στῆθι, πέραν μὴ ζήτεε, δυσβατόν ἐστι τὸ πόρσω,*
καί γε σοφοῖς πᾶσίν τ' ἀσόφοις κενὸς ὅς [γε ματεύσει.

Paene ad verbum haec sumta sunt e nobili Pindari loco Vl. III extr.: *τὰ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις. οὔ μιν διώξω· κεινὸς εἴην*; unde apparet editorem Parisinum male verba dis-

tinxisse et intellexisse. Deleta virgula post πόρσω, distingue:

ἀσόφοις. κενός, ὅς γε ματεύσει.

104, 5. Obtemperare debebat editor Cramero scribenti πῶς pro πως cum interrogandi signo post αἴγλην (9); quod ipse dedit falsum esse evincunt vs. 10 sqq. — Vs. 12 vitio vacans male tentatur a Cougnyo. — Vs. 14 cum Piccolo scribe:

Ἀλλά μ', ἄναξ (pro με καὶ) ἐλέχιρε καὶ εἰκόνα θεῖαν ὁδεύοις.

Quid sibi velit ὁδόου, quod posuit C., ipse videat. Sequitur:

δεξιτερῇ ποτ' Ὄλυμπον ἀνάτροπον, ἔνθα θόωκος
μακραίων ὁ σός, κτέ.

Pro ἀνάτροπον, quod procul dubio corruptum est, Cougny proposuit ἀνάστροφον, *reversum*, licet solum adverbium ἀναστρόφως, *vice versa*, agnoscant lexica. Nec quem sensum idoneum haec mutatio praebere possit equidem assequor. Dubitabundus conicio δεξιτερὴν ποτ' Ὄλυμπον ἀν' ἀτραπόν κτέ., i. e. *dextra* (fausta) *semita* sive ἀν' ἀτροπόν, de qua forma vocabuli cf. Kaibel pag. 190 (ad. 457), sed vide me ad II 703. Notandum θεῖαν dictum pro θείην, ut δῖαν, quod substituere non ausim.

107. Καὶ ζῶν ἐγώ σε, μάρτυς, ἐπλούτουν σκέπην,
χειρὸς δὲ τῆς σῆς καὶ θανὼν ἐδεξάμην.

Ex altero versu, ubi σκέπην mente repetendum est, satis apparet, quod etiam per se probabile est, in priore legendum esse σὴν—σκέπην, nec ferri posse editoris interpretationem. Ad structuram verbi πλουτεῖν cum accusativum cf. Thesaurus.

111, 1. Οὐτιδανὴ χεὶρ νεῦρα δ' ἀπέτμαγεν, κτέ.
Malim νεῦρά μ' ἀπέτμαγεν.

113, 1. Δόξαν μεγίστην τοῦ Θεοῦ δεδορκότες
ἔχοντες ὄμμα καὶ χέρας ἐπηρμένας
ἄραντες εὐλογεῖτε τὸν παντεργάτην, κτέ.

Si *ἄρχντες* habet lapis, significat *profecti*, quod vix aptum videtur. An forte in lapide est *ἄΠαντες*?

116 *α'*. *'Ορ... Φύλασσε τοῦ νοός σου τὰς Φρένας, κτέ.* Bandini »Reliquas huius primae vocis litteras evanescentibus minime expiscari licuit". Attamen *τοῦ νοὸς ταῖς Φρεσὶν* id facere licebat; nulli enim alii vocabulo sic incipienti locus est quam adverbio *ὀρθῶς*.

Ibidem *δ'*, 10 *μὴ μάχαιρα τῆς δίκης*
στίλβουσα καὶ τέμνουσα ῥομΦαίας πλέον
σΦάξῃ Φάγῃ τε μέχρις αὐτῶν ὀστέων κτέ.

Licet mire dictum sit de gladio *Φάγῃ* et in promptu sit coniectura *παγεῖσα*, noli tamen in inepto hoc Eustathii Iconiensis poematio quidquam novare. Cum gladio Graece tribuatur *στόμα*, metaphora tolerabilior est quam prima facie videtur.

132. *Χάζεό μοι, βασιλεῦ, καὶ ἄπνοα πέΦρικε ῥεῖθρα·*
ἅψομαι καὶ (= *κ'*) *οὐρανίων ἁγνοτέρης κορυΦῆς.*
B. *Χάζεο σοῦ βασιλῆος, καὶ σθένος ὕστατα δείξω,*
νῦν δὲ ὅλην ἐΦετμὴν ἀνδρομένην τελέθω.

Verba obscura, ssd tamen apparere videtur, initio corrigendum esse: *Λάζεό μ', ὦ βασιλεῦ, κτέ.*

Nempe peccator Christum orare videtur, ut manu ipsum prehendat; ita enim sedari vitae procellas, et spem esse, fore ut rerum coelestium puriorem verticem attingat. Vs. 2 pronuntia *ἅψομε*. Vs. 3 sq. respondere videtur peccatori Christus: »Si a (me) rege tuo recesseris, vim meam (et iram) tandem experiere; nunc vero (cum opem meam imploras) quidquid homo a me petis exsequor." Ad vs. 3 cf. 136, 4.

143, 2. Nisi forte hi versus sunt politici, transponere poteris:
Φωτὸς τρίτου Φώτιζε τὸν τριττὸν ζόΦον

pro *τρίτου Φωτός*, ut facili errore scribere potuit librarius propter versum praecedentem:

πρώτου Φάους ὢν δεύτερον θεῖον σέλας.

At saepe in seris his reliquiis Byzantinis similiter ambigas cautelamque suadent loci, qualis est v. c. cap. V ep. 54, in quo vide vs. 3, 5 sq. et 17.

Ad caput V.

6. *Τίπτε δεδάκρυσαι, Φίλε Σώκρατες; ἦ σ' ἀνακινεῖ*
στέρνοις ἐνναίων σκαπτοῖς (sic) *πόθος, ὄμμασ'*
παιδὸς ἀνικήτου κτέ.; [*ἐλασθεὶς*

Annotat Cougny »vs. 1 vulgo *ὄμμασιν ἐλασθεὶς*, claudicante »metro; correxi; fortasse legendum *θλασθεὶς*, *sauciatus*." Unde tandem haec arripuit? Habet enim tam Schweighaüseri quam Kaibeli editio Athenaei (V 219 E) e codd., ut arbitror, *σκηπτὸς πόθος* et *ὄμμασι θραυσθείς*, pro quo Emperius coniecit *ὄμμασι πρησθείς*, defendit vero Meineke dictum scil. pro *θραυσθέντα*, *oculorum splendore vulneratum*, quam anacoluthiam illustravit in Praef. ad Com. IV p. 10. Si quid mutandum, conici poterit:

ἦ σ' ἀνακινεῖ
στέρνοις ἐνναίων σκηπτὸς πόθου (cum Iacobsio) *ὄμμασ'*
παιδὸς ἀνικήτου. [*ἐναυσθεὶς*

18, 2. ..... *Φαίδων δὴ Φύκια τ' αἰνείει καὶ*
Χορδὰς ὁ ψάλτης· ἔστι γὰρ ὀψοφάγος.

Ita, si dis Musisque placet, Cougny in hoc Hedyli fragmento correxit codd. Athenaei verba *Φαίδων δὲ Φύκει' αἰνεῖ καὶ κτέ.*, licet noverit egregiam Iacobsii emendationem *ἐνεῖκαι*, qua recepta Kaibel edidit:

Φαίδων δὲ .... Φύσκι' ἐνεῖκαι κτέ.

69. Supplendum:

ὧν <καὶ> καθ' εἷς ἔσωσεν ἀνθρώπων ἔθνος,
νῦν πάντες οὐ σώσουσι Μιχαὴλ μόνον.

Quem non esse operarum errorem, ostendere videtur versio Latina.

Ad caput VI.

Nonnulla oracula Graeca tentavi Mnem. XIV n. s. p. 41—49.

8. Εἰς πόλιν, ἣν κτίσητε, θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
θεῖναι, καὶ Φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε κτέ.

In hoc, Dardano quod datum fingitur, oraculo apud Dionysium Hal. Ant. Rom. I, 68 non satis expedio, quid sit Φυλακαῖς σέβειν θεούς, quod de observandis deorum institutis vix accipi posse videtur. Venit in mentem coniectura:

καί σφεας αἰὲ σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε.
vel: καὶ τελεταῖς τε σέβειν κτέ.

20. Ὦ γῆς ἀκρόπολιν πάσης Πελοπηίδα κλεινὴν
ναίοντες, πρέσβεις τε βροτῶν πάντων καὶ ἄριστοι,
Φράζεσθ' ἐξ ἐμέθεν χρησμὸν θεοῦ, ὅττι κεν εἴπω·
Ζεὺς ὑμῖν τελετῆς μῆνιν ἔχει ἣν διέχρησεν,
οὕνεκ' ἀτιμάζονται Ὀλύμπια πασιάνακτος
Ζηνός. κτέ.

Διαχρᾶν ne Graecum quidem verbum esse videtur. Sententia requirit iram *ob* (neglectos) *ludos sacros*, *quos instituit aut decrevit*, quo sensu haud inepte conicias ἥν περ ἔκρηνεν.

36 β, 2. Οὗτος μὲν Τάφιός τοι ἀνήροτος, ἥδε δὲ Χαλκίς,
ἥδε δὲ Κουρήτων <, οὗρων Διός,> ἡ ἱερὰ χθών.

Sic lacunam explere conatus sum. Οὔρων saltem (i. e. Φυλάκων) post κΟΤΡηΤΩΝ facile elabi potuit. Male Cougny pro ἧδε bis dedit ἠδέ.

38. Ἧσο μέσην κατὰ νῆα, κυβερνητήριον ἔργον
εὐθύνων· πολλοί τοι Ἀθηναίων ἐπίκουροι.

Hoc oraculum datum Soloni (Plut. in vita) obscurissimum est. Nondum displicet, quod olim in Mnemosyne ad Plutarchi vitas proposui:

Μὴ σὺ (scil. ἧσο) μέσην κατὰ νῆα· κυβερνητήριον ἔργον [(sc. ἐστίν)
εὐθύνειν· πολλοί τοι Ἀθηναίων ἐπίκουροι.

42, 5. Οἷά τ' ἀνὴρ ἕρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἱκάνει.

Syntaxis postulat aut ἕρδει, aut, quod hic praetulerim:

Οἷά τ' ἀνὴρ ἕρξῃ, τοῖον τέλος αὐτὸν ἱκάνει.

48, 3. Veram lectionem habemus 49, 4, ut recte Stephanus 49, 2 correxit ex 48, 2. Ceterum ἐς pro ἐν demonstrat seram oraculi originem.

54. Hoc oraculum quo pacto emendandum sit pluribus exposui Mnem. XV pag. 47.

75. Ἑρμῆς τ' Ἀλκίδης (i. e. Ἀλκείδης) καὶ ἱμαντομάχος [Πολυδεύκης
οἱ τρεῖς ἀθλήσαντες ἀνακτήσουσί σε, Θήβη.

Annotat editor »ἀνακτήσουσι (Müller ἀνακτήσουσι); ἀνακτάω »thesauro deest, cuius, sicuti vocis κτάω, nullum aliud occurrit »exemplum." At sine controversia emendandum:

οἱ τρεῖς ἀθλήσαντες ἀνακτΙCCουσί σε, Θήβη.

i. e. *denuo te condent.*

87, 3. Ex Diodoro recipiendum fuerat ποτικλύζῃ pro soloeco optativo.

110. Εἴκοσι νῆας ἔχων Ἰταλὴν ἀναβήσεται αἶαν,
εἴ γε μία πόντων νηῦς ὁλοὸν περάᾳ.

Sic Casaubonus Graece reddidit oraculum:

Bis denis Italum conscendet navibus aequor,
si tamen una ratis transsiliet pelagus.

Propius accedes vertendo:

Εἴκοσι νῆας ἔχων Ἰταλὴν ἀναβήσεται ἅλμην,
εἰ μία μούνη νηῦς ἐκπεράᾳ πέλαγος.

114, 1. Δαμάσοι pro δαμάσσει, quod tam metro quam sententia postulatur, operarum errorem esse crederem, nisi contrarium appareret e versione Latina.

119. Unice veram lectionem, quam e Philopono *de mundi creatione* ipse Cougny affert, receptam oportuit.

120, 27. Lege ὅσσοισιν δέρκεσθαι ὑπαὶ (pro ἀπαὶ) σκοτίης λυγαίας.

122, 2. Οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβαν, οὐ μαντίδα δάφνην,
οὐ πάγαν λαλέουσαν· ἀπέσβετο καὶ λαλὸν ὕδωρ.

Neque ἀπέσβετο Graecum nec καί aptum est. Corrige, si nemo adhuc correxit: ἀπέσβεσται λαλὸν ὕδωρ. Ἔσβεσμαι et ἐσβέσθην dicebat faex Graeculorum pro ἔσβηκα et ἔσβην.

129, 6. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας,
δαίμονος ὀρνυμένου κρυερὸν δέμας οἰστρηέντος,
καὶ νύ κε πάντας ἔμαρψε τέλος κρυεροῦ θανάτοιο, κτἑ.

Κρυερὸν vitio natum videtur e sequenti κρυεροῦ. Fuit, nisi fallor, στυγερὸν δέμας οἰστρηέντος.

140, 3 sq. Versuum obscurissimorum et male tornatorum haec sententia videtur: *Summus deus ab inferioribus deis conspici nequit, nisi ipse ita decreverit.*

145, 3. Μυρία μὲν γαίης μαντήια θέσκελα νώτῳ
ἐβλύσθη, πηγαί τε καὶ ἄσθματα δινήεντα.
Melius intellegam νώτων, i. e. ἐκ νώτων.

149, 7 αὐτίκ', ἐρημαῖος δὲ λελείψεται οὐδὸς ἀφήτωρ.
Non intellexit serus poeta Homericum ἀφήτωρ, quod ἀπὸ τοῦ ἀφιέναι τὴν φωνήν ductum putavit. Homerice scribere potuerat:
ἐρημαῖος δὲ ἀφήτορος ἔσσεται οὐδός.

162, 2. ῥάνατε καὶ γραμμὰς ἀπαλείψατε, καί γε μόλοιμι.
Imo καί κε μόλοιμι.

185, 2. Recipienda fuerat certa Dübneri correctio ἁγνὸν pro ἀγαθόν.

186, 1. Εἰμὶ θεὸς τοῖος δὲ (l. τοιόσδε) μαθεῖν, οἷον κἀγὼ εἴπω.
Imo οἷόν κέ σοι εἴπω.

188. Πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος, καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς,
πάντα δὲ σύμφυτα [ταῦτα] καὶ εἰς ἓν ἐόντα [τέτυκται],
οὗ κράτος αἰώνων· ποσὶν ὠκέσι, θνητέ, βάδιζε·
τὸν βίον ἄδηλον διανύων, [σοῦ πολὺ κρείσσων].
Ita oraculum Aegypti regi Thulidi datum apud Cedrenum Hist. comp. I p. 20 et apud Suidam s. v. Θοῦλις constituit supplevitque Mornaeus. Cum autem Thulis quaesiverit: τίς πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἐδυνήθη τοσαῦτα ἢ τίς ἔσται μετ' ἐμέ; apparet plura deesse. Parum autem satisfacit et numeris redarguitur duorum ultimorum versuum correctio pro οὗ κράτος αἰώνιον· ὠκέσι ποσὶν βάδιζε, θνητέ· ἄδηλον διανύων βίον. Suspicor:
οὗ κράτος ἀίδιον (αἰώνων?)· ποσὶν ὠκέσι, θνητέ, βάδιζε,
διανύων βίον ἄζηλον . . . .

De prima hexametri syllaba producta saepius monui. Vs. 2 *εἰς ἓν ἐόντα* ista aetate non sollicitandum nec coniciendum *ἐ. ἑ. ἰόντα*.

194, 3 *ἀλλ' ἀπὸ παγκράτοιο νόου πατρόθεν κατιοῦσα*
αἰὲν ἀληθείης σελαγίζεται.
Operarumne errore pro *ἀληθείῃ*?

200, 3 sq. Bene haec correxit Wolf. Cf. annot. Primum autem vs., in quo metrum ruit, sic legerim: *Τίς βροτὸς οὐ πεπόθηκε χαρακτῆρας πάσασθαι χρυσοῦ κτέ.*, i. e. *κτήσασθαι*, pro *ὀπάσασθαι*.

201. *Οὐ λαλέω, κλείσω δὲ πύλας δολιχοῖο Φάρυγγος.*
Potior lectio fuerit *κλείω*. Reliqua bene curavit Wolf.

203, 1. *μετὰ σῶμα προβαίνει* editori est »*corpore antecellit.*" Infra 258, 2 eodem sensu, qui hic requiritur, plenius dictum est *μετὰ σῶμα μαρανθέν*. Hoc quoque oraculum rectius tractavit Wolf. Cf. annot.

217, 1. *Ἆ βασιλεῦ Θρῃκῶν, λήψεις πόλιν κτέ.*
Dindorf in Thesauro »*λήψω* raro vel apud recentissimos, ut »ap. Georg. Pachym. Andronic. p. 64 B *προλήψετε*, si vera »scriptura". Hic quoque dubito. — Vs. 20
τρηχὺ παρ' ἠπείρου πλευραῖς ἐπαΐσσεται ἕλκος,
καὶ μέγα οἰδήσει, ταχὺ δὲ ῥαγὲν αἱμορροήσει.
Metrum certe postulat *αἱμοροήσει* et sine hiatu malim *μέγ' ἀνοιδήσει*, addita lineola, qua littera N significatur. In 221, 2 *ὑπ' ἀγροῦ* procul dubio est typ. vit. pro *ἀπ' ἀγροῦ*.

225, 18 *καὶ κρεῖττον ἄρξεις τῶν ἐθνῶν, εἴπερ πάλαι.*
Deleta virgula, corrige *ἥπερ*. Vs. 7 cum Piccolo legendum *πῦρ ὕστατον*.

227. Θριασίῳ ἥρῳ ἐπὶ βωμοῖς ἱρὰ καμόντες
ὅρκον πιστώσασθε, καὶ ἣν ἐπὶ πατρίδ' ἵκεσθε,
παῦλάν τοι καμάτοιο καὶ ἀνέρες ἀντιπάλοιο
ἔσκετε, θρησκεύοντες ἀεὶ θεόν, ὥς σε κελεύω.

Petivit haec editor ex Ἀθηναίῳ VI 151, qui liber praesto mihi non est. Sed quidquid est in lapide, dubium non est, quin ἵκησθε et ἕξετε (fortasse scriptum εκσετε) sint verae lectiones. Ad illud quod attinet, in infimae aetatis titulis etiam alibi E pro H scriptum offendi.

251. Λάιον ἀμφὶ Δράκοντα πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσας.

Infelicem suam coniecturam λάινον melius reticuisset Cougny, et curasset ne corrumperetur scriptura oraculi 255, ubi ἀλευόμενον edidit pro ἀλευάμενος.

259. Longe melius edidit Kaibel n⁰ 1036.

261, 6. Σὴ γὰρ ὑπὲρ κόσμον τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
χρυσῆ ὑπέρκειται πολλὴ αἰώνιος ἀλκή,
ἧς ὑπερηώρησαι ὀρίνων Φωτὶ σεαυτόν.

Manifeste corrigendum ᾗ vel ᾗ γ' ὑπερηώρησαι, scil. ὑπὲρ κόσμον κτἑ.

262. Μή τι πελώρια μέτρα γύης ὑπὸ σὴν φρένα βάλλου,
μηδὲ μέτρει μέτρῳ ἠελίου κανόνας συναθροίσας·
ἀιδίου βουλῇ φέρεται πατρός, οὐχ ἕνεκεν σοῦ·
ἀστέριον προπόλευμα σέθεν χάριν οὐκ ἐλσχεύθη.

Dehortari videtur oraculum ab opera navanda geometriae et astronomiae, sed vs. 2 non magis intellego quam versionem Latinam »neque metire mensura solis regulas collectas." Facile vero intellegam:

μηδὲ μέτρει μέτρον ἠελίου, κανόνας συναθροίσας.

263. Οὔ σε θέμις κτείνειν ὀΐων γένος ἐστὶ βέβαιον,
ἔγγονε θειοπρόπων· ὃ δ' ἑκούσιον ἂν κ α τ α ν ε ύ σ ῃ
χέρνιβ' ἔπι, θύειν τόδ', ἐπίσκοπε, Φημὶ δικαίως.
Corrigendum: ὃ δ' ἑκούσιον ἂν κ α τ α ν ύ σ σ ῃ
χέρνιβ' ἔπι, κτἑ.
i. e. *quod vero pecus voluntarium venerit ad malluvias*, cett. Ἀνύ(τ)ειν et κατανύ(τ)ειν saepe absolute usurpari, omisso ὁδόν, notum est. Ioculare est de pecore dictum κατανεύειν.

264. In oraculo Vergiliano Constantini iussu Gaece verso cum alia depravata sunt, tum valde laborant vs. 29 sqq. sic scripti apud Valesium:

π ρ ῶ τ ο ν μὲν ἀνθερίκων ξανθῶν ἤ γ ο ν τ α (sic) ἀλωαί,
ἐν δ' ἐρυθροῖσι βάτοισι παρήορος ἤλδανε βότρυς,
σκληρῶν δὴ πεύκης λαγόνων μέλιτος ῥέε νᾶμα.

Horum versuum primum Cougny »emendavit, ut potuit"
πρῶτον μὲν δ ῶ ρ' ἀνθερίκων ξανθῶν ἤ γ ο ν τ' ἀλωαί,
nec septem pedum hexametro nec trochaeo pro spondaeo aut dactylo posito deterritus. Ex ipsius autem Constantini interpretatione τούτεστιν ὁ κάρπος τοῦ θείου νόμου ἤγετο εἰς χρείαν efficias eum legisse:
π ρ ῶ τ α μὲν ἀνθερίκων ξανθῶν ἤ γ ο ν τ ο ἀλωαί,
quamquam quis credat ἀλωαί recte de ipsis frugibus dici potuisse? Intellegerem:
π ρ ῶ τ α μὲν ἀνθερίκων ξανθῶν π λ ή θ ο ν τ ο ἀλωαί,
i. e. *agri flavebant aristis*, et vs. 31 libenter scripserim:
σκληρῶν δ' ἐκ (pro δὴ) πεύκης λαγόνων μέλιτος ῥέε νᾶμα.

Vs. 35 Τῖφυς, non Τίφυς, scribendum. Vs. 39 sqq. editur:
ο ὐ χ ὅ σ ι ο ι α ὐ τ ο ῖ σ ι ν ἀλιτροτάτοισιν [ἀλᾶσθαι],
Φυομένων ἄμυδις γαίης ἄπο πίονι μέτρῳ,
αὐτὴ δ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος, οὐδὲ μὲν ἀκμὴν
ὀτραλέου δρεπάνοιο π ο θ η σ έ μ ε ν ἀμπέλον οἶμαι.
Ope verborum Vergilii *cedet et ipsi mari rector nec nautica*

pinus || *mutabit merces: omnis fert omnia tellus* suspiceris prima verba fuisse:

οὐχ ὅσιον ναύταισι κτλ.

Rectissime autem habet vs. 42 ποθησέμεν, pro quo (risum teneatis!) Cougny coniecit παθησέμεν (sic), »quia Vergilius dixit *non rastros patietur humus*." Hoc demum est emendare!

269, 5. Ἀλλ' αὖ δ' ἐξ ἄλλου γεννάμενον ἠδ' ἀναβλαστόν,

ψυχοῦται γονίμου Φύσεως ἀροτρεύμασι καινοῖς.

Num haec revera tam barbare scripta leguntur apud Marinnm in Procli vita, unde sumsit editor? Vix puto. Utut est, cadit in oculos hanc esse veram lectionem:

Ἄλλο δ' αὖ ἐξ ἄλλου γεγενημένον κτἑ.

Ad caput VII.

7, II, 2 τὰ δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνεῖν.
Quantocius ex Athenaei codd. revocandum γεγωνόν.

8, III, 3 ἄφωνα δ' ⟨ἂν τὰ δ'⟩ ὄντα τοῖς πόρρω λαλεῖ.
Pro absurdo editoris supplemento post ὄντα cum Grotio insere ταῦτα.

32, XXVII. Licet singula in obscuro hoc aenigmate non expediam, ultimus versus

ἄφθογγον δέ τ' ἐόν γε, πολύφθογγον ἐξεφαάνθην.

mihi persuadet τὸ ξείνης Φύσεως ζῷον (vs. 4) quod describitur, esse *testudinem*. In vss. 9 sq.

Ὄμματα δ' οὐ πάρος ὄψεαι οἰγόμεν', οὐδὲ πορείης

ἡμμένον, εἴως λευκὴ κοιλίη ἔνδον ἔπεστιν.

non curo pessimos numeros, sed sine dubio depravata est ultima vox. Apparet autem e vss. sequentibus hisce

αὐτὰρ ἐπὴν αὔτη γε κορεσσαμένη φαίνηται,

ὀφθαλμοῖσιν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσα, τότ' ἤδη

δέρκεται ὄμματ', ἐπειγομένως δὲ μνώομ' ὁδοῖο

de ventre non satiata et famelica sermonem fuisse. Cogitavi igitur de corrigendo:

εἵως λευκὴ κοιλίη ἔνδον ἐπείγει.

i. e. *donec venter urget*, vel ἔμ' ἴσχει, *me retinet.*

36, XXXI, 6 et 39, XXXIV, et 7 indicant formam Doricam ὦς = οὖς, de qua alia testimonia vide in Thesauri vol. V, 2419 A.

37, XXXII. Γραφίς.

Οὐδεὶς σπορεύς μου, καὶ φύω σπορᾶς δίχα·

τρέφει με πέτρα, καὶ καλοῦμαι πρὸς τόδε κτέ.

Vertit Cougny:

Nullus sator mihi et absque semine *nascor*,

alit me lapis, atque ad hocce *exornor.*

annotans καλοῦν a griphi auctore nove fictum videri pro καλλύνειν. Equidem vertendum arbitror:

Nemo sator mihi, et *gigno* sine semine;

Educat me lapis, et (ab eo) vocor ad hoc (opus).

Gigno sine semine significare videtur *litteras gigno per atramentum.* Pumex, qui terendo calamum scriptorium educatoris munere fungitur, eum ad opus suum factitandum vocat. Ceterum melius poetaster scripsisset:

τρέφει με πέτρα καὶ καλεῖ με πρὸς τόδε.

an scripserit, nescio. Hoc video mutationem esse perexiguam.

Audaciae si locus esset, suspicarer:

τρίβει με πέτρα καὶ καλεῖ με πρὸς τομήν.

τέμνει σίδηρος· εἰς δέον τε λεπτύνας

ἀνὴρ χαραγμὸν εὐφυῶς ποιεῖ μέσον κτέ.

Sed de industria saepe obscuri sunt horum griphorum compositores.

46, XLI. Εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ ἶριν.

Στοὰ ξύλων ἄμοιρός εἰμι καὶ λίθων,
ὕλης τε λοιπῆς καὶ γηΐνης οὐσίας·
οὐδεὶς *καταστρέφει* με, καὶ παρατρέχω·
οὐδεὶς ἐγείρει, καὶ συνίσταμαι πάλιν.

Cougny vertit »nemo me *circumagit*, et praetercurro." Ipsa oppositio hominem docere potuerat καταστρέφειν esse *destruere* et παρατρέχειν (praeterlabi) *evanescendi* sensu positum esse. Vs. 2 politicum esse dodecasyllabum numeri docent.

50, XLV. Aenigmatis *de favo* duo primi vss. sic scribendi:

πτηνόν με γεννᾷ, καὶ *βροτῶν* μαῖαν φέρω,
οἷς πρέσβις οὐράνιος ἄπτιλος πέλω.

Nempe βροτῶν pro βροτὸν cum Boissonadio, οἷς pro οὗ meo marte correxi. *Mel*, quo apud veteres infantes nutriebantur, vocatur *hominum nutrix*, et favus propter mellis, quod continet, dulcedinem satis sane inepte comparatur cum nuntiis coelestibus.

53, XLVIII, 5 δύνω παρευθὺς ἡλίου *λαμπαδόνα*.
»Λαμπαδών lexicis et ipso Thesauro deest." Cougny. Si, quod vix dubites, recte est traditum, dorismus est pro λαμπηδόνα.

APPENDIX.

I.

Bulletin d. Corr. Hell. a. 1887, 5. In insula Co. Edidit Pantelides.

α′ Φοίβῳ καὶ Βάκχῳ μ' ἐπινίκιον ἵλαον αὐλοῖς
οὔνομα καὶ τεχνὴν πατρὸς ἐνενκαμένου,
δῆμος ἐπέγραψεν Κῴων Διόνυσον ἀρίστων (, 'Αρίστων, ?)
μάρτυρά σοι στεφάνων Ἑλλάδος εὐρυχόρου.

Prius distichon, mihi quidem obscurissimum nec fortasse satis recte descriptum, parum lucis accipit a sequenti epigrammate. Loquitur donarium, Bacchi simulacrum. Cf. β′, 7 sq.

β′ 'Ανφοτέρῃ σοφίῃ βοσίας (?) αὐλοῖσιν 'Αρίστων
Πυθοῖ κὴν Νεμέῃ κλῶνας ἐρεψάμενος,
καὶ πίτυν ἐξ 'Ισθμοῖο Παλαίμονι πυκνὰ λαλεῦσαν
ἀσπίδα τε ἐξ ῎Αργους ἀνφὶ Διὸς κοτίνων
καὶ τὸν ἀπ' οὐκ ἀγρίου Παναθηναίοισιν ἐλαί[α]ς
νειφόμενον δώροις κρωσσὸν ἐνεγκάμενος,
χάλκεον ἁβροχίτωνα Θυώνης παῖδά με Βάκχον
Δωρίδος ἐκ πάτρης ἄνθεμα δημοσίῃ
Φοίβῳ κἀμαυτῷ κεχαρισμένον εἵσατο τέχνης,
ἣν πατρὸς ἐκ Φιλίης αὔσαθ' (?) ὁμωνυμίης.

Multa hic quoque obscura sunt, nec quid tribus primis vocabulis, quorum duo priora dativi esse possunt, significetur omnino

intellego. Dicitur Ariston tibiarum cantu vicisse in ludis Pythiis, Nemeaeis, Isthmiis, Argivis et Panathenaeis. Argis autem victoriae praemium fuisse clupeum aeneum etiam aliunde satis constat. Sed vs. 4 corrupta sunt verba *ἀνφὶ Διὸς κοτίνων*, quae quin celent Olympicae victoriae mentionem dubitari nequit, quapropter legendum suspicor (coniecturae enim, quam praeferrem *τ ό ν τ ε Διὸς κότινον*, non favent traditae litterae) *[κ]ἄγ[χ]ι Διὸς κότιν[ο]ν, et prope Iovem* (Iovis templum) *oleaginem*, i. e. oleagineam coronam, cui deinde opponitur *οὐκ ἄγριος — ἐλαία* vs. 5 (ubi *ἐλαίας* meo marte dedi pro *ἔλαι[ο]ς*) unde fiebat oleum, quo plena donabatur urna picta victori in Panathenaeis. Cf. Pindar. Nem. X 35. Permire autem dictum est et vix sanum *τὸν ἀπ' ἐλαίας ν ε ι φ ό μ ε ν ο ν δώροις κρωσσόν* pro *[πληθ]όμενον*, quod expectes, nisi forte latet *[στ]ει[ν]όμενον*. Vs. 7 sententiae subiectum est Ariston, qui publica auctoritate sacrasse dicitur aeneum Bacchi simulacrum, donarium tam Phoebo quam ipsi Baccho gratum, in memoriam artis, quam (Ariston) e cara patris nominis similitudine ....? Pro depravato *αὖσαθ'* quid reponendum sit alii quaerant. Tentans enim *[πά]σαθ'*, i. e. *κτήσαθ'*, vel *[ε]ὕ[ρ]αθ'* non mihi satisfacio. Quid enim ars commune habet cum homonymia? Omnino opus est, ut lapis diligentius examinetur. — Vs. *β'*, 3 de Palaemone cf. Paus. II 1, 3. 2, 1.

II.

Bull. d. C. H. XI, 387. Stratoniceae. Edidit G. Deschamps.

Ἐξ ζακόρων ζάκορος Φιλότειμός τε ἐκ Φιλοτείμων,
Αἰνείου μεγάλου καὶ Παυλείνης Φίλος υἱός,
Ζηνὶ πανημερίῳ ὑπάτῳ μεγάθυμος Ἰάσων
ἄμμιγα Πυθιάνῃ περικαλλεῖ τῇ συνομεύνῳ.
ἑπτὰ ἔτη Φιλότειμα Κομύρια θύματ' ἔρεξεν,
δαῖτας ἴσας παρέχων Ζηνὸς βουλαῖσιν Ἰάσων
σὺμ Φιλίῃ τήθῃ καὶ μητέρι καὶ συνομαίμῳ,

μητέρι Παυλείνῃ καὶ Μαμάλῳ εὔφρονι τήθῃ
Θεοφάνει τε κασιγνήτῳ ζακόρῳ τὸ πρὶν ἁγνῷ.
Δῶκεν ἑῇ πάτρᾳ δηνάρια μύρια Ἰάσων,
ἄξια προγόνων ἠδὲ γένους τελῶν τὰ πάντα.

Ultima verba numeris carent, nisi forte epigrammatis recentis auctorem προγόνων pronuntiasse πρόγνων et cum hiatu τελέων τὰ ἅπαντα (qui hiatus saepius apud seriores poetas reperitur) dedisse putamus. Versum enim hominem pangere voluisse arguit epica vox ἠδέ. Fortasse tria distinguenda epigrammata, quorum primum 1—4 continet dedicationem, secundum (5—9) commemorat Iasonis et suorum sacrificia, tertium (10 sq.) pecuniam, quam patriae suae Iason largitus est. — Templum Διὸς Παναμάρου, qui vs. 3 πανημέριος vocatur, anno 1886 detexerunt Gaston Deschamps et Georges Cousin in eoque reppererunt amplius quadringentos titulos. Iupiter ille et Hecate erant Stratoniceae di tutelares. Contulerunt editores Tacit. Ann. III 62. De *Comyria* (vs. 5), Cariae oppido, vid. Bull. XII 272 sq.

III.

Bullet. d. C. H. XII 246. Titulum exaratum sec. IV part. alt. a Chr. repperit in Laurii montis argentifodinis V. Berard et sic edidit:

Ἀτώτας μεταλλεύς.

Πόντου ἀπ' Εὐξείνου Παφλαγὼν μεγάθυμος Ἀτώτας
ἧς γαίας (sic) τηλοῦ σῶμ' ἀνέπαυσε πόνων.
Τέχνῃ δ' οὔτις ἔριζε· Πυλαιμενέος δ' ἀπὸ ῥίζης
εἴμ', ὃς Ἀχιλλῆος χειρὶ δαμεὶς ἔθανεν.

Apposite editor attulit Dictyn Cretensem III 5: *Achilles Pylaemonem regem comminus fudit.* Fabulae fons fuit carmen cyclicum, nam apud Homerum Menelaus Pylaemonem occidit. Sed iniuria idem comparavit locum Xenophontis *de Vectig.* IV 22 οἳ τῷ σώματι μὲν οὔτε δύναιντ' ἂν ἐργάζεσθαι, τῇ δὲ

γνώμῃ ἐπιμελόμενοι. Quippe in hoc epitaphio verba σῶμ' ἀπέπαυσε πόνων procul dubio intellegenda sunt de Atotae obitu, quo laboribus liberatus est. Vide v. c. IV 82, 4. — Iucunda est hominis aut servi aut libertini de nobili suo genere iactatio. Cf. quae annotavi ad II 304.

IV.

Bull. a. 1889, 183, Recens epigramma.

Εὐγενίη[ν] ἀρετήν τε καὶ οὔνομα σεμνὸν ἔχοντος
Αὐρ. Αὐτοκλῆς Αὐτοκλέους
ἄρξας τῇ πατρίδι λιτουργήσας δ' ἐπιδόξως,
μηδενὸς ὕστερος ὤν· ἀλλ' ἐν δαπάναις ἀρέσαντα
δεύτερον ἡ μοῖρα ἡ πάντ' ἐ[χθρὰ] πᾶσιν ἐοῦσα
παῖδα νέον ταχυτῆτι κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο.

Vs. paenultimum permiri tituli meo marte explevi, in ultimo non satis intellego verba παῖδα — ταχυτῆτι, nisi voluit pessimus versifex significare Autoclem usque ad mortem pueri instar velocem fuisse. Vs. 3 malim λ(ε)ιτουργήσας [τ'] ἐπιδόξως.

V.

Ibidem pag. 314. In Paphlagonia.

Οἷο κασιγνήτοιο δεδουπότος ἀγχόθι Κένσᾳ
οὔνομ' Ἀλέξανδρος Μοίρης ὑπὸ αὐδησάσης,
οὔνομ' Ὀλυμπιόδωρος ἐγὼ καὶ Λούκιος ἄμφω
Δοῖο (sic) κασιγνήτων δοιοὶ ἔτι ἀχνύμενοι κῆρ
γράψαμεν [ἐν] στήλῃσιν, ἵν' ἀριφραδὲς ἠρίον εἴη.

Vs. 5 supplevi ἐν. Obscurum titulum si recte intellego, Alexander in proelio ceciderat *Parcae iussu*, hoc enim significant verba Μοίρης ὑπὸ αὐδησάσης, quae poetae imperitia inepte traiecit post οὔνομ' Ἀλέξανδρος, moesti autem fratres defuncti nomen cippo incidendum curarunt. Vs. 1 οἷο positum pro

σφετέρου, δοῖο vero vs. 4 corrigendum aut certe intellegendum τοῖο = τοῦ, i. e. τούτου, sed omnino emendandum est κασίγνητοι pro κασιγνήτων. Verto: *Sui fràtris occisi iubente Parca prope Censam nomen*, ALEXANDER, *ego, cui nomen Olympiodorus, et Lucius, ambo huius fratres moesti adhuc corde cippo insculpsimus, ut conspicuum foret monumentum.* Κένσα nomen alibi nondum repertum videtur.

VI.

Ibidem.

Τετραετὴς μὲν ἐγὼ Ἱέρων ἔλιπον φάος ἠελίοιο,
τετραετὲς δ . ω . . αλε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
πέμπτου καὶ ο . . ον πα . . ἐπ' ἀργαλέαισι κελεύθοις
δῶκεν Μοῖρα φέρεσθαι· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
ἥβης μέτρον ἰδέσθαι ἐπηράτου οὔτε γονεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀποδοῦναι, οἳ ἐμὸν ποτμὸν γοόωντες
οὐδέποτ' εὐφροσύνῃ τετριμμένον ἦτορ ἔχεσκον,
ἀλλ' αἰεὶ ἄλιαστον ὀδυρόμενοι κατὰ δῶμα
παῖδα φίλον ποθέεσκον· ὃ δ' αὖ ποτιδέγμενος αἰεὶ
τῷδ' ὑπὸ σήματι κεῖμαι καὶ ἐπὶ στήλῃ προγέγραμμαι.

Vs. 2 sq. probabiliter explere nequeo. Sententia esse videtur haece: per quatuor annos pater et mater me delectati sunt, sed quinto Parca meo obitu miseros eos reddidit. Primus versus septem pedibus constat, interpolato in versu sumto aliunde fortasse nomine Ἱέρων. Vs. 7 vix sanum est τετριμμένον. Dubitabundus propono εὐφροσύνῃ (= πρὸς εὐφροσύνην?) τετραμμένον.

VII.

Ibidem p. 315.

Ἐκνεύσας ἐσαθρῆσον ἐμὸν τάφον, ὦ παροδεῖτα·
κεῖμαι γὰρ Δήμαρχος ὁσίως ζήσας περὶ πάντα
εὐσεβίην τε παθὼν ὑπὸ Κυρίλλης ἀλόχου μου

παιδῶν τε γλυκερῶν Δημοσθένους τε καὶ Ἡλίου.
οἵτινες ἀθάνατον μνήμην τύμβον ἔτευξαν ἐμοί.

Paenultimi versus nomina propria, ultimi adiectum *μνήμην* numeros iugulavit. Recentissimum titulum esse arguit pessima Graecitas.

VIII.

Ibidem p. 316.

Τῇδ' ἐμὲ κρύπτει Ἀλεξανδρίδα σῆμα τοκήων.
Ὦ μοιρῶν ταχινῶν, δὶς δέ κ' ἐμοῦ μελέας.

Ut saepe in nominibus propriis, metrum ruit. Cave vs. 2 conicias *δέ* [τ'], nam quia *καί* ista aetate (est enim valde recens inscriptio) *κέ* pronuntiabatur, elisionem admittebat.

IX.

Ibidem p. 393. Inscriptio Thessalica.

Στᾶθι πέλας, παροδῖτα, καταντία μαρμαροέσσης
  στήλης, καὶ κατιδὼν τίς τίνος εἰμὶ πυθοῦ,
Στήλαις Ἰούλιος ἔνθα πατρὸς Γαΐου κατάκειμαι,
  πληρώσας ἐτέων πέντε καλὰς δεκάδας.
Ἑπτὰ δὲ τέκν' ἔλιπον, κείνων δ' ὑπὸ χερσὶ τέθαμμαι·
  ἀνθ' ὁσίου ψυχῆς τήνδ' ἔλαχον χάριτα.

X.

Ibidem.

Μνήμης ἀιδίοιο χάριν στῆσέν με Κράτυλλα
  τύμβον Τεισαμενοῦ κουριδίη ἄλοχος
εἰκοσινεπταετῆ μερόπων βίον ἐκτελέσαντα.

Male editor transscripsit *εἴκοσιν ἑπτὰ ἔτη*.

XI.

Ibidem.

Εἴσιδε τὸν Νείκης καὶ Ἀμωμητοῖο Φίλιστον
παῖδα, τὸν εὐεργής, ὦ ξένε, τύμβος ἔχει.

ᾧ τόδ' ἀείμναστον ματὴρ μναμεῖον ἔθηκε,
πόλλ' ἀδινοῖς δάκρυσιν θρῆνον [ὀδυρομένη.

Supplevit editor. Num recte?

XII.

Ibidem:

ΣωΦροσύνης ΜΕΤΗΣ μνημεῖον τοῦτ' ἀνάκειται
Πύρρῳ Ἀγασικλεῖος (sic) παιδὶ καταΦθιμένῳ·
εἰ δ' ἦν τοὺς ἀγαθοὺς ἀνάγειν, πάλιν ἦλθες ἂν ἐς Φῶς,
ἐκπρολιπὼν ἀδύτους ΠερσεΦόνης θαλάμους.

Pro ΜΕΤΗΣ, quod in lapide esse ait, editor Fougères ΑΡΕΤΗΣ legendum coniecit, fortasse recte, modo sumamus alterum ex altero genetivo suspensum esse. Cf. App. Par. II 547, 4 σωΦροσύνης ἀρετὴν ἤθεσιν [ἀραμένη. Ibi tamen credere possis iungendum esse σωΦροσύνης ἤθεα, ut est II 558, 8 δεικνύω ἀλόχοις ἤθεα σωΦροσύνης. Sed vide 627, 5 σωΦροσύνης δ' ἀρετὴν οἶδεν ἐμὸς γαμέτης. Possis etiam conicere ΣωΦροσύνης μεγ[άλ]ης, ut est Add. II n. 372 b, 2 μεγάλας ἀντὶ σαοΦροσύνας. Verum illud lenius. Vs. 2 nomen = Ἀγασικλέους.

XIII.

Hermes, XX p. 157 sq. Epitaphium exaratum c. a. 500 a. Chr. sic edidit Kirchhoff:

Μνᾶμ' ἐμὶ Περ[ρ]ιάδα, ὃς οὐκ ἠπίστατο Φεύγειν,
ἀλλ' αὖθε (sic) πὲρ γᾶς τᾶσδε πολλὸν ἀριστεύων ἔθανε.

Alter versus metro caret.

XIV.

In opere, quod inscribitur *La nécropole de Murina*, p. 114.

Ἐννέα τοι δεκάδων λυκαβαντίδας ἤλυθον ὥρας
ἈγλαοΦῶν γυίοις πᾶσιν ἄνουσος ἐών,
μακρὴν γήραος οἶμον ἐνὶ θνητοῖσι πορευθεὶς
ἀβλαβέως· ὁσίων τοῖος ἔΦυ βίοτος.

Ad vs. 1 cf. Philodemi epigramma Anth. Pal. V 13, 1:

Ἑξήκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκοβαντίδας ὥρας.

XV.

In Ἀρχαιολογικῷ δελτίῳ m. Aug. a. 1889, p. 155 sqq., ubi recensentur monumenta eo mense collecta in Musaeo publico Atheniensi, haec leguntur: Στέγη μεγάλου μνημείου ἐν σχήματι ναΐσκου, ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου τεθραυσμένη πρὸς τῷ δεξιῷ ἄκρῳ. Ἡ πρὸς ἀριστερὰ ἐπιγραφὴ προσετίθη μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μνημείου.

Φιλέας　　　Κλεαγόρα Φιλέου Μελ[ιτέως
Φιλάγρου　Εἰς φῶς παῖδ' ἀνάγουσα βίου φάος ἤ....
Μελιτεύς　Κλεαγόρα πλείστης σωφροσύνης....
　　　　　Ὥστε γονεῦσιν πένθος ἀγήρατον....
　　　　　Ἐσθλῶν . . . .

Manifesto Cleagora in puerperio mortua esse dicitur. Epigramma sic expleo:

Εἰς φῶς παῖδ' ἀνάγουσα βίου φάος ἤ[δε λέλοιπε
Κλεαγόρα πλείστης σωφροσύνης [μέτοχος,
ὥστε γονεῦσιν πένθος ἀγήρατον [καταλείπει κτέ.

Ad vs. 2 cf. Inscr. XXIII, Mitth. IV 19, 9 σοφίης μέτοχος.

XVI.

Ibidem m. Iulio eiusdem anni, p. 127. Tituli metrici fragmentum repertum in arce Athenarum exarati sec. VI a. Chr.

...οδοροςμ|ανεθεκεαφροδ|ιτειδορονακα|ρχενποτνιατ|οναγαθοντο|ισυδοσαφθον|ιανοιτελεγ|οσιλογοςαδικ|ο]σφσευδασ(sic)κα|τ]εκ......

Inde litteratura Ionica hos versus describere licet:

Κλε]όδωρός μ' ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ δῶρον ἀπαρχήν·
Πότνια, τῶν ἀγαθῶν τῷ σὺ δὸς ἀφθονίαν·
οἵ τε λέγουσι λόγους ἀδίκους ψευδᾶς κα[τὰ τούτου...?

Ultimas litteras τεκ ut incertas notavit Lolling. Idem addit: ἀξιοπαρατήρητον, εἶνε ὑπὸ γραμματικὴν ἔποψιν τὸ ἐν τῷ θ' στ. γεγραμμένον, ψευδᾶς ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ψευδεῖς. Comparandus Acc. Plur. heterocliticus adiectivorum compositorum in ετής et nominum propriorum in ης, velut Ἀριστοφάνας. Vs. 1 pronuntia Κλείδωρος.

XVI.

Ibidem p. 129. Tituli sec. IV a. Chr. exarati in epistyliis in arce repertis fragmentum.

Τόνδε σοι, ὦ μεγάλη σεμνὴ πάνδημε Ἀφρ[οδίτη

. . . .

. . . .

δή]μου μὲν δώροις, εἰκόσιν ἡμετέραις.

In ultimo versu suspicor: εἰκόσι δ' ἡμετέραις.

Eodem pertinet alia inscriptio pedestris haece: Ἀρχῖνος Ἀλυπήτ[ο]υ Σκαμβωνίδης, Μενεκράτεια Ἀλεξικράτους ‖ Ἰκαριέως θυγάτηρ, ἱρεία τῆς [Ἀφροδίτης . . . . . ‖ . . Δ]εξικράτους Ἰκαριέως θυγάτηρ, Ἀρχίνου δὲ μήτηρ.

Annotavit Lolling de aedificio, quo epistylia pertinebant: ἴσως ἦν ἱερός τις οἶκος, ἐν ᾧ διέμενον οἱ τοῦ ἱεροῦ ἐπιμελούμενοι καὶ μάλιστα αἱ ἱέρειαι. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκοσμήθη δαπάνῃ τοῦ δήμου διὰ τῶν εἰκόνων τῶν μελῶν οἰκογενείας τινός, ἥτις τὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης τῆς Πανδήμου διῴκει. Cf. Bull. d. C. H. XIII 160.

XVII.

Ibidem m. Iunio a. 1889, p. 119.

Ἄρχερμος ἐποίησεν ὁ Χῖος.

Ἰφιδίκη μ' ἀνέθηκεν Ἀθηναίᾳ πολιούχῳ.

Litteratura est ante-euclidea. Nomen prius exstat Schol. ad Ar. Av. 575, alterum non habet Pape.

XVIII.

Ibidem m. Aprili eiusdem anni, p. 80. In collectione Piraeensi δισκοειδὲς μαρμάρεον λεπτὸν κατασκεύασμα εἰς δέκα τεμάχια, φέρον εἰκόνα διὰ χρωμάτων παριστῶσαν πωγωνοφόρον ἐπὶ θρόνου καθήμενον ἄνδρα καὶ ἐγκεχαραγμένην κύκλῳ ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφήν·

Μνῆμα τόδ' Αἰνείου σοφίας ἰατροῦ ἀρίστου.

Quod epigramma antiquum litteris recentioribus repraesentavi.

XIX.

Ibidem m. Ianuario e. a. p. 15. In arce Athenarum reperta δύο λεπτὰ τεμάχια ἀκριβῶς προσαρμόζοντα, ἀποσπάσματα βάσεώς τινος ἐν Πεντ. μαρμ. — Τὰ στοιχεῖα Α, Μ καὶ Ν ἀρχαϊκά.

Σμ]ικύθη μ' ἀνέ[θηκεν 'Α]θηναίῃ τό[δ' ἄγαλμα
-◡◡ | νη[◡◡-◡] ὑπὲρ [π]αίδων [κ]αὶ ἑαυτ[ῆς.

Subscriptum Ε]ὔφρω[ν Πάριος ἐποί]ησεν.

Addit haec Lolling: ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ (5 vss. titulus constat) μετὰ τὸ ΝΗ μικρὸν λείψανον τρίτου στοιχείου ἴσως ἑνὸς Μ (ἢ Α ἢ Δ). 'Ο τεχνίτης ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ παρὰ τῇ 'Ηετιωνείᾳ εὑρεθείσῃ βάσει τοῦ Πύθωνος τοῦ 'Αβδηρίτου, ἧς ἡ ἐπιγραφὴ (Löwig Inschr. Gr. B. ἀρ. 48) καταλήγει ὡς ἕπεται »Εὔφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἀδαὴς Πάριος'' καὶ αὕτη ἡ ἐπιγραφή, σύγχρονος τῇ νῦν δημοσιευομένῃ, εἶνε γεγραμμένη ἐν 'Ιωνικῇ διαλέκτῳ. De eodem Euphrone cf. Arch. delt. ib. p. 39.

XX.

Ibidem m. Octobri, p. 212. 'Επιγραφὴ ἐκ Τρικκάλων·

Σ . . . . . Σ . μενον ἠδὲ βροτοῖσιν
. . . . . . κοι]νὸς ἔχει θάνατος.
. . . ἄκοι[τ]ις ὀδυρομένη μελάθροισιν
ὃν πόσιν ἀλλήκ]τοις δάκρυσιν 'Αντιγόνη.

Ab initio fuit nomen defuncti in accusativo. Tentavi:

Σ . . . . θεοῖς κεχαρισ]μένον ἠδὲ βροτοῖσιν
πᾶσιν ἐπιχθονίοις κοι]νὸς ἔχει θάνατος.
Μίμνει δ' ἐσθλὴ] ἄκοιτις ὀδυρομένη μελάθροισιν
ὃν πόσιν ἀλλήκ]τοις δάκρυσιν 'Αντιγόνη.

XXI.

In 'Αθηναίῳ VI p. 137. In arce Athenarum repertum distichon ed. Kumanides.

. . . . ος σ' ἱέρωσε 'Ασκληπιῷ ἠδ' ὁμοβώμοις
πρῶτος ἱδρυσάμενος θυσίαις θείαις ὑποθήκαις.

Cf. Mittheilungen d. D. A. I. II 241, ubi Köhler supplet Τη-λέμα]χος, cl. titulo in Athenaeo ibid. p. 138.

'Ομόβωμοι sunt Aesculapii liberi, quibus una cum patre haec ara sacrata fuit, Machaon, Akeso, Iaso et Panacea.

XXII.

Mittheil. d. A. I. IV 15 sqq. Cyzici reperta quatuor epitaphia sec. I a. C. non posteriora. Ed. Mordtmann.

α' Παιδοκομησαμένη Ποσιδώνιον ἡ ταλαπένθης
ἤνδρωσ' εἰς Ἀΐδην Μόσχιον υἷα φίλον,
ἐλπίδας ἐνθεμένη πυρὶ καὶ τάφῳ· ἡ δ' ἐπὶ τέκνῳ
ὑψηλὴ τὸ πάρος καὶ φρονέουσα μέγα
νῦν ὀλίγη καὶ ἄπαις ἐνὶ πένθεσιν· ὦ βίε θνητῶν
ἄστατ', ἐνὶ πτηνῇ κείμενε λυπρὲ τύχῃ.

β' Μοῖρα λυγρὰ μήπω με βίου σχεδὸν ἔνδοθι βάντα
εἰς ἀπαραιτήτους ἦγ' Ἀΐδαο δόμους·
πικρὰν δ' ἀμφὶ τάφοισιν ἐθήκατο μητέρα πένθει
κωφὰ λίθοις κωφοῖς δάκρυα μυρομένην.
κουφίζω δὲ τάλαιναν ὅσον χρόνον εἰς ὄναρ ἥκω,
Ἠὼς δ' ἀντὶ χαρᾶς δάκρυα πορσύεται (sic).

γ' Οὔποτε γηθοσυνὸς νεκύων τάφος, οὐδ' ὁ πρὸ μοίρης
θνήσκων μητρὶ φίλῃ τερπνὰ δίδωσιν ἄχηι (sic).
δι]πλᾶ δ' ἀπὸ στέρνων ἠμέλξατο πικρὰ τροφήων
πένθεα καὶ στοναχὰς Μόσχιον αἰνοτάτη.
ἠρέμα κωκύσει παρ' ἐμὸν δόμον οἷ' ἀπὸ μούνου
λειπομένη τέκνου· κείσομ' ἐγὼ δὲ τέφρῃ.

δ' Τηλυγέτῳ ἐπὶ παιδὶ πανάλγεα κωκύσασα
μήτηρ εἰνοδίην τήνδ' ἀνέθηκε λίθον.
τέρμα δ' ἀνειηρὸν γήρως ἴδεν· ἦ ῥα Μένανδρος
ὄλβιος, ὃς τοίου πρῶτος ἔθνηκε τέκνου.

Notanda β' 6 forma singularis, sed metro necessaria, pro πορσύνεται. Deinde γ' vs. 3 contra metrum διπλᾶ positum et vs. 4 suspectum αἰνοτάτη, pro quo expectatur αἰνοτάτας. Si sanum,

significat σφόδρα αἰνόμορος. Ibidem vs. 6 malui κεῖσομ' ἐγὼ δὲ scribere quam κεῖσομ' ἐγ' ὧδε, inter quas scripturas dubius haesit editor. Tandem δ' 4 πρῶτος valet πρότερος. — Omnes XI hexametros habere caesuram bucolicam animadvertit Mordtmann.

XXIII.

Ibidem p. 18 sq. Inscriptio propre Nicomediam reperta. Ed. idem. Διλίπορις Ἄπφου ζῶν κατεσκέουασεν (sic) ἑαυτῷ ἀνεξοδίαστον σὺν ταῖς οἰκίαις καθὼς περιείληπται.

Κῆν σπεύδῃς, ὦ ξεῖνε, καὶ ἦν εὔκαιρος ὁδεύῃς,
στῆθι πα[ρ'] οὑμὸν (sic) σ[ῆ]μα καὶ εἴσῃ τοὔνυμα τοὐμὸν
οὐκ ἀσόφως ζητηθὲν ὑπὸ ζώοντος ἐμεῖο.
Ἐννέα γράμματ' ἔχω, [τε]τρα[σύλλ]αβός εἰμι, νόει σύ·
αἱ τρεῖς αἱ πρῶται δύο γράμματ' ἔχουσιν ἑκάστη,
ἡ λοιπὴ δὲ τὰ τρεῖα (sic), καί εἰσιν ἄφωνα τὰ πέντε,
ἐστὶ δ' ἀριθμὸς πένθ' ἑκατοντάδες [ἠ]δὲ δὶς ἑπτά.
Ταῦτ' οὖν ζητ[ή]σας καὶ γνούς, ὅστις περ ὁ γράψας,
γν[ω]στὸς ἔσῃ Μούσαις καὶ σοφίης μέτοχος.
Μνῆμα δ' ἐμὸν τόδε χε[ῖ]ρες ἔτι ζώοντος ἔτευ[ξ]αν
λαίνεον γαίης ΤΕΡΒΟΙΟ ἣν κατέχω.

Correxit Mordtmann e vitioso Papatii apographo. Nempe in supra scriptis nomen est ΔΙΔΙΠΟΡΙΣ, quod ex alio titulo, postulante vs. 7, correxit. Idem vs. 1 ξεῖνε dedit pro σεῖνε, vs. 2 παρ' οὑμὸν pro παουμον, licet barbarum sit οὑμὸν pro ἐμὸν vel τοὐμὸν, quod recte est deinde, sed hic metro non admittitur, (num forte πα[ρ' ἀ]μὸν?), deinde σῆμα et vs. 8 ζητήσας, pro σῖμα et ζητίσας, qui tamen itacismi nescio an ipsi poetastro debeantur, praeterea vs. 7 ἠδὲ pro εδε et vs. 10 χεῖρες pro χερες et vs. 9 γνωστὸς pro γνοστος. Meo marte postulantibus numeris dedi καὶ ἦν pro ΚΗΝ; vs. 6, ubi locus non est articulo, legendum puto ἡ λοιπὴ δὲ τ[ε]; quid lateat sub τερβοιο vocabulum dactyli mensuram habens, difficilius quidem dictu est, sed suspicor verum esse:

γαίης τερμίου, ἣν κατέχω,

coll. Soph. O. C. 89. — Ceterum vid. Mitth. VII 256, ubi Mordtmann cum vss. 4—9 comparavit similem locum ex oraculis Sibyllinis I 144—153.

XXIV.

Mittheil. III p. 315 sq. Orchomeni.

Ἀλξήνωρ ἐποίησεν ὁ Νάξιος, ἀλλ' ἐσιδέσθ[ε.

Ἀλξήνωρ non habet Pape, sed Ἀλκήνωρ Herod. I 82.

XXV.

Ibidem p. 73. Dymae in Achaia. Ed. van Duhn.

Τίκτε με Ἀρκαδίης Μεγ[άλη] πόλις, οὔνομα δ' Αὐχώ·
Καρνεάδα [δὲ] πατρὸς συμφορις ουσα γένους.
ζωᾶς δ' εἰκοστὸν κὤγδοον ἠνυσάμαν.
Ἵλαρος Καίσαρος δοῦλος συνβίῳ
εὐσεβεστάτῃ.

Vs. 1 τίκτε με δ' Ἀρκαδίης contra apographi fidem tacitus transscripsit editor, quae scriptura me iudice hianti lapidis lectione multo est deterior. Quid sit deinde vs. 2 συμφορὶς οὖσα vel συμφορίσουσα neque van Duhn dicit neque ego intellego, nec quidquam praebet lucis comparatus Stephani thesaurus s. v. συμφορίς. In recentissimi tituli subscriptione lapis habet συνβίω εὐσεβεστάτη sine iota.

XXVI.

Mittheil. I 233 sq. Spartae. Sec. IV extr. a. Chr. Ed. Roehl, qui incertis, sed aptis, coniecturis titulum ita supplevit:

Υἱὸν πρεσβύτατον με ⏑–⏑]ου εἷλε Κόρινθος,
ἧς πέρι δεινοτάταις ἐν συ]νόδοις ὀλόμαν·
Οὔνομα μὲν ⏓⏑–, πατρ]ὶς δέ μοί ἐστιν Ὀρειόν,
πᾶσιν ἀειμνήστῳ τοῖς ἐπι]γινομένοις.

XXVII.

Mitth. VI 106 sqq. Athenis in vase prope Dipylon reperto.

Primus ed. Kumanides in Ἀθηναίῳ VIII 1. Litterae sunt perantiquae 47, quorum 35 priora continent hexametrum hunce:

ὃς νῦν ὀρχηστῶν πάντων ἀταλώτατα παίζει.

Reliqua 12 iudice Kirchhoffio Kumanides male legit τοῦτον ἔκαυσεν. Certae sunt quatuor primae ΤΟΤΟ, quinta sec. Kirchh. fuit Δ, sexta et septima Ε et Κ, reliquae incertae.

XXVIII.

Mitth. XI 99. Arcesinae in Amorgo insula. Titulus med. sec. VI a. Chr. Edidit Duemmler.

Ἀηρσίων Ξενοκρίτης μνῆμα ἔστησεν.

Versus non bonus sane videri potest choliambicus; Ἀηρσίων (Ἀερσίων?) novum nomen. Pedestrene an metricum esse voluerit auctor similiter ambigas aliud eiusdem fere aetatis epitaphium ibidem repertum, cuius incerta scriptura haece: Στάφυλις μνῆμα ἔστησεν | ἀδελφῇ Ἀλεκσοῖ. Nam quatuor ultima vocabula conveniunt hexametro parum sane numeroso, et magnam nominibus propriis concedi metri licentiam in vulgus constat. Nec tamen solum nomen duobus pedibus sufficiebat. Quare numeros fortuitos esse credo.

XXIX.

Mitth. V 123 sq. Inscriptionem metricam male editam a Kumanide in Ἀθηναίῳ VII 285 sq. sic e lapide restituit Schmidt.

Ἐνθάδε σῆμα θεᾶς (= θεᾷ) ἀνδρὸς σοφοῦ Εὐτυχιανοῦ,
ὃς Μουσῶν δώροις ἔσχε λόγον Χαρίτων.

XXX.

Ibidem p. 124. Idem Schmidt denuo tractans inscriptionem de tibicine editam Bull. de C. H. III 447 n. 7 et 5 versus integros se sic legisse affirmat:

6 οὕτως ἐνῆς ἐν τῷ μέλει πολλὰ φάσις.
τοῖος δ' ἐὼν ἀείρατ' ἐγ (= ἐκ) Μουσᾶν ἐμὲ

κρατῶν ἀγῶνος σφᾷ πάτρᾳ μέγα κλέος,
ἃ Θ ε σ π ι ά δ' ἔοικεν οὐ μόνομ φέρειν
ἄνδρας μαχητάς, ἀλλὰ καὶ ̀ἐμ Μούσαις *ἄκρους.*

annotans vs. 6 *ἐνῆς* significare *ἐνῆν*. Quid vero quaeso in fine versus sibi vult *φάσις*, pro quo expectabam *χάρις*? Si sana vox, est terminus aliquis technicus in re musica, fortasse vim (*expressie*. Cf. *ἔμφασις*) significans. Vs. 9 miror Schmidtium annotare pro *ἃ* corrigendum videri *ὃ*; manifestum enim est scriptum oportere:

ἁ Θ ε σ π ι ὰ δ' ἔοικεν κτἑ.

Reliqua vide apud ipsum et Bull. l. l.

XXXI.

Mitth. VI 123. Cyzici. Ed. Mordtmann:

῾Α κύρβις π ο τ ὶ σῆ[μ]α χρόνου μνημήιό[ν ἐστιν
πᾶσι καὶ εἰς ἡ[μᾶς] αἶνος ὀφει[λόμενος·
οὐ γάρ τις μ . . . . θυμ . . . . .
λωΐτερος γα[μέτης φ]ροντίσι καρ[δι]α[καῖς
λαῶν θ' ὅσσο[ι ἔασιν] ἐπὶ χθονός, ἣν π[ερὶ πᾶσαν
᾿Ωκέανος κόλ[ποις ἐν]δέδεται ῥοθίο[υ.
Nωίτερον δέ, ξε[ῖνε, κα]ὶ οὔνομα πρόσθ[ε νοήσας
ἴσ[θ]ι καὶ εὑρήσεις ἐν[τὸς] ἀκροστιχίδο[ς·
δὴ γάρ μοι γενεὴ μὲν [ἀφ'] αἵματος ᾿Ο. . . . . ,
ἥκω δ' εἰς ᾿Αΐδην ὀγδοάτης δεκά[δος.

Vs. 8. Primae litterae faciunt nomen *᾿Απολλωνίδη[ς]*. Cum vs. 1 sq. editor comparat Kaibeli ep. n° 82. Sed quid sibi vult *ποτί*? An *[τ]ό τ[ε]*? Vs. 4 *γαμέτης* recte suppletum esse dubito.

XXXII.

Ibidem p. 129. Cyzici. Edidit idem.

῾Ω]ς ὄφελόν σε γοναῖς αὐθήμερον [ἠδὲ] ἀπὸ μητρὸς
Αΐδης εἰς ν ο τ ί ο υ ς δα[ίμονας ἠγάγετο,
῾Ερμοκράτευ (sic), *νῦν [δ' ἔ]σχε τριπλοῦν ἄχος ἥ σε τεκοῦσα·*

πρόσ[θε] τροφῆς, μόχθου, νῦν τε γόους θανάτου.
Ἐν μικρῇ γὰρ ἔλυσας ἀκμ[ῇ] φάος, ἡ δ' ἐπιμέμπτη
Μοῖρά σε ὑπὸ σκιερᾷ κρύψε καμόντα κόνι.
Ἑρμοκράτη (sic), χαῖρε· [Ἑ.] καὶ σύ γε, ὦ παροδεῖτα.

Ex litterarum forma editor effecit titulum aetate Romana esse antiquiorem. Idem ut nove dictum notavit νοτίους (exspectabam χθονίους) δαίμονας et insolitas vocativi formas Ἑρμοκρατεῦ et Ἑρμοκράτη, praeterea ἔλυσας φάος pro vulgatiore ἔλυσας βίον. — Vs. 3 sq. parum facundi. Ultimus versus aptis numeris caret.

XXXIII.

Ibidem. Artacae (hodie Erdek). Edidit idem.

Ἡρώων κλέα πολλὰ καὶ Ἰλιακοῦ πτολέμοιο
κοσμήσας ὁ θεοῖς ἶσος Ὅμηρος ὅδε.

Homeri statuae basi hoc distichon insculptum fuisse apparet. Cf. Anth. app. Par. III, 111.

XXXIV.

Ibidem p. 130. Tituli apud Hamiltonem 311 = Lebas 1757 novum ac melius apographum hoc factum a Stephano Caratheodory edidit Mordtmann:

Ἑορτὴ ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ υὸς αὐτοῦ Δαναῷ δευτέρῳ πάλῳ Θρᾳκῶν μνείας χάριν.
Ἐ]ννεάκις πυκτεύσας ᾤχετο εἰς Ἀίδην.

Prodiret iustus pentameter, si pro ἐννεάκις substituere liceret ἐννάκι.

XXXV.

Mitth. X 283. Chalcide. Ed. Lolling.

Γήραϊ δή, Κλεόνικε, λιπὼν βιὸν αἰνετὸς ἀστοῖς,
κεῖσαι τόνδε μέγαν τύμβον ἐφεσσάμενος,
Φειδία ἐκγεγαώς, λιπαρὸς δὲ τὸ κλ[έ]ος ὀπίσσω,
παίδων τε ἀκμαία λείπεται ἁλικία.
Κλεόνικος Φειδίου.

Vs. 3, ubi lapis (bonae aetatis) habet ΚΛΙΟΣ, debebat editor numerorum causa κλ[ε]ῖος corrigere.

XXXIV – XXXVII.

Mitth. VII 222. Ed. Köhler.

. . . . . νης καὶ παῖδες Ἀ[θ]η[να]ίᾳ τόδ' ἄγαλμα
στῆσανθ', ἣ δ' αὐτ[οῖς εὔφρ]ονα θ[υμ]ὸ[ν ἔχοι.

et

Φα]ιδιμίδης ἀνέθηκεν [Ἀθ]ηναίᾳ τόδ' ἄγαλμα,
ὑὸς Πρωτάρχου Προβαλίσιος, ᾧ σὺ δὸς ὄλβον
αὐτῷ καὶ παισὶν τοῖς τ' ἐπιγιγνομένοι[ς.

Plutarchum a. 407 Hellenotamian fuisse coll. C. I. A. I, 189 monuit editor.

XXXVIII.

Idem p. 226. Antiquissimum titulum Thessalicum ed. Lolling.

Σᾶμα τ]όδ' ἁ μάτηρ Διοκλήᾳ ἔσστασ' (sic) Ἐχεναΐς,
γο]ῶσα ὅτ' ἀνώρως ὤλετο ὢν ἀγαθός.
Σοί, Διοκλῆα, τεὸς ἀδελφεὸς ἔσσταγε (sic) λο[ιβάν?,
πᾶς δὲ κα]τοικτίρας ἄνδρα ἀγαθὸν παρίτω.

Vs. 1 Ἐχεναΐς, cf. Ἐχένηος Hom. Od. ζ 155. Vs. 3 notandus Aoristus II verbi στάζειν. — Vitia metrica cadunt in oculos.

XXXIX.

Ibidem p. 235. Larisae. Recens epigramma. Ed. idem.

Τηλόθεν ἐκ γαίης Σαλωνίδος ἐκγεγαυῖα,
οὔνομα Γρηγορί, δὶς δεκαπέντε ἐτῶν,
ἀνδρὸς ἀφαρπαχθεῖσα φίλου σὺν παῖδα φέρουσα
Κλαυδίου ἡγεμόνος ἐνθάδε κεῖμ' ἄλοχος.

Vs. 2 lapis habet ΔΕΙC.

XL.

Mitth. XIV p. 209. Amisi in Ponto. Damitzas dedit apographum, quod sic transscribo:

Οὔνομα Θρεπτὸς ἐμοί· νούσων δ' οὐκ ἄλλος ἀμείνω[ν

ἰητήρ· τέχνης πολλοὶ μάρτυρές εἰσιν ἐμῆς.
Χαίρετε.

Lapis vs. 1 ΑΜΙΝΩ et vs. 2 ΙCΙΝ. Vs. 2 iustus esset pentameter, si πολλοὶ abesset.

XLI.

Mitth. XII p. 181. Claudiopoli in Bithynia. Edidit Wernicke.

Π]ρῶτον ἐν [π]άτρῃ καὶ ἔθνει Βειθυνίδος ἀρχῆς,
Πρῶτον ἐν Ἕλλησιν, κυδά[λι]μον βιότῳ
Χρ]υσόγονον τό[δ]ε [σ]ῆμα ◡– καὶ ἐπήρατον –◡
τὸν διαση[μότατον] καὶ βασιλ[εῦσι φίλον.

Vs. 3 lapis habere traditur ΤΟΛΕΕΗΜΑΝ. Tentare lubet:

Χρυσόγονον τόδε σῆμα [καλὸν] καὶ ἐπήρατον [ἴσχει.

XLII.

Ibidem p. 245. Smyrnae. Ed. Kontoleon, κάτωθεν, scribens, νεκρικοῦ ἀναγλύφου, οὗ σώζεται τὸ κάτω ἥμισυ γυναικὸς καθημένης ἐπὶ ἕδρας

Οὐ γήρᾳ δμαθεῖσα πανύστατον ἐν μεγάροισι
κάλλιπες αἰακτὸν σοῖσι τοκεῦσι γόον,
Ἑρμιόνη· λυγρὸν δ' οἱ μὲν λ[ε]ίβουσι κατ' ὄσσων·
δάκρυ, σὸν ὀρφανίης πότμον ὀδυρομενο[ι,
χῆρα δ' ἐρημαῖον στενάχει λέχος. Ἀλλ', ἐρατεινὴ
Πετροτίου θύγατερ, χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοις.

XLIII.

Ibidem p. 262. Prope Erythraeum (h. Lythri). Ed. Fontrier.

Οὐ νῆας — τί δέ μοι ν[αῦς] αἰτίη; — οὐδὲ θάλασσαν
μέμφομαι, ἐκ [πε]λάγους δ' ἔκφυγον εἰς λιμένα·
ἄγκυραν καὶ πεῖσμα καθήρμοσα καὶ τὸν ἐς Ἀΐδην
ὅρμον νυκτιμανοῦς ἦλθον ἀπαρκίεω
πυκνῆσιν μάστιξιν ἐλώμενος. Ἅ με τάλαινα
θρεψαμένα σποδιὴν εἰς πόλιν ἀγάγετο.
Σώσιμον αἰάζεις, Καλλίστιον, ὃν προγένηον (sic)
ἀρτίχνουν γενετᾷ (l. γενέτᾳ) πάρθεο Νεικομάχῳ.

Seculo altero a. Chr. non posterius esse hoc epigramma iudicat editor, qui notavit vocem novam νυκτιμανής et προγένειον (vulgo *cui mentum vel barba prominet*) usurpatum pro ἀγένειον. Num forte lapis habet πρὸ γενήου, i. e. γενείου, *ante barbam?* Sic certe interpretandum. Vs. 4 ἀπαρκίεω = ἀπαρκτίου.

XLIV.

Ibidem p. 323. In pago Chassia in Attica. Ed. Milchhöfer sic:

. ΗΣΑΡΕΤΗΣΑ . . . ΠΑΡΑ
ΑΠΑΣΙΝΙΔΕΣΘΑΙΣΩΘΕΙΣΕ
. . . . ΑΝΕ . ΗΚΕΜΥΡΩ.

Manifeste sunt versuum reliquiae:

. ης ἀρετῆς ἀ . . . παρὰ ἀπᾶσιν ἰδέσθαι
σωθεῖσ' ε . . . . ἀνέ[θ]ηκε Μυρώ.

Satis bonae aetatis esse probant litterarum formae. Animi causa temptare lubet:

μνῆμα τε]ῆς ἀρετῆς ἀ[γατῆς] παρὰ πᾶσιν ἰδέσθαι
σωθεῖσ' ε[ἰκόνα τήνδ' ἔνθ'] ἀνέ[θ]ηκε Μυρώ.

Myro nescio cui (medico fortasse), cui salutem debebat, hoc modo gratum animum significasse videtur.

XLV.

Ibidem p. 358 Titulus Thessalicus recens in Tricolae gymnasio. Ed. Lolling.

Πρὸς γάμον ἐρχόμενον καὶ εὐστεφάνοις ὑμεναίοις
ἥρπασε Μεικιάδην ὁ φθονερὸς θάνατος·
καὶ νῦν οὐ θάλαμο[ς] . υν ἐ[ν]ὶ Φθιμέ[νοις] . . .

Si recte traditum εὐστεφάνοις ὑμεναίοις, dubitaveris utrum sit Accusativus Aeolicus, an dativus non suspensus ab ἐρχόμενον πρός, sed a sola praepositione. Illud tamen verius. Titulus positus est sub anaglypha equitem repraesentanti. Vs. 3 suspicor:

καὶ νῦν οὐ θάλαμό[ς μι]ν ἔ[χ]ι (i. e. ἔχει), Φθιμέ[νοις δ' ἔνι ναίει.

XLVI.

Mitth. XI 451. Larisae. Ed. Lolling.

Ἡ μίτος, ὥς Φασιν, Μοιρῶν ἢ Δαίμονος ὀργή,
ἥτις ἐμοὶ δεινῶς ἐχολώσατο καί με βιαίως
ἐξ εὐνῆς ποθέουσαν ἐμῆς ἀνδρὸς γλυκεροῖο
Π]αρμονὶν ἐξεδίωξε Ἐπιτυνχάνου οὐκ ἐθέλουσα[ν.
Εἴ γέ τις οὖν μνήμη θεοῖς, βίον ἔσχον ἄ[μ]εμπτον
ἄνδρα μόνον στέρξασα, ὃν εἰσέτι θυμὸν ἀνώγω
παύσασθαι δεινοῦ πένθους δεινοῦ τε κυδοιμοῦ.
Οὐδὲν γὰρ π ᾶ σ ι ν ἐ σ τ ί, θανόντα γὰρ ο ὐ δ έ ν α ἐγείρει
ἢ τ ε ί ρ ε ι ψυχὴν ζώντων μόνον, ἄλλο γὰρ οὐδὲν.

Vs. 4 Παρμονὶν dedi pro Πάρμονιν. Nomen non habet Pape, sed Παρμενίς, formam vero tuetur Παρμονίδης iuxta Παρμενίδης. Duos ultimos vss. E. Rhode Mitth. XII 141 sic correxit:

Οὐδὲν γὰρ π λ έ ο ν ἐ σ τ ὶ — θανόντα γὰρ ο ὐ δ ὲ ν ἐγείρει —
ἢ τείρει κτἑ.

monens praeterea vs. 9 expectari τείρειν. Sed poetulus, quem valde novitium esse praeter litterarum formam Graecitas arguit, ἢ τείρει dedisse videtur pro π λ ὴ ν τείρει. — Vs. 8 κυδοιμός significat *animi perturbationem*. — Subscriptus est titulus anaglyphae, in qua caput muliebre et virile servata sunt.

XLVII.

Ibidem pag. 450. Larisae. Ed. idem.

Ἀργεία μ' ἀνέθηκε ὑπὲρ παιδὸς τόδ' ἄγαλμα·
εὔξατο δ' Ἀγήνωρ ϝαστικᾷ Εἰνοδίᾳ.

Ϝαστικὰν dictam esse Hecaten a Thracum genere, cui Ἀσταί nomen (Steph. Byz.), suspicatur Lolling. Nisi potius significatur *quae in hac urbe colitur*, s. *huius urbis patrona*. Titulus exaratus est litteris antiquis.

XLVIII.

Ibidem p. 427 sq. Notii. Ed. Schuchhardt. Cf. Bullet. 1889, 514 et Μουσεῖον 1886, 91.

Τὸν πάσης πο[λ]ύβυβλον ἀφ' ἱστορίης μελεδωνὸν
πρέσβυν ἀοιδοπόλων δρεψάμενον σελίδα,
τὸν σοφίην στέρξα[ν]τα νόῳ μεγαλ[ό]φρονα Γόργον,
τὸν Κλαρίου τριπόδων Λητοΐδεω θέραπα,
Κεκροπὶς ἐν κόλποις κρύπτει κόνις· εὐσεβίης δὲ
εἵνεκεν εὐσεβέων χῶρον ἔβη φθίμενος.

Titulum incertae quidem, sed utique recentioris aetatis esse dicit editor, quod facile credimus. Vs. 4 in lapide est *τριτριποδων.*

XLIX.

Ibidem pag. 263 et 293. Mitylenae. Ed. Lolling.

[Χ]θ[ὼν αὔ]τα κα[τέχ]ει τύμβος θ' ὅδε δύσμορα τέκνα
καὶ [π]ατέρος λυπρὴν γηραλέην τε τρίχα.
Φρουρὸς ἔπεστι δό[μῳ] χ[αρ]οπός, κεύθ[ε]ι δ' ὑπὸ β[αλὸν
Νέστορος, ὦ, ψυ[χὰν ἥ]δε ποθεινότατον
Ἥδυλον· ἆρ' ἄδικος δ[αίμων, ὃς] πάντα τὸν [ὑμῶν
οὐκ ἐν ἴσᾳ μοίρᾳ δ[ισσὸν] ἔθηκε βίον;
Ἦ γὰρ ὁ μὲν πρὸς χωρ[ίον] εὐσεβέων κα[ταβαίνων
ᾤχετο σὺν γήρᾳ, το[ύσδε] δ' ἔλειπε ν[έους.
Οἳ δ' αὖ ματρὶ πόθους [σὺν] δάκρυσι λ[εῖπον ἰόντες,
τᾷ δαίμων ἄχθη δῶκεν τυμ[β]οχόα·
Λέσβος δ' εἱμερτὰ τῶνδ' ὀστέα [κόλπῳ ....
δέξατο δυστήνων μυδ[αλόεντα μόρῳ.

Aetatem imperatoriam et litterarum forma prodit et iota subscriptum (quod lectorum gratia addidi) constanter omissum, sed vs. 10 voci *ἄχθη* vitiose adiectum. — Petersen, qui locum supplevit, putat vs. 3 *Φρουρόν* esse daemonem domus tutelarem, qui deinde vs. 5 vocetur *δαίμων ἄδικος*. Vs. 5 dubitat utrum Ω sit *ὦ = οὗ*, an interiectio. Vs. 17 sine sensu suppletum erat *χῶρον ἂν εὐσεβέων*. Cf. vs. 2. Invitus dedi quod vides; neque enim *χωρίον εὐσ.* exemplis stabilire possum, neque placet neglecta caesura, de qua tamen cf. quae scripsi pag. 23. Expectabam

potius πρ[ὶν] χῶρ[ον ἐς] εὐσεβέων, sed si πρὸς est in lapide, nullum aliud supplementum reperiri potest. Vs. 11 tentavi:

Λέσβος δ' εἱμερτὰ τῶνδ' ὀστέ(α) [ἐς εὐρέα κόλπον.

Vs. 10 nota vitiosum spondaeum. An forte δῶκέ ν[υ] vel γε τυμβοχόα?

L.

Ibidem p. 320 Ed. Petersen. Titulus recens subscriptus parvo Minervae signo Epidauri.

πατρο[κασιγνήτη]ν Ἀσκληπιῷ εἵσατ' Ἀθήνην,
Ἀσκάλου ἐκ γαίης σῶστρα φέρων γενέθλις (sic).
..... ἐπὶ ἱερέ]ως Αὐρ. Νικέρωτος.

Vs. 2 γενέθλις = γενέθλης. »Der Stifter scheint aus Askalon, »der Grund seines Dankes entweder Heilung oder Verleihung »eines Kindes". At σῶστρα priori magis favet interpretationi. Nomini conditoris exiguum spatium relictum esse monet editor.

LI.

Mitth. VIII p. 181. Titulus Megarensis scriptus in lamina aenea sec. V a. C. ineunte. Ed. Korolkow.

Τ]οίδε ἀπὸ λ[αίας] τὰν δεκάταν ἀνέθηκαν Ἀθ[ά]νᾳ.

LII.

Ibidem p. 23. Larisae. Ed. Lolling. Sec. II vel I a. C. Cf. Loewe, Inschr. Gr. K. p. 195.

Οὐχ ἁμῖν πλούτοιο τόσα χάρις, ὅσσον ὁ σύμπας
αἰὼν ἁμετέραν εἴσεται εὐσεβίαν.
Ἄν[θ]εμ[α Σι]μ[ύλε]ω δέξο καὶ Εὐκρατίδα.
Ἡρακλείδου Τραλλιανοῦ
Σωσιμένης Σωσιμένους ἐποίησεν.

LIII.

Ibidem. Larisae. Ed. idem.

Μούσαις Εὐρύδαμος ἀνέθηκε υἱὸς Κρατεροῖο,
τόμ ποτε μὴ λε[ί]ποι τερψίχορος σοφία.

Prioris versus metrum ruit.

LIV.

Mitth. IX, 213 sq. Petersburgae in Hermitage. Ed. Latichew. Titulus exaratus sub anaglypha referenti gladiatorem aetatis imperatoriae serioris, repertus in pago, cui Demotica (ant. *Διδυμότειχος*) nomen.

['Ενθάδε] μυρμύλλων, Σμύρνης [κλέος, ὦ π]αρο[δ]εῖτα,
κεῖμε θανὼν πυγμῇ προβοκάτορος 'Υακίνθου,
ἕνδεκα πυκτεύσας· [νείκην δ' ἀπ' ἐμεῦ] λ[ά]βε οὐδ(ε)ίς,
[Μοῖρα δ'] ἐμοὶ κατέκλω[σε θανεῖν], ἐπέπρωτο γὰρ [οὕτως.
Κεῖμε δ'] ἐν γέῃ Θρᾳ[κῶν 'Αδριανοπ]ολειτῶν.
Χρή[στῳ Ζμυρναίῳ τῶ]ι ἀνδρὶ μν(ε)ίας
[χάριν ἀνέστησεν ὁ δεῖνα?].

Sera tempora pessima testatur orthographia. *Κεῖμε* = *κεῖμαι* vs. 2 facit trochaeum, vs. 5 spondeum, ut *γέῃ* = *γαίῃ*. Vs. 2 nomen habet duplicis spondaei mensuram. Novum esse quod *myrmillo* pugnet cum *provocatore*, animadvertit editor.

LV.

Mitth. VII 133 sq. Titulus in Phrygiae oppido Kara Hissar (ant. *Δοκίμειον*). Ed. Ramsay.

Χρυσείην πατρί [δ'] ἀείσωμεν Δοκίμειον, || ἣν κτίσε μοι Δόκ[ι]μος.

»There was no room on the stone for any words to complete »this halting couplet. Dokimos the founder of the city is fre»quently mentioned on coins, and is probably identical with »the general who surrendered Synnada to Lysimachus 302 B.C. »(Droysen, Gesch. des Hellenismos III p. 268)." Ramsay. Litterarum forma arguit recentem aetatem.

LVI.

Mitth. XIII 108. Cf. *Δελτίον* 1888, 55. Titulus litteris pervetustis exaratus in lamina aenea, quae antiquitus parieti affixa reperta est Athenis in aedium fundamentis prope Pelasgica arcis munimenta.

οἱ ταμίαι τάδε χαλκία . . . .
συνλέξαντες Διὸς κρατερ[όφρονι κούρῃ . . . . .

'Αναξίων καὶ Εὔδικος καὶ Σ.....
καὶ 'Ανδοκίδης καὶ Λυσίμα[χος.....

LVIII.

Ibidem p. 149. Deli. Titulum vetustissimum, alatae Victoriae subscriptum, post aliorum tentamina sic constituit J. Six, inter a. 616 et 580 tempus, quo Victoria illa posita sit, definiens

Μικκιά[δης τόδ' ἄγαλ]μα καλὸ[ν πετεεινὸν ἔτευξεν
'Αρχέρμου σο[φ]ίῃσιν· 'Εκηβό[λῳ αὔτ' ἀνέθηκαν
οἱ Χῖοι, Μέ[λαν]ος πατρώιον ἄσ[τυ νέμοντες.

Cf. Révue Archéol. 1880, p. 89 et Loewy, Inschr. G. B. p. 3. Sed postea longe melius Lolling Eph. Arch. a. 1886 proposuit:

Μικκιά[δης τόδ' ἄγαλ]μα καλόν [μ' ἀνέθηκε καὶ υἱὸς
"Αρχερμο[ς], σο[φ]ίῃσιν 'Εκηβό[λῳ ἐκτελέσαντες κτέ.

Schoell *Melanem* esse insulae Chii eponymum suspicatur, dictum a vino nigro apud veteres celebrato. Cf. Athen. I 26 B.

XLX.

Ibidem p. 181. In Chio insula. Ed. Studniczka.

Καὶ Βρομίου Φάος εἶδεν ἐν ἤματι, καὶ τὰ πόληος
ἡρμήνευσα μαθὼν θέσμια πάντα νόμων.
καὶ παίδων δισσῶν ὃν μὲν Φύσις ἥρπασεν ὠκύν,
ἥρῳ, τὸν δὲ νόος θήκατο κεκριμένον.

Nihil opus cum editore vs. 3 ante ON inserere litteram T, quae ipso teste non exstat in lapide. Seriori enim aevo, quod et litterarum forma et Graecitas testatur, optime convenit ὃν μὲν pro τὸν μὲν. Obscura mihi sunt vs. 1 verba Βρομίου Φάος εἶδεν (an εἶδον?) ἐν ἤματι. Num forte his verbis defunctus significare voluit, se vivum arti dramaticae operam dedisse, an potius Bacchi se fuisse sacerdotem? Deinde dicit se legum patriae fuisse interpretem, et duorum quos habuerit filiorum alterum mortem celeriter (ὠκύν = ὠκέως) rapuisse, alterum ingenii dotibus virum evasisse (omnibus) probatum atque egregium.

LX.

Ibidem. In Chio insula tit. recens. Edidit idem.

Ἀγ]αθοκλήας τόδε σῆ[μα ⏑–⏑̄⏑] ε ὐ σ ε β ὲ ς ο ὖ σ α
βαίνει Φ[ερσεφόνης] κυάνεον θάλαμον·
τέκ[να τέ]κνων ἔλιπεν καὶ ἄνδρα φιλο[στορ]γοῦντα
κληρον[ό]μον πάντω[ν? καὶ] χρύσεον στέφανον.

Post ultimum vocabulum lapis habere traditur litteram E. Admodum mihi suspectum est vs. 1 εὐσεβὲς pro εὐσεβής. Tentavi:

— τόδε σῆ[μ' ὁρᾷς, ξένε·] ε ὐ σ ε β έ ο υ σ α
βαίνει Φερσεφόνης κυάνεον θάλαμον.

Obscura mihi sunt ultima verba ἔλιπεν — χρύσεον στέφανον. Num igitur mulier illa ob singularia quaedam erga patriam merita publice donata fuit aurea corona?

LXI.

Loewy. *Inschriften d. Gr. B.* p. 11. Athenis. Tit. sec. VI a. C.

[Τῇ]δε Φί[λην ἄλοχον ὁ δεῖνα] κατέθηκε θανοῦσαν
Λ[αμπιτ]ὼ αἰδοίην γῆς ἀπὸ πατρωίης.
Ἔνδοιος ἐποίησεν.

LXII.

Ibidem p. 14. Athenis. Sec. VI a. Chr.

[Ἀν]τιλόχου ποτὶ σῆμ', ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός
. . . .
Ἀριστίων μ' ἐπόησεν.

LXIII.

Ibidem p. 16. In porto St. Nicolao. Sec. VI a. Chr.

ἦν] γὰρ ἁπάσης
νοῦν τε καὶ ἀνορ[έαν] ἔξοχος ἡλικίας.
Ἐπιστήμων τόδ' ἐπόει Ἱπ(π)ο[στράτ]ου σῆμα.

LXIV.

Ibidem p. 21. Olympiae. Sec. V a. Chr.

Θρασυμάχου παῖδες τοῦ Μαλίου –⏑̄⏑̄–⏑̄
τῷ Δὶ Δᾴαλκος καὶ . . . .
Γρόφων ἐποίει Μάλιος Κα . . . . .

γρόφων = γράφων. Nomen Δᾴαλκος non habet Pape.

LXV.

Ibidem p. 28. Olympiae. Sec. V.

Γλαυκί]ᾳ με Κάλων γενε[ᾷ Ϝ]αλεῖος ἐποίει.
[Γλ]αυκίης ὁ Λυκκίδεω [τῶ]ι Ἑρμῇ Ῥ[η]γῖνος.

Κάλων (cf. Ἀγάθων, al.) non habet Pape, sed Κάλως ex Pausania.

LXVI.

Ibidem p. 147. Prope Lindum.

[Δειν]οκλῆ [Φ]ιλί[ππου? ..... ἱερατεύσαντα Διὸς Πολιέως] καὶ Ἀθηναία[ς Λινδίας ..... Ἀθαναί]ᾳ Λινδίᾳ καὶ Διὶ [Πολιεῖ].

Δειν[οκλ]έους θαεῖσθε [γ]ε[γ]ηθότο[ς εἰκόνα –⏕
στ[λεγ]γίδι καὶ δοιοῖς [βρ]ιθομέν[ου στεφάνοις
Λίν[δο]υ ἀν' ἱε[ρὸ]ν ἄστυ [παρ]ὰ σ[⏖–⏑⏑–⏕
ἧσ[θ?]αι Ἀθαναίας ἄνθεμα π–⏑⏑⏓
ἅ τε φιλόζωος ψυχὰ τ⏖–⏑⏑–⏕.

Θέων Ἀντιοχ[εύς, ᾧ ἁ ἐπιδαμία δέδοται, ἐποίησε].

Litterae produnt sec. II a. Chr. initium. Vs. 1 expectabam γεγαθότος. Suppleri poterit εἰκόνα [τάνδε.

LXVII.

Archeol. Zeitung a. 1881, 84. Olympiae in basi statuae. Ed. Kirchhoff.

..... προ]τέρω δ' ἐπάτει Δ[αμάσ]ιππος,
κλεινοτέραν δὲ πόλιν πατρίδ' [ἔθηκε ....

LXVIII.

Ephem. Archeol. a. 1885 p. 150. Eleusine. Ed. Philios.

Πυροφόρου Δήμητρος ὑπείροχον ἱεροφαντιν
πολλὸν ἐπ' εὐσεβίῃ κῦδος ἀειραμένην,
Ἑλλάδος εὐρυχόρου πρῶτον γένον Ἀντολίης τε
ἔγγονον Εἰσαίου τοῦ σοφίαις ὑπάτου,
ὃς δὴ καὶ βασιλῆος ἀμύμονος Ἀδριανοῖο
Μουσάων ἀγαθὴν εἶχε διδασκαλίην·
Εἰσαίου δὲ θύγατρα μέγ' αἰνητοῖο καὶ αὐτοῦ
ἔξοχον ἔν τ' ἀρεταῖς ἔν τε σαοφροσύναις.

Ἣν καὶ ἀμειβομένη Δηὼ μακάρων ἐπὶ νήσσους (sic)
ἤγαγε παντοίης ἐκτὸς ἐπωδυνίης.
Δῶκε δέ οἱ θάνατον γλυκερώτερον ἡδέος ὕπνου
πάγχυ καὶ Ἀργείων φέρτερον ἠιθέων.
Ἥ τε καὶ Ἀντωνῖνον ὁμοῦ Κομόδῳ βασιλῆας
ἀρχομένη τελετῶν ἔστεφε μυσ[τ]ιπόλους.
Τὴν μὲν ἄρα ψήφῳ μὲν (?) Ἄρηϊ φίλη θέτο Βουλή,
εἰκόνα δ' ἠγαθέην ἐκτελέσαντο νέην
Εὐνίκη τε φίλη θυγάτηρ υἱές τε θυγατρός,
Ζωιλίδαι, μητρὸς μητέρα θεσπεσίην,
Κάλλαισχρος καὶ Γλαῦκος, ἐν εἰκόνι κυδαίνοντες,
ἣν καὶ Δημήτηρ ὤπασεν ἀθανάτοις.

Accentus hic illic male positos a Philio correxi et vss. 17 sqq. perspicuitatis causa virgulas quasdam addidi. Aetatem tituli indicant vss. 13 sq. Vs. 12 verbis Ἀργείων ἠιθέων significantur Argivae sacerdotis filii Cleobis et Biton, ab Herodoteo Solone eelebrati. Cf. App. Paris. III 152 et 162, 4 sqq. Vs. 15 pro altero MEN fortasse ΠΡΙΝ legendum est. Vs. 16 ambigo sitne νέην intellegendum de sacerdotis statua *renovata* sumtibus filiae Eunicae eiusque filiorum Callaeschri et Glauci, an potius de iuvenili imaginis aspectu, nam repraesentata est mulier, ut docet carminis exitus, tanquam dea. Hinc quoque ἠγαθέην. — Cf. tit. sq., quem, licet iam habeat Cougny p. 597, hic repetendum iudicavi.

LXIX.

Ibidem p. 143. Eleusine. Ed. Philios.

Μυστιπόλοι Δήμητρος, ἐμεῖό τις ἱερὴ ἔστω
μνημοσύνη Δηοῦς παρ' ἀνακτόρῳ. οὔνομα μέν μο[ι
Εὐ]νείκη, τίκτεν δὲ Θάλειά με κυδήεσσα
πατρὶ φίλῳ Καλλαίσχρῳ ἀγακλέι· τοῦ δ' ἄρ[α μήτηρ
Εὐνείκη, τῆς δ' αὖτε σαόφρων ἱεροφ[αντις
ἦεν ἀπ' Εἰσαίου φερώνυμος Ἀντολί[ηθεν
Ε]ισιδότη· τοῦ κῦδος ἄμυμον [ἔην περὶ πάντων

ῥητήρων· πάππος δ' ἄρ' ἐμεῖο πέλεν [θεοειδὴς ?
Ζώιλος, ὃς δοιοῖσιν ἀδελφειοῖς φρον[ίμοισιν ?,
τῷ μὲν ἀπ' αἰγλήεντος ἀνακτόρου ἱερο[φάντῃ
Γλαύκῳ· ἀτὰρ σοφίης ἡγήτορι τήν τε π λ α _ ‿
θρέψατο: Καλλαίσχρῳ περιωνύμῳ: οὐ μὲν ἐμεῖο
. . . . ου συνκλήτοιο πέλει γένος· ἀγχόθι γάρ μο[ι
. . . . ηαδων ἕπεται κλέος Αὐσονίηθεν.

Editor bis lapidem examinasse se affirmat. Ipsi debentur supplementa vss. 4, 5 (ubi minus recte tanquam nomen proprium scripsit, et quidem Ἱερο[φάντις) et vs. 10; reliqua meo marte supplevi. Vss. 10 sqq. non satis expedio. Conieci π ε τ α λ[ῖτιν]. Interpungendi signum (12): bis est in ipso lapide. Vs. 14 supplendum:

. . . . Αἰνε]άδων ἕπεται κλέος Αὐσονίηθεν.

LXX.

Ibidem p. 194. Epidauri. Ed. Kabbadios. Aetatis Alexandrinae.

Δρυμὸς παῖς Θεοδώρου Ὀλυμπικὸν ἐνθάδ' ἀγῶνα
ἤνγειλ' αὐθῆμαρ δρομέων θεοῦ εἰς κλύτον ἄλσος
ἀνδρείας παράδειγμα· πατρὶς δέ μοι ἵππιον Ἄργος.

Iunge ἀγῶνα δρομέων. Deus est Aesculapius. Pindaro Isthm. VI, 11 debetur ἵππιον Ἄργος vs. 3. Δρυμός novum nomen viri.

LXXI.

Ibidem p. 210. Athenis in foro repertus tit. sec. III p. Chr. Ed. Kabbadias.

α' Τοῦτον ὃν εἰσορά[ᾳ]ς παριών, ξένε, ἐστιν ἀληθῶς
Κέκροπος ἐ[ννα]έτης καὶ φίλος ἀθανάτοις,
τὸν κρατεροὶ βασιλῆες ἐτίμησαν χάριν ἔργων,
ὧν ἔκαμε ||ΟΤΝ . . [Χ] ὧν πεποίηκαι (sic) κ[α]λῶν.
τοῦτον Κεκροπίδαι θε[ο]είκελοι Λυσικλέης τε
Δέξιππός τ' ἐρατὸς στῆσαν ἀγαλλόμενοι.

Vs. 4 expecto: ὧν ἔκαμε ζ ώ ω ν χ ῶ ν πεποίηκε καλῶν, sed traditae litterae lectioni ΖΩΩΝ parum favent. Supra titulum scripta traduntur haec:

β Λυσικλέης τόδ' ἄγαλμα συν . . ϽΝΤΟΝЄΤΙΩ
υἱεῖ Δεξιππ . . νεύματι Κεκροπίης,
ο[ὕνεκα . . . . : λε πόλῃ
ΛΛΙΛιΑιΛΟΛ . CΤC . . . ΟΝΟΝЄCΤ . . ΟΝΟΤC.

Pertinent haec epigrammata ad historiarum scriptorem notissimum Publium Erennium Dexippum Ptolemaei f., qui a. 269 Gothos in Atticam incurrentes fudit fugavitque.

In tetrasticho nihil video, nisi a fine versus tertii manifeste fuisse πόλῃ (editor λεπολῃ dedit). Vs. 1 ultimae litterae non recte descripta videntur. Haud dubie sententia haec fuit, Lysiclem et Dexippum patri suo publice statuam posuisse ob Athenarum urbem a Gothorum impetu defensam. Sine meliore apographo ipsa verba restitui non possunt. De Dexippo cf. App. Anth. I 319 = 878 ap. Kaib.

LXXII.

Ephem. Arch. 1883 p. 25. Epidauri. Tit. med. sec. II p. Chr. Edidit Kabbadias.

Ζηνὶ καὶ Ἡελίῳ καὶ πᾶσιν ἀειγενέεσσιν
ὀλβοδόταις καὶ ἐλευθερίοις καὶ λυσιπόνοισιν
ἱεροφάντης εἶς, ὁσίῃ θεοπειθέι γαίων,
Διογένης Δηοῦς πρόπολος Παιήονος ἱρεὺς
ροδ' ἔτει ἱεροπολήσας.

Vs. 3tio obscurum est εἶς, quod Kabbadias μόνος interpretatur. Expectabam ΗC[Θ]', ἦσθ', quod tamen reponere non sum ausus, sed θεοπειθέι pro θεοπειθεῖ scribere non dubitavi. In sequenti versu e lapide revocavi ἱρεὺς pro ἱερεύς, quae lectio metrum pessumdat.

LXXIII.

Ibidem pag. 190. Titulus pervetustus in haltere plumbeo repertus Salamine. Edidit Philios.

Ἁλόμενος νίκησεν ⋮ Ἐπαίνετος οὕνεκα τοῦδε ⋮ Α.

'Αλόμενος more antiquo non geminata littera consonanti positum pro ἀλλόμενος. Deesse apparet pentametrum. Sic dispone:

'Αλ(λ)όμενος νίκησεν 'Επαίνετος· οὕνεκα τοῦδε
ἁ[λτῆρος ...?

Οὕνεκα (i. e. οὗ ἕνεκα) pro ἕνεκα sive εἵνεκα non est antiquae Graecitatis. Num ἁλτήρ fuit victoriae praemium?

LXXIV.

Ephem. Arch. 1884, 66. In Piraeo repertus titulus satis antiquus. Edidit Meletopulos.

α' Πλεῖστομ μὲν καὶ ζῶσα τ[ρ]όπων σῶν ἔσχες ἔπαινον
Λυσάνδρου Πιθέως 'Αρχεστράτη ἔγγονε, καὶ ν[ῦν
λ]είπεις σοῖσι φίλοισι μέγαν πόθον, ἔξοχα δ' αὐτῆς
ἀνδρί, λιποῦσα φάος μοιριδίῳ θανάτῳ.

β' Εὐσεβῆ ἀσκήσασα βίον καὶ σώφρονα θνήσκω,
ἡνίκα μοι βιότου μόρσιμον ἦλθε τέλος.

γ' Πένθος μητρὶ λιποῦσα κασιγνήτῳ τε πόσει τε
παιδί τ' ἐμῷ θνήσκω καί με χθὼν ἥδε καλύπτει,
ἡ πᾶσιν κοινὴ τοῖς ἀπογιγνομένοις.
Εἰμὶ δὲ Λυσάνδρου Πιθέως 'Αρχεστράτη.

Vs (α') 2 ἔγγονε = ἔκγονε, filia. Vanum est quod praeeunte Thoma magistro a multis inter utramque formam statuitur discrimen.

LXXV.

Ephem. Arch. 1886, 247. Epidauri. Ed. Staës.

Σεῖο, μάκαρ, βουλαῖσιν ὑπ' ἀρρήτοισιν ὀν(ε)ίροις
ἀρητὴρ γεγαὼς (ε)ἰκόνα σὴν ἔθετο
Πλούταρχος, κλεινῆς θεοδέγμονος 'Ατθίδος αἴης
ἀρχιερεύς, κεδνοῦ ἱροπόλος Βρομίου,
ἱεραπολήσας ἔτους ρπε'.

Scil. a. 185 ἀπὸ τῆς εἰς τὴν 'Ελλάδα ἐπιδημίας τοῦ 'Αδριανοῦ,

quae aera apud solos Epidaurios valebat iudice Foucartio (le Bas. II 146, 2), ut monüit editor.

LXXVI.

In urbe Russica Kertsch repertum primus h. t. edidit Stephani, Compte Rendu, p. 277.

Μηνόδωρε Ἀπολλωνίου χαῖρε.
A. Φράζε τεὴν πάτρην, τεὸν οὔνομα καὶ μόρον αὔδα,
καὶ ποσέτης, λ(ε)ί[π]εις δ' εἴ τι παρ' ἀμερίοις.
B. Πατρὶς ἁλιστέφανος με γοναῖς ἔσπειρε Σινώπη,
οὔνομα δ' οἰχομένου Μηνιόδωρος ἔφυ·
Πολλὰ δὲ δυσμενέων ἔναρα βροτόεντα [δ]αΐξας
κεῖμαι δουροτυπὴς ἐν χθονὶ Βοσπορίδι·
ἓξ δεκάδας λυκάβας κεκορώνικ[ε], τέκνα δὲ λείπω
καὶ τὴν ἐν λέκτροις στεργομένην γαμέτιν.
A. Εὐσεβέων ναίοις ἱερὸν δόμον· ἦσθα γὰρ αἰεὶ
καὶ φθίμενος καὶ ζῶν πᾶσι ποθεινότατος.

Vs. 2 lapis ΠΟΣΕΤΗΣΛΙΓΕΙΣ, unde Wolters (Rh. Mus. XLI, p. 3) ποσέτης, αἵρεις fecerat, sed veram lectionem restituit Polak in Mnemos. 1887, p. 243 sqq. Vs. 5 lapis ΛΑΙΞΑΣ. Correxit Nauck. Vs. 7 lapis ΚΕΚΟΡΩΝΙΚΑ. Emendavit Wolters.

Epigramma recte Polak l. l. comparavit cum alio in App. Epigr. Jacobsii 384, utrumque autem expressum esse existimat ad imitationem epigrammatis Antipatris Sidonii A. P. VII. 164. Vs. 4 Μηνιόδωρος metri causa pro Μηνόδωρος. Cf. tituli initium.

LXXVII.

In vico Anglico Brough under Stanmore, Westmoreland, repertum h. t. primus edidit A. H. Sayce in Academy, nr. 632, d. 14 Jun. 1884. Scribam fere, ut Polak in Mnemos. l. l. aliorum curis adiutus constituit:

Ἐκκαιδεχέτη της ἰδὼν τύμβῳ σκ[η]φθέντ' ὑπὸ μοίρης
Ἑρμῆ Κομμαγηνὸν ἔπος φρασάτω τόδ' ὁδείτης·
Χαῖρε σύ, παῖ, παρ' ἐμοῦ, κἤνπερ θνητὸν βίον εἶρπες

ὠκύτατ' — ἔπτης γάρ — μερόπων ἐπὶ Κιμμερίων γῆς,
οὐ [φθί]σει· [ἐ]βίως γάρ, ὁ παῖς Ἑρμῆς, ἀνυβριστί.

Vs. 1 ἑκκαιδεχέτη της = ἑκκαιδεκέτη τις ipsius poetae barbariae cum tribui possit, non mutavi, nec magis vs. 3 Polakio obsecutus sum soloecum κῆνπερ mutanti in κεῖπερ, quia haud ita raro Byzantini similia flagitia committunt. Sic v. c. Agathias, qui cum epigrammatis auctore comparatus egregius est poeta, A. P. VII 614, 3 sq. ὅκκα (i. e. ὅτἂν) ἀλάπαξε. Vs. 2 lapis ΩΕΡΜΗ, vs. 3 ЄΡΠΗC, vs. 4 ΩΩΚΥΤΑΤ et a fine ΓΗΩ, vs. 5 ΟΥΨЄΥCЄΙΑΒΙΩC et a fine ΑΝΑ....Ι. Ἀβίως fortasse servari posse pro ἐβίως non male disputat Polak, perspicuitatis tamen causa posui legitimam formam. — In primo versu poetaster maluit numeros corrumpere quam contra omnium Graecorum usum, ad analogiam vocum ἑνδεκέτης et δωδεκέτης, scribere ἑκδεκέτη.

LXXVIII.

Amorgi repertum edidit Comparetti in Museo Italico di antichita classica I 2 p. 25. Emendarunt Buecheler, Mus. Rh. XXXIX, 4, 1884 et Polak, Mnemos. l. l. p. 264 sqq.

Τὸν δεκαὲξ ἐτέων ἀριθμοὺς προφέροντ' ἐν ἐφήβ[οις
αἰνόδακρυν λεύσσεις, ξεῖνε, τὸν ἐν φθιμένοις,
πρὶν τελέσαι λυκάβαντας ὅλον δρόμον. ἦλθε γὰρ ἄλλας
τύρσιδος ἀγριόνους, οὐχ ὅσιός τις ἀνήρ,
καὶ σὺν ὁμαλικίοισι νέων ἀνὰ γυμνάδα φαιδρὰν
στείχοντ' ἀνδροφόνῳ δεξιτερᾷ παλάμᾳ
λόγχας ῥοιζήεντα βαλὼν ἀφύλακτον ἀκωκὴν
ἐν σταδίῳ πλευραῖς πικρὸν ἐνῆκε βέλος.
ἄχρι δ' ἐπ' ὀστέον ἦλθ', ἀνελεῖν δέ τις οὐδ' ἐπαρῆξαι
ἠδύνατ', ἀλλὰ βίᾳ τ' εἶκε, μόλις δ' Ἄρεως
ἠλκύσθη προβολᾷ διὰ σώματος, αἷμα δ' ἀνέρρει.
χὼ μὲν ἔβα πελάγους [β]ένθος [ἐ]π' ἀτρύγετον·
πεμπταῖον δ' ἐμὲ [Μο]ῖρα τὸν ἐξ ἀγέλας Διότιμον

ἠιθέων οἰκτρὰ μάρ[ψε]ν ἐν Ἀρκεσίνᾳ
πατρίδι· καὶ μάτηρ μὲ[ν Ἀ]ρισταρέτη σὺν ὀδυρμῷ
κώκυσεν, γενέτας δ' [ὤλετο Σ]ωσαγόρας
δακρυχέων γηραιό[ς, ἔ]δεκτ[ο] γὰρ ἀντὶ τροφήων
ἐλ[π]ίδος ἐν μελάθροις [π]ένθος, ἐπεὶ νεκύων
εἰς ὀλό]ους ἐπέρασα μυχούς· ὁ δὲ σύντροφος Ἑρμᾶς
ὠδήγ]ησε λαβὼν χῶρον [ἐπ' εὐσεβέων.

In his populari meo sagacissimo debentur correctiones scripturarum vs. 1 λυκάβαντος, vs. 9 ἦλθεν, ἑλεῖν, vs. 19 supplementum εἰς ὀλόους (e lapide affertur ... ΘΟΥΣ) et vs. 20 ἐπ' εὐσεβέων pro iis quae Buecheler minus feliciter suppleverat ἀργαλέους et ἐς ἠλύσιον. Reliqua correxit Buecheler. — Vs. 5 γυμνάδα = γυμνάσιον, ut App. Epigr. Jacobs nr. 103 et 127, quorum prius cum hoc epigrammate apte comparavit Polak p. 249 sq. — Vs. 10 τ'—δ' pro legitimo τ'—τ' positum animadvertit Buecheler, qui, allatis Celso de Med. VIII 3 et Rhunkenio in Ep. Crit. p. 68, interpretatur telum acuto mucrone vix tandem e corpore exterebratum esse. In Ἄρεως frustra olim haerebam Cf. v. c. A. P. IX 311, 5 et 7. Vss. 1559. Nova nomina.

LXXIX.

Romae repertum h. t. edidit Marucchi in actis antiq. Christ. trimestr. 1889, p. 321. Correxit Buecheler Mus. Rh. 1890, p. 329.

M. Γαλλονίας οὔτ' ἔργον ὃ μὴ θέμις οὔτε τι ῥῆμα
ἀλλὰ δίκης αἰδοῦς τ' εἰς τέλος ἦ[λθεν] ἄκρον.
Γ. Σοῦ πατρὸς ἐξ ἠθῶν, ὦ φίλε, καὶ διδαχῆς.
Σῶν τε τρόπων ζῆλός με προήγαγεν ἐς τόδε, Μάρκ[ε.

»Vs. 1 et 2 laudat mortuam Marcus coniugem, ut videtur, »Vs. 3 et 4 respondet Gallenia coniugi: perveni eo educata a »patre tuo e. q. s.; vs. 2 extremum in lapide legitur ακαρον" B. Praeposui nominum litteras initiales.

LXXX.

Δελτιον Αρχ. 1888, 32. In arce Athenarum. Τέμαχος πίνακος ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφή·

. . . . . δης ἀ[νέθηκε Διὸς κ]ρατερό[Φρονος (sic) κούρῃ

Sic vetantibus numeris imprudens fortasse calami errore supplevit Kabbadias. Debebat κ]ρατερό[Φρονι κούρῃ. Cf. supra LVI, 2 Litterae sunt ante-Euclideae.

LXXXI.

Ibidem pag. 90. In arce Athenarum. Τεμάχιον βάσεως ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου (μῆκ. 0, 30, ὕψ. 0, 09 μ.) Ἐν τῇ ἄνω ἐπιΦανείᾳ σώζεται μέρος τοῦ περιΦεροῦς κοιλώματος, ἐν ᾧ ἵστατο τὸ ἀνάθημα. Προσαρμόζεται ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἐπιγραΦὴν C. I. A. I 382, μεθ' ἧς ἀποτελεῖ τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα:

⏒⏑⏑⏒⏑⏑⏒]ος Ἀθηναίᾳ τόδ' ἀπαρχὴν
ἔστησεν δεκά]την παιδὶ Διὸς μεγάλου.

Explevit Kabbadias. Litteratura est ante-Euclidea.

LXXXII.

Ibidem pag. 91. Τρία τεμάχια περιρραντηρίου ἐκ πεντ. μαρμ.

Πολυκρ?]ίτη μ' ἀνέθηκεν ἀπα[ρχή]ν τἀθ[ηναί]ᾳ.

Litteratura vetusta. Supplementa sunt Kabbadiae. Nomen prorsus incertum est.

LXXXIII.

Ibidem pag. 93 sq. Ἡ ἐν τῷ C. I. A. IV. 2 ἐπιγραΦή, scribit Kabbadias, ἀνήκει εἰς τὸν αὐτὸν λίθον μετὰ τεσσάρων ἄλλων τεμαχίων, ἃ σημειοῦνται ἐν τῷ παρεπομένῳ πανομοιοτύπῳ διὰ τῶν στοιχείων α—δ. Ἀνευρέθησαν δὲ καὶ τὰ τέσσαρα νέα τεμάχια πλησίον τοῦ βορείου τείχους τῆς ἀκροπόλεως, τὰ μὲν α καὶ β ἐν ἔτει 1886, τὰ δὲ γ καὶ δ ἐν ἔτει 1887. Inde hoc distichon confecit Kabbadias:

Σο[Ησι?]θεα τοδ' αγα[λμ' ανεθ]εκε Μελανθυρο[ς Ηυιος
ευχσαμενος δεκατεν παιδι Διος μΗεγαλο.

Manifeste tamen nomini Sositheae locus non est. Legerim:

Σο[ί γε], θεά, τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθηκε Μελάνθυρο[ς–⏓,
εὐξάμενος δεκατὴν παιδὶ Διὸς μεγάλου.

Scriptura est perantiqua, in qua notanda aspiratio in ΜΗεγάλου. Cf. l. l. pag. 95. Nomen Μελάνθυρος (Cretensis) praeterea legitur C. I. G. 2563. A fine fuisse videtur nomen patris in genetivo.

LXXXIV.

Ibidem, pag. 111. Τὸ ἄνω τεμάχιον τῆς ἑπομένης ἐπιγραφῆς, ἧς τὸ κάτω ἥμισυ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ C. I. A. I 482. Ἡ ἐκ Πεντ. μαρμ. πλὰξ ἔχει μετὰ τὴν συγκόλλησιν τῶν δύο τεμαχίων μῆκ. 0, 44, πλάτ. 0, 33, πάχ. 0, 16 μ.

Ηερμει[αι ⁝ τοδ'
α]γαλμα[⁝ καλον ⁝
χαρινος [⁝ μ' ανε-
θεκεν ⁝ Οι[νοβι-
ο ⁝ κερυχς ⁝ μ[νεμ-
ο]συνες ⁝ Η[ενεκεν.

Sic Kabbadias. Fuit igitur tale distichon:

Ἑρμείᾳ τόδ' ἄγαλμα καλόν. Χαρῖνός μ' ἀνέθηκεν.
Οἰνοβίου κῆρυξ μνημοσύνης ἕνεκεν.

Notabilis hac aetate in nomine proprio licentia, cum praesertim poeta numeris satisfacere potuisset scribendo μ' ἀνέθηκε Χαρῖνος. Sed fortasse ei videbatur durior, ut revera est, structura τόδ' ἄγαλμα — με. Quod si ita est, poterat tamen:

Ἑρμείᾳ τόδε καλὸν ἄγαλμ' ἀνέθηκε Χαρῖνος.

Unde imperitiam licentiae causam fuisse apparet,

LXXXV.

Δελτιον Αρχ. a. 1890, pag. 28 sq., ubi describitur tumulus in pago Attico Βελανιδίζᾳ, haec reperiuntur: Ὀρθογώνιος στήλη ἐκ λευκοῦ λίθου πλ. 0, 59. μῆκ. 0, 56. — Τὰ γράμματα (quae typum referunt sec. VIti a Chr.) δὲν ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ἄνω ἄκρου τῆς πλακός, ἀλλὰ μετὰ περιθώριον ἐξέχον ὀλίγον. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀναφέρεται εἰς ἕνα μόνον νεκρόν, οὗ τὸ σῆμα πλησίον τῆς ὁδοῦ, ὡς συνήθως (πρβλ. καὶ C. I. A. I 465 καὶ 475. Vid. Cougny II, 9). Ἵδρυτο δὲ ἡ στήλη ἴσως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου.

Σῆμα τόδ' ἐνγ[ὺ|]ς ὁδοῦ ⁝ Φι . . .|. . . . . . . θεμ|. . . . .,
ὃς θα|. . . . . . πότμος|. . . . . . . λι.

Septem sunt versus (lineae) denis aut undenis, ut videtur, constantes litteris.

In priore versu litterae Φι initium facere videntur nominis defuncti, velut Φιλοκύδεϊ, litterae θεμ partem Aoristi II verbi simplicis aut compositi τιθέναι (-θέμεν), in altero θα suppleri potest θάν' vel θάνεν, et λι ad substantivum πόλις pertinere videtur. Sed totum distichon satis probabiliter explere frustra conatus sum, praesertim si lapis revera ΠΟΤΜΟΣ habet, non ΠΟΛΕΜΟΙ, ita enim scribi posset ὃς θάνεν ἐν πολέμῳ.

LXXXVI.

Ἀρχ. δελτ. m. Jun. a. 1890, pag. 88. »In destruenda aede »sacra Turcica d. 29 m. Mai. repertae sunt duo postes ianuae »lateralis, quibus inscriptae sunt litterae aetatis Romanae. In »horum altero legitur:

τέτρατον αὔξηθεν Ἀετέων χρόνον ὁ παῖς,

»in alterius, qui erat paris magnitudinis (long. 1,57, lat. »1,16; cras. 0,17), sed cum ianua demoliretur fractus est, frusto »maiore (1,10) hae litterae (κατὰ τὸ ἥμισυ ἀποκεκομμένα):

Ἱππίας αν Διομάχη ὕπνον Ἀνδρ(ρό),

»in minore vero: μαχον.

»Apparet autem haec fragmenta esse lapidis sepulcralis, quo »conciso operae aedis usi sint ad ianuam construendam."

Metricam fuisse inscriptionem statim docet forma poetica τέτρατον, nec tamen prioris fragmenti numeros restituere possum. Male autem lectum esse apparet etiam ex nomine non Graeco Ἀετέων pro Ἀετίων, quod tamen cave substituas. Nam proprio nomini hic locus non est, sed vix dubito quin fuerit ἐτέων χρόνον (cf. Kaibeli Ep. 457, 6. 586, 3), licet verba sic restituta τέτρατον αὐξηθέν[τ'] ἐτέων χρόνον non intellegere me fatear et prorsus ignorem, quid faciam sequenti iambo ΟΠΑΙC. Quare melius expectandum est apographum.

Non magis vera esse potest lectio alterius fragmenti, ut demonstrat praeter voculam AN sensu cassam inauditum nomen Διομάχη. Nisi omnio me fallunt, pro ΑΝΔΙΟΜΑΧΗ lapis habuit ΑΙΔΙΟΜΛΑΧΕΝ, et latet formula sepulcralis ἀίδιον λάχεν ὕπνον. Quod si ita est, posterius fragmentum sic digerendum:

. . . . . Ἱππίας (disyllabum) ἀίδιομ λάχεν ὕπνον.

Ανδρόμαχον . . . .

Nisi potius fuit Ἀνδρομάχου, ut sepultus esse dicatur Hippias, Andromachi filius.

LXXXVII.

Ἀρχ. Δελτ. a. 1890. m. Iul. pag. 103. Athenis in Musaeo archaeologico. Basis adiecta ex magno sepulcro Burbensi (in Attica) cum vetusta inscriptione et frusto plinthi statuae, olim impositae. Titulus sic habet:

. . . .

. . . ε φιλες (?) παιδος

κατεθεκεν ⁝ καλον ιδεν

αϝυταρ ⁝ Φαιδιμος ⁝ εργασα

το.

Ipse qui repperit Staës ibidem pag. 111, ubi agit de sepulcro τῷ ἐν Βουρβᾷ, haec monet: Ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν βαθμίδων πυραμιδοειδῶς κειμένων ἐπ' ἀλλήλαις, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων (i. e. ὧν) ἵδρυτο ἡ ἐνεπίγραφος βάσις τοῦ ἀγάλματος, ἧς εὑρέθη τὸ πλεῖστον εὐτυχῶς μέρος, μετὰ τῶν ἄκρων ποδῶν τοῦ ἐπ' αὐτῆς γυναικείου ἀγάλματος. Staës, aliis quibusdum adiectis, quae legantur apud ipsum, titulum tribuit extremae parti seculi sexti a. Chr. Fuit distichon, sic transscribendum:

. . . . . ε Φίλης παιδὸς κατέθηκε,

καλὸν ἰδεῖν, αὐτὰρ Φαίδιμος εἰργάσατο.

Procul dubio καλὸν ἰδεῖν pertinet ad sepultae mulieris imaginem, ita ut explendum credam ὁ δεῖνα εἰκόνα τήνδ]ε κτέ., licet scrupulum iniciat sequens καλόν. Durum enim videri potest

καλὸν sic positum habere pro neutro, ut sit *rem pulchram*. Vix tamen aliud relinquitur, quia littera E (cf. adiectum a Staë homoeotypum) certa est, nec video quo pacto τύπον (ἄγαλμα?) pars deperdita hexametri admittat. Notandum autem digamma in αὐτάρ.

Phaedimus hic statuarius antiquissimus fuit hucusque ignotus. De alio recenti Phaedimo, de quo num revera statuarius fuerit dubitatur, consulantur Brunn, Gesch. d. Gr. K. I p. 612 et Loewy, Inschr. d. Gr. B. N°. 432.

LXXXVIII.

Bulletin d. C. H. a. 1890, p. 546—551. Columna votiva aetatis Macedonicae reperta a P. Jamotio prope aediculam Musaeum Thespiis. Alta est I, 20 metr. Eius frons descripta est in III partes imparis magnitudinis, in quarum suprema sunt tres hexametri, in sequenti est anaglyphe operis admodum rudis et impoliti, referens senem permiri aspectus, cum efferata barba et hirtis capillis, caecum eundem et cum foramine triangulo in summa fronte (ut est videre in adiectis tabulis heliotypicis IX et X), quem Hesiodum esse post longiorem disputationem dubitabundus suspicatur Jamot. Corpus eius quasi e vagina quadam surgere videtur, quae est in infima columnae parte continens duos titulos, quorum superior IV constat hexametris, et inferior sculptus circa coronam lauream totidem continuisse videtur. Litteras incertiores teste editore non mutavi in minusculas.

α′ Ο..ουΙΟ ... ΔΙΟΣ Ἀμφικρίτου Μούσαις ἀνέθηκε
ος ΜΑ .... ΠΕ ... των .. Λ .... Σ . ιν ἀείνως
καὶ γέν[ε]ος τὸ τέλος .. ΝΟΙΚΑ .... Νομα. σῴζοι.

Tertii versus finem fuisse καὶ τοὔνομα σῴζοι probabiliter coniecit editor haec addens: »Le sens général de ces trois vers est probablement; un tel, fils d'Amphicritos, a dedié cette offrande aux Muses, lui qui le leur consacre pour l'éternité: puisse le monument sauver de l'oubli le nom du donateur, dernier rejeton de sa race." Suspicatur autem hunc genus repetivisse ab ipso Hesiodo. — Mihi non liquet.

β′ ου$^{P}_{T}$οςα . . τοφο$^{P}_{I}$αρΝηρα . 1οΤβ$^{I}_{P}$οτω$^{N}_{T}$σα

ουκα$^{P}_{T}$Ις Ἑλικων ΜοΧ . Λουχρη . ΜονιαχΕΩ

πειθομένοιο βρότοις ὑποθήκαις Ἡσιόδοιο

εὐνομία χ . . ἀτε$^{Υ}_{Σ}$τ$^{Ω}_{Α}$ καρποῖσι βρύουσα.

Duplices litterae significare videntur (nihil enim monet editor) Jamotium inter utrasque dubium haesisse. In primi vs. initio *οὗτος* fuisse putat et secundi clausulam *χρη<σ>μὸν ἰαχε[ύ]ω*. Deinde haec annotat.

»Le mot *ὑποθῆκαι* fait peut-être allusion à une oeuvre de Hésiode, les sentences de Chiron. Ou plutôt c'est une périphrase pour dire que le poète a obei aux conditions des mortels, c'est-à-dire qu'il est mort, ou bien qu'il a adapté ses poèmes à la condition de l'humanité. Καρποῖσι βρύουσα se rapportant a *εὐνομία* caracterise la sagesse féconde d'Hésiode."

Vix opus est affirmare nullam harum vs. 3tii interptetationum ferri posse. Licet Jamot certam esse dicat huius versiculi lectionem, lapidem ipse inspicere vellem, ut scirem utrum revera sic legatur, an potius:

πειθομένοιCΙ βροτοῖς ὑποθήκαις Ἡσιόδοιο,

qualis versus nullo egeret interprete.

γ′ . . . . ϽΛЄ$^{P}_{N}$αουανΔ ////////

Ἡσίοδος Δίου Μούσας Ἑλικῶνά τε θεῖον

καλ(λ)ίστοις ὕμνοις. . , ...

. . . . σ. Μούσαις.

Sic Jamot, nisi quod utrobique cum pravo accentu dedit Μοῦσας et Μοῦσαις. In ultima littera vs. primi sibi non constitit. Nam in homoeotypo pag. 548 non Δ est, sed Α. Confirmatur autem, ut animadvertit, hac inscriptione Hesiodi patri nomen fuisse Δῖος. Cf. Op. 297. Quae deinde de imagine disputat, legantur apud ipsum. Inscriptionem esse seculi III a. Chr. affirmat.

LXXXIX.

Bulletino d. C. A. c. d. R. a. 1886, p. 282 scribit G. Gatti: »Nella escavatione in via dei Banchi Vecchi, presso il Banco di S. Spirito, è stato trovato uno scaglione di marmo con questo frammento d'iscrizione greca:

ΙΩΝ. ΘЄΡΑΠΩΝ. ΑΝΗΙ
ϽΦΟϹ. ЄΝΘΑΔЄ ΚЄΙΜΑΙ
ΜΟΚΡΑΤΗΣ. ΑΓΑΘΟϹ†
ΙЄΗ· ΠΑΤΡΗϹ ΑΠΟΤΑΡϹ
ΟΙϹΙ ΛΟΓΟΙϹ ΤΑΜΙЄΙΩ."

Haec editor. Trium autem aut plurium hexametrorum sunt reliquiae, sic, nisi omnia me fallunt, supplendorum et corrigendorum:

Μουσά]*ων θεράπων, ἀνὴ*[*ρ*] [*σ*]*οφός, ἐνθάδε κεῖμαι*
. . μοκράτης, ἀγαθὸς [*γεν*]*εῇ, πάτρης ἀπὸ Ταρσ*]*οῦ,*
[*τ*]*οῖσι λόγοις ταμιείῳ. . . . .*

Habemus igitur Graeci poetae Tarso oriundi e nobili genere (cui fueritne Hermocrates, an Democrates, an Timocrates aliudve nomen, ignoramus) epitaphii partem, quod qui composuit aut vs. 1 dederat <*καὶ*> *ἀνὴρ σοφός*, aut male produxit in thesi priorem syllabam vocis *ἀνήρ*. Vs. 3tii initio vix plures litterae desunt, nec tamen, cum reliqua desiderentur, intellegitur quid sibi velit *ταμιειω*. Nihil autem de hoc poeta aliunde constare nemo mirabitur. De aetate epigrammatis, satis recentis, ut suspicor, nihil monuit editor.

XC.

Ibidem, a. 1888, pag. 307. »Un piccolo cippo, o basetta, di marmo con l'iscrizione sequente assai consumato per attrito:

ЄΙΚΟΝΑ ΤΗΝΔϹ
ΝΟϹΩΝΠΑΘЄΩΝΤЄ
ЄΛΑΤΗΡΙ
ΑΝΘЄϹΑΝΑΡΖΙΓΙΟΙ
ΜΑΚΑΡΩΝΤΙΟΝΤЄϹ
Μ///////ΙΟΝ."

Nihil amplius editor G. Gatti. Verba sic disponenda:

Εἰκόνα τήνδ[ε] νόσων παθέων τ(ε) ἐλατῆρι
ἄνθεσαν 'Αρζίγιοι μακάρων τίοντες .....

Pro ultimis litteris expecto 'ΑΡ[ωγή]ν aut aliquid huiusmodi. Statua Aesculapio sacrata fuisse videtur, sed qui sint Arzigii ignoro. Num forte corrigendum 'ΑρΤίγιοι? Artigos enim civitatem fuisse in Hispania Baetica fuisse novimus ex Itinerario Antonini, p. 416. Hodie *Castuera* vocatur. Nisi forte *Arzigi* est verum illorum nomen. Quare operae pretium erit denuo lapidem examinasse. Alius locus, situs in eadem Baetica sed multo magis ad meridiem, dictus 'Αρτιγίς (hod. *Alhama*) commemoratur a Ptolemaeo II 4, 11. Cf. Pauly, Real-Enc. Usus linguae Graecae si huic sententiae obstat, Arzigii alibi quaerendi sunt.

XCI.

Ibidem pag. 453. Titulus Christianus sec. IVti.

Ἥρω(α) 'Αβλάβιον θεοειδέα γαῖα καλύπτει,
τὸν Φίλον ἀθανάτων μακάρων εὐδαίμονα Φῶτα,
πρός τε θεὸν τὸν ζῶντα καὶ πρὸς θνητῶν ἀνθρώπων,
ζήσαντα ἔτη κε' ἐν εἰρήνῃ.

»Questa bella(?!) iscrizione, dicit editor, fu poi erroneamente copiata per uso di un altro sepulcro, da chi neppure comprendeva ciò che copiava."

Non magis ego intellego, quid sit vs. 3 πρὸς — θεὸν — καὶ πρὸς ἀνθρώπων, et iocularis est hominis Christiani laus in versu secundo. Pessima est autem, sed quam nemo qui aetatem respiciat mirabitur, epitaphii orthographia. Habet enim vs. 1 ΓЄΑΚΑΛΥΠΤΙ, vs. 2 ЄΥΔЄΜΟΝΙ et vs. 3 ΚЄ.

XCII.

Ibidem, a. 1889, pag. 443 »Scavandosi per la costruzione di un ipogeo sepolcrale presso il casino dell' antica vigna Caracciolo, si è trovata una lastra di marmo, che porta incisa questa iscrizione:

Γῆ, κεφαλὴν ἱερὴν κρύπτεις σεμνοῖο Μαρείνου,
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο καὶ ἐν στρατιαῖσιν ἀρίστου.
Μνῆμα δ' ἔτευξ' ἄλοχος Μαρία· τῷ γὰρ πρέπον ἐστίν."

Italam versionem, quia versus nulla egent interpretatione, omisi.

XCIII.

J. Baunack in libro recens edito *Aus Epidauros* pag. 6 hunc titulum protulit inscriptum statuae basi, quae servatur in Musaeo Epidaurio:

.......εν χαλκὸς τετυπωμένος εἰκόνα τάνδε·
.....νει τόλμας δ' ἔργα βροτοῖς ἀρετά,
ἀνθ' ὧν, Τηλέμναστε, τὸν 'Αντιφάτα σε γεγῶτα
υἱέα, συμμαχίας δ' ἔξοχον ἁγεμόνα,
Κρηταιεῖς ἔστασαν, ἀριστεύσαντες ἐν αἰχμᾷ
(ἐσθλοὺς γὰρ τιμᾶν τοὺς ἀγαθοὺς ὅσιον)
σοὶ καλὸν ἄνθεμ', ἄναξ 'Ασκλαπιέ, τᾷδ' 'Επιδαύρῳ,
Γορτὺν ἐφ' οἷς αὐχεῖ, τοῦδε γεγῶσα πάτρα.
Λαβρέας Δ[α]μοπείθεος ['Α]ργε[ῖο]ς ἐ[π]οί[η]σε.

Ita Baunack, nisi quod vs. 1 et 5 cum vitioso accentu dedit χάλκος et αἴχμαι et post 'Επιδαύρῳ pro virgula posuit lineolam. Ambigit autem utrum ἐφ' οἷς iungendum sit cum ἔργα (2) an cum ἀγαθοὺς (6), perdura, quidquid horum admittis, structura. Οἷς neutrius esse generis habeo persuasum, et nescio an ἐφ' οἷς poeta dictum voluerit pro ἐπὶ τούτοις ἐφ' οἷς. Vs. 1 ab initio deesse ait 6—8 et vs. 2 4—6 litteras, hic σημαί[νει supplendum affirmans, illic temptans ἔβλαστ[εν vel ἐξέφυ[εν vel ἐξέφερ[εν, hac addita interpretatione »Entstehen liess das geformte Erz dieses Bildnis hier (oben): es weis kampfesmutige Thaten den Sterblichen die Tapferkeit etc·" Quae cum aperte probari nequeant, ipse conieci:

'Ανδρὸς μ]ὲν χαλκὸς τετυπωμένος εἰκόνα τάνδε
ἐμφαί]νει, τόλμας δ' ἔργα βροτοῖς ἀρετά, κτέ.

Aes (non nisi) externam hanc viri speciem hominibus ostendit, sed virtus fortia eius facinora, propter quae Cretenses, virum

egregium honorantes, hanc statuam Aesculapio dedicarunt in memoriam earum rerum, quibus Gortyn gloriatur, patria Telemasti, quo belli duce eas gesserunt. — *Γόρτυν* hic brevi pro longa syllaba terminari animadvertit Baunack.

Ad vs. 3 editor affert Polybii verba XXXIII, 15: *κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον* (a. 153, cum qua aetate conspirare ait litterarum formam) *οἱ Κρηταιεῖς ἀπέστειλαν πρὸς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ βοηθείας τοὺς περὶ Ἀντιφάτην Τηλεμνάστου Γορτύνιον, παραπλησίως δὲ καὶ Ῥόδιοι τοὺς περὶ Θεοφάνην κτέ.*, unde efficit, aut illum Telemnastum alium fuisse, sed ex eadem familia, aut Polybium patrem cum filio confudisse. Nec tamen video quidni de patre Antiphatae, legati ad Achaeos, Telemnasto hunc titulum accipere liceat, de quo paullo post dicit Polybius: *συνέβαινε τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπιδέχεσθαι τὴν παρρησίαν αὐτοῦ* (Antiphatae), *καὶ μᾶλλον ἔτι διὰ τὸ τὸν πατέρα τοῦ προειρημένου Τηλέμναστον μετὰ πεντακοσίων Κρητῶν ἐλθόντα συμπεπολεμηκέναι τὸν πρὸς Νάβιν πόλεμον εὐγενῶς αὐτοῖς.* Ad victoriam igitur quandam ab his auxiliis duce Telemnasto in bello contra Nabidem reportatam titulus referendus videtur.

Cum vero inscriptio apud Loewyum I. G. B. n⁰ 269 eundem Labream statuarium exhibere videatur, Baunack Kabbadiam recte eum titulum ad aetatem imperatoriam referre dubitat suspicaturque Labream pertinere ad scholam illam artificum Argivorum, quam claram Stratonis, Xenophili et Andreae nominibus seculo altero a Chr. medio floruisse Loewy ad n⁰ 261 disputat. Si igitur vera est mea de titulo Epidaurio sententia, his viris paullo antiquior Labreas fuerit necesse est.

Duo hic subiungo epitaphia medii aevi, quae primus edidit Sakkelion in Ephemeride Archaeologica v. III (a. 1886), p. 238 sqq. e codice sec. XVI, ut putat, exarato, qui Athenis est in Bibliotheca publica.

XCIV.

Στίχοι εἰς [τὸν] τάφον τοῦ κυροῦ Δημητρίου τοῦ Λεοντάρη ἐν τῇ μονῇ τῆς Πέτρας.

Ζητεῖς, θεατά, τὸν μέγαν Λεοντάρη[ν],
ἐκεῖνον αὐτόν, οὗ βλέπεις τὴν εἰκόνα;
Ζητεῖς ἐκεῖνον τοῦ γένους τὸν προστάτην,
τὸν ἀκράδαντον τῆς βασιλείας στῦλον,
τὸν ἐν μάχαις ἄτρεστον ἀσπιδηφόρον,
ὄψει μόνῃ τρέποντα τοὺς ἐναντίους,
τὸν ἐν βίῳ ἥλιον οὐρανοδρόμον,
πᾶσαν καταυγίζοντα τὴν οἰκουμένην;
Οὐκ ἔστιν ὧδε· Μὴ νόμιζε τῷ τάφῳ
κατακεκρύφθαι τὸν τοσοῦτον ἀστέρα.
Σὺν ἀγγέλοις ἕστηκε παρὰ τῷ θρόνῳ
τῷ βασιλικῷ τῆς μεγάλης Τριάδος.
Σὺν ἁγίοις ἄπαυστα χαίρει διάγων,
ἔνθα λυπή τε καὶ στεναγμὸς ἀπέδρα·
κόνιν δὲ μικρὰν καταλιπὼν ἐνθάδε,
δεσμόν, ζόφον, κάθειρξιν, ἀχρεῖον βάρος,
πρὸς τῶν ἀδελφῶν καὶ γόνου τοῦ φιλτάτου
τῶν πάντων λαμπρῶν καὶ μεγάλων ἐν βίῳ
γέρας τὸ λαμπρὸν μνῆμα τουτὶ λαμβάνει,
τὴν ἀρετὴν ἄληστον ὡς γέρας ἔχων.

Cur editor vs. 1 Accusativo N addiderit aut demserit ignoro. Vs. 14 corrigendum videtur: ἔνθα λυπήν τε καὶ στεναγμοὺς ἀπέδρα, nam quod vulgatur sensu cassum est. De hoc Leontare, cognomine Duca, qui vixit imperante Manuele Palaeologo (1391—1425), consulatur ipse Sakkelion, qui monet pro huius nepote habendum esse Demetrium Leontarem, scriptorem duorum codicum Xen. Cyropaediae, qui in Bibliotheca nat. Parisiensi asserventur exarati a. 1475 sq., et monasterium, ubi ipse sepultus est, fuisse olim Constantinopoli Joanni Praecursori sacratum.

XCV.

Ibidem. Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀσανῆ κυροῦ Ἰσαακίου καὶ τῆς αὐτοῦ ἐγγόνης ἐν τῇ μονῇ τοῦ Φιλανθρώπου·

Ἀλλὰ τί μοι, βέλτιστε, σωμάτων τύπους
καὶ τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκ τούτων χάριν
καὶ κάλλος ἀμίμητον εὐτέχνως γράφων,
μὴ καὶ ψυχῆς τὰς ἀρετὰς παραγράφεις,
μηδ' εὐγένειαν τὴν ἄνωθεν μηνύεις
καὶ βασιλικὴν συγγένειαν καὶ κράτος,
ὅσον τε λαμπρῶν ἀξιωμάτων γέρας;
ἢ παραχωρεῖς ταῦτα τῷ λόγῳ φράσαι;
καλῶς γε ποιῶν καὶ φρονῶν οὐκ ἀλόγως.
Οὐκοῦν ἐροῦμεν, ἃ σιγᾷς αὐτὸς γράφων.
Ὁ μέν γε ῥίζης εὐγενοῦς ὄρπηξ ἔφυ
καὶ βασιλικῶν αἱμάτων ἀποσπάδος,
κλῆσιν Ἰσαάκιος, Ἀσὰν ἐκ γένους.
Τραφεὶς δὲ λαμπρῶς ἐν βασιλείοις δόμοις
ταχὺ προῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος
ἀρχὰς ἀμείβων, ἐν πάσαις διαπρέπων,
δίκαιος, ὀξύς, δραστικός, μεγαλόφρων,
μέτριος, εὐθύς, νουνεχής, ταπεινόφρων,
ἁπλοῦς, ἐλευθέριος, ἡδύς, χαρίεις,
ἄγαλμα πασῶν ἀρετῶν ἡρμοσμένον.
Τέλος τὸ λαμπρὸν τῆς ἐπαρχίας κλέος
ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ διέπων πόλει
γήρως πρὸς οὐδὸν ἀπολείπει τὸν βίον,
κατὰ μονάχους ἀποκαρεὶς τὴν τρίχα.
Ἡ δ' αὖ παρ' αὐτὸν εὐπρεπὴς αὕτη κόρη
Φίλης θυγατρὸς θυγατὴρ τούτου πέλει,
λαμπρᾶς γυναικὸς ἀνδρὸς εὐκλεεστάτου,
Φιλανθρωπηνοῦ (sic) τοῦ μεγάλου πατρόθεν·
ὅνπερ προσειπὼν ἀστραβῆ γένους στῦλον

ἄστρον τε λαμπρόν, φεῦ, θάλατταν εἰσδῦναν,
οὐκ ἂν ἁμάρτοις τῶν προσηκόντων λόγων.
Αὕτη νέαν ἄγουσα τὴν ἡλικίαν
ἀντὶ θαλάμων καὶ γαμικῶν παστάδων
ᾤκησεν ὧδε τὸν βαρὺν τοῦτον λίθον,
μᾶλλον δ' ἀπέπτη πρὸς μονὰς οὐρανίους,
ἄσπιλος ἐξάρχσα βίου κηλίδων.
Εἰς γοῦν παρηγόρημα λοιπὸν τοῦ πάθους
συνιστοροῦσιν οἱ τεκόντες τῷ πάππῳ
καὶ προσπαραγράφουσιν ἐν στίχοις τάδε.

De hoc Isaaco eiusque genero Philanthropino et de Asanarum gente similiterque de Philantropi monasterio condito ab Alexia I Comneno, qui et ipse ibi sepultus est, consulatur epitaphii editor pag. 242 sq., qui epigrammatum auctorem esse dicit Marcum, Ephesi metropolitam.

EPIMETRUM AD ANTHOLOGIAM PALATINAM.

V 29. Ἁδὺ τὸ βινεῖν ἐστί; τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν *α ἰ τ ῇ*
χαλκόν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου

Dubitatum est sitne αἰτῇ secunda verbi medii an tertia activi persona, sed ea quidem res controversa non est, semper enim in tali re usurpatur verbum activum, ut 32, 4. 121, 4 al. Subiectum est ἡ βινουμένη. Si poeta alloqueretur meretricem, scribendum foret αἰτῇς. Sed potest esse αἰτῇ verbi passivi pers. II, quia dicitur αἰτεῖν τινά τι, eaque interpretatio nescio an priori etiam praestet.

V 167. Ὑετὸς ἦν καὶ νύξ, καὶ τὸ τρίτον *ἄ λ γ ο ς* ἔρωτι
ο ἶ ν ο ς· καὶ βορέης ψυχρός, ἐγὼ δὲ μόνος κτέ.

Locus nondum sanatus; displicet enim mihi Schmidtii tentamen *ο ἰ σ τ ρ ώ δ ε ι*, quia quo furiosior est amor, eo minus sentitur frigus. Coniecerim potius: ἔρωτι (an ἐρῶντι cum Schneidero?) ‖ *ο ἰ σ τ ὸ ν δ ή*, βορέης κτέ. *amori sane tolerabilis*, i. e. quem nemo nisi amator tolerare potest, vel καὶ τὸ (= ὃ) τ. ἄ. ἔρωτι (ἐρῶντι) *ο ἰ σ τ έ ο ν* ἦν, βορέης, *et qui tertius dolor amori* (s. *amanti*) *ferendus erat*, *boreas*. Pro ἄλγος speciose Schmidt coniecit ἄχθος.

VI 62. Κυκλοτερῆ μόλιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς,
καὶ σμίλην, δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα,
καὶ *κ α ν ο ν ῖ δ'* *ὑ π ά τ η ν*, κτέ.

Non tantum κανονίς pro κανών sine exemplo dictum est, sed,

quod longe gravius, non intellegitur quid sibi velit ὑπάτην. Legerim:

καὶ κανόν' ἰθύντην κτἑ.

ut 65, 2 est ὀρθὰ παραξύων ἰθυτενῆ κανόνα. Cf. 63, 2. 64, 4. 67, 1. 68. al.

VII 24. Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας,
οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου.

Facile a librariis confunduntur ΛЄΙΤΟϹ et ΛЄΠΤΟϹ. Huius autem loci est λειτῷ, sive λιτῷ, χώματι—τάφου, i. e. λιτῷ τάφῳ, ut habemus 26, 1 τάφον παρὰ λιτόν, 73, 1 τάφῳ παρὰ λιτῷ, IX 52, 4 λιτὸν ἔχωτε τάφον et similia alibi. Contrario errore VII 364, 2 legitur:

λιτὴν ἀμφοτέραις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν,

ubi procul dubio Marco Argentario reddendum λεπτὴν κόνιν. Denique cum F. W. Schmidt Kr. St. VII 84 propter hiatum libenter rescriberem ἢ λιτὸν (pro ὀλίγον) τόδε σᾶμα.

VII 133. Πτίσσετε, Νικοκρέων, ἔτι καὶ μάλα, θύλακός ἐστι·
πτίσσετ', Ἀνάξαρχος δ' ἐν Διός ἐστι πάλαι
καὶ σὲ διαστείλασα γνάφοις ὀλίγον τάδε λέξει
ῥήματα Περσεφόνη· Ἔρρε, μυλωθρὲ κακέ.

Pro ὀλίγον expectamus ipsum contrarium. Nescio an fuerit:

καὶ σὲ διαστείλασα γνάφοισιν ὅλον, τάδε λέξει κτἑ.

Quartum trochaeum non vitat Diogenes. Vide v. c. 126, 1.

VII 174. Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
ἁρμόζῃ βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου.

Suidae libri ἁρμόσει vel ἁρμόσῃ, et sane, cum praesertim sequatur οὐδὲ—δέξονται futurum longe aptius, quare non dubito quin ἁρμόξῃ Erycio reddendum sit, similiterque infra ep. 215, 4

propter praegressa οὐκέτι — ἀναρρίψω Anyta ποιφύξω, non ποιφύσσω, scripsisse videtur. Neque in Pamphyli epigrammate 201, 1 ἐκπροχέεις cum Grotio et Duebnero pro praesenti habeo, sed potius pro futuro. In Simmiae (?) autem poematio (203), ubi in codice est:

Οὐκέτ' ἀν' ὑλῆεν δρίος εὔσκιον, ἀγρότα τέττιξ,
ἠχήσεις ἀνεὶς γῆρυν ἀπὸ στομάτων.

ambigi potest utrum recte emendatum sit ἠχήεσσαν ἵης (ἱεῖς?), an verius scribamus ἠχήεις ἥσεις, quemadmodum Meleager VII 196, 1 dixit ἠχήεις τέττιξ. Illa tamen correctio et lenior videtur et suavior, nec praesens tempus in talibus inusitatum est, sed multo frequentius reperitur futurum, quod haud scio an aptius reddat flebile desiderium.

VII 726. In hoc Leonidae epigrammate in pauperem vetulam vs. 7 mendosa sunt verba:

— ἡ ῥικνῇ περὶ γούνατος ἄρκιον ἱστῷ
χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσαν κρόκην.

Pro vitioso ἄρκιον unius litterae transpositione emendo ἄρκιον, collato Oppiano Cyneg. II 552 ὑπὲρ ἄκρια ῥινός. Qua correctione simul liberamur soloeco Genetivo περὶ γούνατος.

IX 151. Anonymi epigramma de cranio humi proiecto ab impio homine in ipsius resilienti caput eumque occaecanti sic finitur:

καὶ πάλιν εἰς ἀΐδην ἐκολάζετο, τὴν ἰδίην δὲ
ἔκλαυσεν χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

Reisigii coniectura κωμάζετο (cod. Pal. κωλάζετο), merito olim repudiata, nuper iniuria probata est a Sternbachio. Sed enim refellitur cum verbis sequentibus τὴν — ἀφροσύνην tum libera Ausonii versione, qui graviores has impii hominis poenas non silentio praeteriisset, ut taceam ipsum verbum κωμάζεσθαι ab hoc loco alienum esse. Meliorem viam iniit Schmidt Kr. St. III p. 148, qui vitii sedem esse ЄΙϹΑΙΔΗΝ perspiciens minus

tamen feliciter me iudice hanc gravem, quae ipsi lenis videtur, mutationem proposuit:

καὶ πάλιν αὖτε κάρην' ἐκολάζετο κτέ.

Equidem cogitavi de corrigendo:

καὶ πάλιν ЄΙCΑΛΙΗΝ, i. e. *ἶσα λίην ἐκολάζετο,*

i. e. *et vicissim admodum similes poenas luebat.*

IX 223. Bianoris epigramma de homine, qui venenata sagitta aquilam occidit. Legitur vs. 5 sq.:

Ζηνὸς δ' οὔ τι Δίκην ἔλαθεν μόνος· ἔμπεσε δ' ὄρνις
ἀνδρί· τὰ δ' εὐστοχίης ἀντapétισε βέλη (sc. *ὁ ἀνήρ*).

Duobus hic locus vitiis, quorum alterum lenius alterum gravius, laborat. Illud est syntacticum, nam pessime dictum est *τὰ εὐστοχίης βέλη*, quod pro *τὴν εὐστοχίαν τῶν βελῶν* dici potuisse cras credam. Poeta, si quid video, *τὰ εὐστοχίης* noto usu periphrastice dixerat pro *τὴν εὐστοχίην*, et eadem usus structura, qua Homerus in nobili versu

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι,

scripserat:

*τὰ δ' εὐστοχίης ἀντaπέτισε βέλ*ЄΙ.

Alter error est in *ὄρνις*, non enim aquila, opinor, sed sagitta, qua aquila occisa est, in sagittarium decidisse dicenda fuit, ut dicta est ab Apollonide aut Philippo IX 265, itaque ea vox corrupta est ex ΟΙCΤΟC. Corrigo:

Ζηνὸς δ' οὔτι Δίκην ἔλαθεν μόνος· ἔμπεσ' ὀϊστός
ἀνδρί, τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέτισε βέλει.

quod et propter epicam formam vocabuli et propter omissam voculam *δέ* melius dictum est quam foret *ἔμπεσε δ' οἰστός*.

IX 251. Euenus grammaticus in fine epigrammatis in blattam eam bestiolam sic compellat:

Φεῦγ' ἀπὸ Μουσάων, ἴθι τηλόσε, μηδ' ὅσον ὄψει
βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπεισαγάγῃς.

Corrigere suffecerit *βασκανίης ψήφῳ* hac sententia: Neu vel mero tuo aspectu invidiae calculo, h. e. malevolo invidorum de bonis scriptoribus iudicio, speciem adducas, scil. eo quod pagina blattis corrosa veram eorum sententiam obscurat vel possumdat. Exaggeratio est in his inepta et pravum acumen, sed ipsius Eveni culpa, non librariorum.

IX 325. Πρὶν μὲν ἀλικλύστου πέτραι ἐπὶ βένθεσιν ἧμαν
εὐαλδὲς πόντου φῦκος ἀπαινυμένα. κτέ.

Cadit in oculos non sic scripsisse incertum auctorem, sed *ἐπεννυμένα* = *ἐφεννυμένη*, *vestita*, quod aptissime dictum de concha marina, ulva circumdata, repperit olim Reiske. Certa est, si qua alia, emendatio et vulgatum minime tuetur alienissimus Apollonii Rhodii locus IV 79, ubi terra dicitur *βολαῖς ἠελίου ἰκμάδας κινυμένη*, quem contulit Jacobs.

IX 345. Huius Leonidae Alexandrini poematii prius distichon constat versibus 4025 (si numeratur γ' insertum ab editore) + 2739 = 6764, posterius 2187 + 4426 = 6613, ita ut ante corruptelam carmen *ἰσόψηφον* fuisse suspiceris. Alterum distichon procul dubio omni mendo caret, sed in priore, praeter labens in codice metrum vs. 1, in vs. 2 suspectus est permirus usus verbi *ἐτεκνοφόνει*, quod non corrigitur Bothii coniectura *ἐτεκνοφόνα*. Frustra locum variis modis temptavi.

IX 420.

Μὴ κλαίων τὸν Ἔρωτα δόκει, Τηλέμβροτε, πείσειν,
μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνέες.

Et propter formam et propter significationem valde dubiam suspectum habeo adiectivum *ἀπνέες*, nusquam alibi obvium. Facillime autem nasci potuit ex *ἀτενές*, quod proprie *intentum* significans plerumque quidem de oculorum mentisque acie usurpatur, saepius tamen ad indolem relatum *constantiam* et *pervi-*

caciam notat, itaque haud inepte de invicta vi amoris ignique eius non exstinguibili ab Antipatro dici potuisse videtur.

IX 584, 2. *Αἴολον ἐν κιθάρᾳ νόμον ἔκρεκον, ἐν δὲ μεσεύσᾳ*
ᾠδᾷ μοι χορδὰν πλᾶκτρον ἀ π ε κ ρ έ μ α σ ε ν.

Graphice poeta anonymus de chorda (rupta) dixit: *fecit ut dependeret*. Temere igitur Hecker lectionem sollicitavit, infelicissime coniciens *ἐκερμάτισεν*, quod verbum chordae naturae est plane contrarium.

IX 625. Describitur, nisi fallor, a Macedonio consule balneum, ubi aliis diei horis mulieres, aliis viri lavabant, summaque igitur diligentia commendatur ianitori, ne lavantibus feminis, quae Naiadum et Gratiarum et ipsius Veneris nominibus designantur, quemquam marem admittat. Monendum erat, quia Duebner annotans »Laudat ut Naiadum et Gratiarum balneum consuetum" a poetae mente aberrasse videtur. Sed non magis verae deae hic cogitandae sunt quam veri di et semidei ep. 640:

ἀθάνατοι λοῦνται ἀνοιγομένου βαλανείου,
πέμπτῃ δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ λ ύ μ α τ α πάντα,

ut Salmasius primus pro *πήματα* correxit, lenius nec minus apte quam F. W. Schmidt *σώματα* Stud. Crit. III, 153. Vs. 2 (625) *κρίνων λουομένων καιρὸν ἐσηλυσίης* speciosius quam verius idem vir doctus requirit futurum *λουσομένων*. Non abutar Ulpiani ioco apud Athenaeum III, 97 E aut Pompeiani p. 98 A, ut doceam, quod aliunde satis constat, Graeculos saepe legitimum horum temporum usum parum curavisse; nam ab ea culpa liber est Macedonius, qui, ut optime Latine dicitur »discernens lavantium opportunum ingressum" ut vertit Duebnerus, *λουομένων* dixit pro *τῶν λοῦσθαι εἰωθότων*. Neque enim obliviscendum, ut Latini fere abstinent a substantivis *lotor* s. *lavator*, ita Graecos a substantivo *λού(σ)της*, sed pro eo, ut in multis aliis, adhibere praesentis temporis participium.

IX 710, 2. Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλωΐδες ἄκρα μέτωπα
κύρουσιν χρυσέοις ἀστράσι Πληιάδων.

Haud iniuria Jacobs verbum κύρειν, quod h. l. *occurrere* interpretantur, insanum esse iudicavit. Equidem Horatiani illius »Sublimi *feriam* sidera vertice" memor conieci:

ἄκρα μέτωπα
κρούουσιν χρυσέοις ἀστράσι Πληιάδων.

In sero poematio dativum cum hoc verbum iunctum tuetur Joann. Malal. p. 66, 19. Μωσῆς—ἔκρουσε τῇ ῥάβδῳ τοῖς θαλασσίοις ὕδασι. Sin minus, possis κρούουσ' ἐν i. e. ἐγκρούουσιν.

IX 712. Αὐτὸν Ἰωάννην ὁ γέρων ὅτ' ἐδέξατο θεσμός κτἑ.
Meliore caesura scripserim ὅτε δέξατο.

IX 769. 4 μηδ' ἀναροιβδήσῃς ῥινοβόλῳ πατάγῳ.
Ambigunt viri docti de obscuri vocabuli interpretatione, quod ego sanum esse multum dubito. Aptum foret στρηνοβόῳ, ut στρηνόφωνος dixit Callias comicus apud Pollucem II, 112. Cf. Antipater Thess. VII 287 στρηνὲς φωνεῦσα θάλασσα et Crinagoras VI, 350 (de tuba) στρηνὲς φθέγγεσθαι.

X 5, 5. ἐφ' ὁλκάδα φορτίζεσθε || ἀγκύρας valde improprie dictum, nec tamen ἀερτάζεσθε fidenter conicere ausim, cum praesertim medii verbi usus nullum exemplum noverim.

X 23, 4 μέσσα θέει πελάγη,
ναῦς ἅτε μυριόφορτος, ἕως ἐπὶ τέρματα μύθων
ἔλθῃ, ἀκυμάντους ἔμπροσθεν εἰς λιμένας.

Pro hac depravata codicis lectione vulgo recepta est inepta coniectura Planudea ἔμπορος. Quod certum sit haud facile reperietur; aptum foret:

ἀκυμάντους ἐκ ῥόθου εἰς λιμένας.

XI 87. Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντόργυιος ἐχώρει
οἶκος ὑπὲρ γαίης πάντοτε κεκλιμένον·
στῆναι δ' εἴ ποτ' ἔχρῃζεν, ἔδει τοὺς παῖδας ἀπ' ὄρθρου
τὴν ὀροφὴν τρῆσαι πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας.

In hoc Lucilii lusu verba πέντ' ἐπὶ πέντε interpretes vertunt *quinque in quinque* vel *quinque super quinque*, itaque X pedes intellexisse videntur, quod manifeste loci sententia non admittit. Cubiculum enim, in quo Timomachus homo πεντόργυιος i. e. XXX pedum (non *quinque ulnarum*, ut vertunt), corpus humi reclinasse dicitur, quinque pedes altum fuisse fingitur, itaque ut surgere posset, servis eius mane (legerim potius ἐπ' ὄρθρου) tectum in XXV pedes perforandum erat. Hoc enim significat πέντ' ἐπὶ πέντε = ἐπὶ πεντάκις πέντε, ut saepius in Anthologia πέντε multiplicativi vice fungi Sternbach p. 84 observavit ad ep. XI 84, 6, ubi recte divisim scribendum esse monuit πέντε τριαζόμενος, coll. V 181, 11 et XI 30, 1.

XI 169, 3. Dinarchus avarus laqueo se suspensurus:

δι' ἓξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν,
ἓξ χαλκῶν γὰρ ἦν τὸ σχοινίον· ἀλλ' ἐδυσώνει,
εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον.

Quia non vile, sed vilius (quam per laqueum), mortis genus quaesivisse dicendus erat homo, nescio an Nicarchus una addita littera dederit:

εὔωνον ζητῶν μᾶλλον ἴσως θάνατον.

Quam vero facile confunduntur ΖΗΤΩΝΑΛΛΟΝ et ΖΗΤΩΝΜΑΛΛΟΝ s. ΖΗΤΩ̄ΜΑΛΛΟΝ.

XI 305. Palladas in doctrinae ostentatorem indoctum:

Τέκνον ἀνχιδείης, ἀμαθέστατε, θρέμμα μορίης κτέ.

Tam stupendum barbarismum si quis mecum Palladae tribuere reformidat, poterit θρέμμ' ἀιδρείης suspicari.

XI 330. ἐκλήθην ἐχθές, Δημήτριε· σήμερον ἦλθον
δειπνεῖν· μὴ μέμφῃ, κλίμακ' ἔχεις μεγάλην·
ἐν ταύτῃ πεποίηκα (πεπόνηκα Schmidt) πολὺν χρόνον· οὐδ' ἂν ἐσώθην
σήμερον, ἀλλ' ἀνέβην κέρκον ὄνου κατέχων.

Annotat Duebner »ut asinis utuntur qui altos et arduos montes adscendunt." Si recte, putandi sunt ὀνηλάται simul fustibus animal caedere, ut montem ascendat, sin minus enim, cauda prehensum a viatore necessario descendet. Mihi non liquet.

XI 366, 4 ὡς δ' ἴδε τὴν προτέρην σκιόεν μετὰ κέρδος ὀνείρου
ἐξ ὕπνου πενίην, ἀντεκάθευδε πάλιν.

Malim ἔξυπνος, *expergefactus*. Nam vulgatum fere abundat.

XI 406. Τοῦ γρυποῦ Νίκωνος ὁρῶ τὴν ῥῖνα, Μένιππε,
αὐτὸς δ' οὐ μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.
πλὴν ἥξει, μείνωμεν ὅμως· εἰ γὰρ πολύ, πέντε
τῆς ῥινὸς σταδίους, οἴομαι, οὐκ ἀπέχει.

Ferrem οὐ μακράν, nisi Nicarchus ipsum contrarium se scripsisse testaretur voculis adversativis πλὴν et ὅμως. Dedit autem rem, ut in hoc genere par est, ridicule exaggerans:

αὐτὸς δ' οὖν μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.

XI 416. Χρήματα καὶ πόρναις παραγίνεται· οὐκ ἀλεγίζω,
μισείτω με τάλας Χρυσὸς ὁ πορνοφίλας.

Poetae personae aptius videtur πόρνοις. »Qui pueris impuratis delectatur, me ab ista infamia alienum oderit." Pulchre Euripides in Archelao, fr. 20:

μὴ πλοῦτον εἴπῃς, οὐχὶ θαυμάζω θεόν,
ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.

XII 4. κωκὼ τὴν Φυσᾶν ἄρτι καταρχομένην (sc. ἀκμὴν ὀνόμαζε).
Sic Jacobs correxit codicis lectionem κωκωτήν. Attamen vide ne verius sit κοκκώ, ductum a κόκκος. Simili enim varietate XII 223, 3 cod. Pal. habet κώκους, ubi lectionem marginalem κόκκους merito receperunt editores.

XII 97, 3. ἐκ δέ νυ Μηριόνεω Ποδαλείριος οὐκέτ' ἐς Ἠῶ
νεῖται· ἴδ' ὡς φθονερὰ παγγενέτειρα φύσις.

Minime satisfaciunt propositae explicationes, et sanum esse Ἠώ valde dubito. Sequens autem distichon

Εἰ γὰρ τῷ τά τ' ἔνερθε τά θ' ὑψόθεν ἶσα πέλοιτο,
ἦν ἂν Ἀχιλλῆος φέρτερος Αἰακίδεω,

ubi iuveni Ποδαλειρίῳ, i. e. pedibus debili, opponitur heroum omnium velocissimus, facit ut suspicer Antipatrum scripsisse: οὐκέτ' ἐς Ἦλιν ‖ νεῖται, *iam non adibit Olympiam*, ibi cursu certaturus.

XII 118, 5. Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνος κτέ.

Sententia clare postulat ἐΝόησα κτέ., ut apud Homerum Λ 15 novissimi editores (Lugdunenses) recte receperunt eximiam Naberi emendationem ἐΝόησεν pro ἐΒόησεν. Iam Piersonum eodem sensu video coniecisse ἐΚόησα, nec Plutarchi codicum cum Palatino libro conspiratio in tam proclivi errore quidquam significat, et Piersoni coniecturae magis etiam quam meae favet palaeographia, quia β et κ passim confunduntur.

XII 143, 2. Crasi Doricae κἠγὼ pro κἀγὼ in hoc epigrammate locus non est.

XII 217. Etiam in hoc Stratonis poematio iuxta veras vocabulorum significationes foedae allusiones subesse videntur ad amores masculos. Ita vs. 3 sq. δόρυ simul membrum virile, πέλτη scrotum, κεφαλή glandem et κόρυς podicem significare crediderim.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 4, 23. Titulorum numerus postea crevit ad C.

» 9 ad 89, 2. Infelicissima est coniectura, quam excidisse mihi nollem. Recte Kaibel ἔπνευσε in ed. sua Athenaei.

» 15 » 219. Hiatus tamen ante caesuram bucolicam apud seriores poetas perrarus est. Legitur v. c A. P. XIV 48, 4 et XV 13, 1. Recte Kaibel εἰκόνας habet pro plurali poetico, qui post veteres lyricos et tragicos saepe apparet apud Anthologiae poetas, velut in λιμήν, cuius pluralem saepius usurpatum videbis pro singulari.

» 16 » 244. Eodem versu Homerico de Iuliano imperatore usus est Libanius A. P. VII 747.

» 17 » 301. Στορὰ in architectonica vocabatur *pavimentum*. Cf. Baunack, *Aus Epidauros*, p. 67.

» 21 » 34. Brevis syllaba in fine prioris membri pentametri reperitur etiam hic illic in Anthologia Palatina, velut ap. Heliodorum IX 485, 7. 11 et 13, sed longe plurima exstant in lapidibus exempla. Valde tamen mihi arridet quod proposui supplementum γαμετήν.

Pag. 27 ad 192. Possis quidem suspicari lapidarium pronuntiandi errore ἀείσας posuisse pro ἀύσας, sed neque huius verbi notio aeque apta est atque ἀπύσας, neque non suspecta esset producta vocalis natura brevis, quam nusquam alibi in hoc verbo arsi productam vidi. Propterea ἀ[πύ]σας praetuli.

» 28 » 195. Liberorum similitudo maternae castitatis indicium. Cf. A. P. VI 353. XI 215. Theocr. XIV, 44 ibique Kiessling.

» 39 » Μεῖσις recte habet.

» 44 » 449. Persaepe ab Anthologiae quoque Pal. poetis commemorantur homines occisi thalami vel aedium ruina.

» 45 » 453. Ad diphthongi AI sonum cf. Palladae lusus A. P. X 4:

οὐκ ἐθέλω Δόμινε, οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι.

» 48 » 522. Vix quemquam latebit, cum Hagna sit nomen proprium, mutato accentu Ἅγνη corrigendum esse.

» 48 » 528. Eundem praepositionis abusum notavi A. P. X 141, 1 κοινῇ πὰρ κλισίῃ — κείμενοι.

» 53 » 635. De mensis tripedibus imprimis cf. Athen. II p. 49 et Horat. Serm. I 3, 13.

» 60 » 728. Cum sententia cf. A. P. VII 228 et 230.

» 62 ad 92. Magis satisfacit supplementum nuperrime propositum Bull. d. C. H. 1890, 522:

Ἐκ δαπέδου μ' ὤρθωσεν ὅλης Ἀσίας [δαπάνῃσιν
ἀφθονίῃ χειρῶν δῖος Ἀριστένετος.

ubi nominis haec forma e cod. Parmensi restituta citatur e titulo C. I. G. 2693 e, 2 cl. 3665 (aet. Marci Aurelii) et comparatur Ἐπένετος ib. 2693 f. Quia tamen AI saepe pro E ponitur a sequioribus, utrum horum scribas perinde est.

» 63 » 122, 8. Παραΐξατο, quod exempli causa posui, aperte

non sufficit. Expectatur notio *superavit* aut *aequiperavit*, sed verbum Graecum non reperio.

Pag. 78 ad 66, 1. Male sollicitavi καὶ παριόντα dictum pro καὶ παρελθόντα, non magis quam editor recordatus hoc epigramma esse Stratonis in A. P. XII 223, ubi cf. Duebneri annotatio, ex qua videbis vs. 1 Τέρπνου ὅλως pro Περπούρου esse genuinam lectionem.

» 80 » 85. Sic quoque A. P. IX 124. Ἄρης ἀναμίγνυΤΑΙ Δάφνῃ.

» 81 » 104. Haud sine causa dubitabam de leni quam proponebam correctione, idque imprimis ob vocabula ποτ' Ὄλυμπον parum apte interposita verbis δεξιτερὴν — ἀν' ἀτραπόν. Sanum enim δεξιτερῇ et pro ἀνάτροπον corrigendum esse ἀνάρροπον nunc intellego, i. e. *sursum tendentem*, quod de anima sublimia petenti aptissimum est. Hoc igitur velim substituas.

» 83 » 6. Recte librorum lectionem tueri Meinekium magis magisque mihi persuadeo.

» 85 » 38. Possis etiam: Μὴ ἦσο κτέ. ad exemplum Homerici εἰλαπίνη ἠὲ γάμος (α 226) et ἐμῷ ὠκυμόρῳ (Σ 458).

» 99 „ IX 6. Ὁσίου dictum pro ὁσίης, quod exemplum accedat iis quae collegit Dindorf in Thesauro s. v.

» 100 » XIII. Huius tituli Thessalici, reperti in pago Ὀζοὺν Καρχλάλ eparchiae Karditzae, apographum homoeotypum a Phintikli missum Kirchoffio hasce litteras habet perantiquas: ΜΝΑΜΕΠΙΠΤΡΙΑΔΑ (Περριάδα est typ. vit.) ϜΟΣΟΤϜΕΠΙΣΤΑΤΟΦΕΤΓΕΝΑΛΑΤΘΕΠΕΡΓΑ ΣΤΑΣΔΕΠΟΛΟΝΑΡΙΣΤΕΤΩΝΕΘΑΝΕ. Litteras consonantes vetusto more non duplicavit lapidarius, vitiose scribens οὐ ϝεπίσταχτο pro οὐκ ἐπίσταχτο, quod reposuit Kirchhoff, qui ϜΟϹ significare ὡς propter

numeros, licet minus faveat sententiae ratio, existimat. Idem ἐμί positum esse pro ἐμμί observavit. Cum vs. 2 comparat I. G. A. 229 et 343. Seculi V[ti] initio non longe recentiorem esse titulum e litterarum forma effecit. Nomen Πυρ(ρ)ιάδης non habet Pape, sed Megarense Πυρρίδης.

Pag. 121 ad LXIX, 10 sq. Ad infelix tentamen πεταλῖτιν me duxit sequens δρέψατο, quod ipsum depravatum videtur. Dixerat, nisi fallor, Eunice se una cum duobus suis fratribus Glauco et Callaeschro (minore), defuncto ut puto patre Callaeschro, ab avo suo paterno Zoïlo educatam fuisse. Quod si recte suspicor, vss. 8 sqq. in hunc fere modum restituendi sunt:

— πάππος δ' ἄρ' ἐμεῖο πέλεν θεοειδὴς
Ζώϊλος, ὃς δοιοῖς [σὺ]ν ἀδελφειοῖς φρονίμοισιν,
τῷ μὲν ἀπ' (ἐπ'?) αἰγλήεντος ἀνακτόρου ἱεροφάντῃ
Γλαύκῳ, ἀτὰρ σοφίης ἡγήτορι τήν[δ]ε π ά λ[αι με
[θ]ρέψατο Καλλαίσχρῳ περιωνύμῳ. κτέ.

E duobus epitaphiis Eunicae aviae et neptis hoc stemma effici potest: Isaeus, qui imperante Adriano (Athenis?) rhetoricam publice docebat, filium habuit cognominem (68, 7), qui uxorem duxit Isidoten dictam de nomine Isaei celeberrimo ex Asia rhetore 69, 6, quem propter ep. 68, 2 sqq. ab illo non distinguendum esse suspiceris. Ex hoc matrimonio nata est Eunice maior, quae in priore epitaphio celebratur. Huius autem filia Thalia nupsit Callaeschro, Zoïli filio, qui tres liberos, filiam Eunicen minorem et duos filios Glaucum et Callaeschrum ex ea procravit, qui liberi, si recte conieci, ab avo educati sunt.

» 133 » LXXXIX, 13. De Tarso cf. Strabo XIV 5, 13.

ADDENDA AD APPENDICEM.

Typis iam scripta Appendice, affertur mihi Inscriptionum Pergamenarum pars I, ed. M. Fränkel, ex qua collectiunculae meae addo V titulos metricos ex paucis, qui operi insunt, integerrimos. Primus esto qui ibi legitur nº 10 (pag. 8).

XCVI.

πολ]λὰ μὲν ἐγ Λ[ιβ]ύης [ἦ]λθ' ἅρμα[τ]α, πολλὰ δ' ἀπ' Ἄργευ[ς,
πο]λλὰ δὲ π[ι]είρης ἦλθ' ἀπὸ Θεσσαλίης,
οἷ]σιν ἐν[η]ρι[θμ]εῖτο καὶ Ἀττάλου. ἀθρόα δ' ὕσπληξ
πάντα διὰ στρεπτοῦ τείν[ατ' ἔ]χουσα κάλω·
ἣ μέγ' [ἐπ]α[χ]ήσασα θοὰς ἐξήλασε πώλους,
οἱ δὲ διὰ σταδίου πυκτὸν ὄρεγμ' ἔφερον,
ἄλλαι ἐπ' ἄλλα θέουσαι. ὁ δ' Ἀττάλου ἶσος ἀέλλῃ
δίφρος ἀεὶ προτέραν ποσσὶν ἔφαινε κόνιν·
χοἰ μὲν ἔτ' [ἀ]μπνείοντες ἐδήριον, αὐτὰρ ὁ τοῖσ[ιν
ἐγρ[ά]φεθ', Ἑλλάνων τοῖς τόκ[α] μυριάσιν.
Φάμα δ' εἰς Φιλέταιρον ἀοίδιμος ἦλθε καὶ οἴκους
Περγάμου Ἀλείῳ τ[ελ]σαμένα· στεφάνῳ.

Titulus celebrat victoriam curulem Olympiae reportatam ab Attalo patre Attali I, fratre minore Philetaeri, fortasse eandem, quam epigrammate celebravit Arcesilaus philosophus apud Diog. L. IV 6, 30. Ad 3 sq. *ὕσπληξ — κάλω* cf. Paus. VI 20, 11. Vs. 7 frigide dictum de curribus per idem curriculum vectis.

Vs. 9 extr. Cf. Hom. H 383. Vs. 10 ἐγράφετο »das Gespan der Attalos zeichnete sich ihnen — in den [bewundernden] Sinn.” Cf. Soph. Phil. 1523. Vs. 12 τελσαμένα. Cf. Pindar. O. X, 6. — Haec omnia pluribus editor, quem consulas.

XCVII.

Ibidem, pag. 120 (N⁰ 203) titulus continens tria misella poematia de nota urbium contentione inscripta basi statuae Homeri, quae fuerit in bibliotheca Pergamena; quae epigrammata ipsa certamini alicui poetico deberi suspicatur editor.

α'. . . . . α]υτὸ[ν . . . .
Μο[ῦσά π]οτ' ἀρρή[του]ς θῆκα[ο] γεινα[μένη.
α[ἵ]δε τοι ἀμφίλογον μύθων περὶ δ[ῆριν ἔ]θεντο·
Σ[μ]ύρνα τε καὶ γαίης Οἰνο[π]ίωνος [ἕδ]ος
καὶ Κολοφῶν Κύ[μ]η τε, μετὰ πτολέ[ε]σσι δὲ πάσαις
ἀμφὶ σέθεν γενεῆς ἵμερος ἱεμένοις·
τοῖόν τοι κλέος αἰπὺ μετὰ ζώιοισιν ἀοιδῆς,
ἔστε πε[ρ]ιστείχ[η]ι νύξ τε καὶ ἠέλιος.

Vs. 1 sq. Musa poetae mater, ut apud Antipatrum A. P. XVI, 296, Suid. v. Ὅμηρος, Biogr. Westerm. p. 27. Vs. 3 construe περιέθεντο δῆριν μύθων. V. 4 scil. Χίος. Cf. Diod. V, 79, al. Vs. 6 σέθεν pertinet ad Μοῦσα, non ad Homerum.

β'. Τὸν περιδήριτον κοσμήτορα θεῖον [Ὅ]μηρον
λεύσσετ', ἐν ᾧ πᾶσαι νεῖκος ἔθεντο πόλεις
Σμύρνα, Χίος, Κολοφ[ῶ]ν, Κύμη κ[α]ὶ πᾶσα Πελασγὶς
Ἑλλὰς καὶ νήσων ἄστεα καὶ Τροΐης.
οὐ νέμεσις· τόσσον γὰρ ἐπὶ χθονὶ [φ]έγγος ἔλαμψε
Μουσάων ὅ[π]όσον τείρεσιν ἠέλιος.

Vs. 1. Cf. epigramma in Biogr. Westerm. p. 23. Vs. 3. Πελασγὶς Ἑλλάς, i. e. Πελοπόννησος (schol. Apollon. Rh. I, 1024) propter Mycenas. Vs. 4 νήσων ἄστεα. Cf. A. P. XVI, 295 sqq. al. Vs. 6 ἐπὶ mente repetendum ante τείρεσιν, quod perineptc dictum est.

γʹ. Μυρίος Αἰολίδαισιν ὑπέρ σευ μόχθος, Ὅμηρε,
Κυμαίοις ἱερᾶ[ς] τ' ἐνναέταισ[ι] Χίου,
μυρία δὲ Σμύρνᾳ Κολοφῶνί τε νείκεα λείπεις·
μούνῳ δὲ γνωστὰ Ζηνὶ τεὰ γένεσις,
αἵδε μάταν ὑλάουσι γὰρ ὅστεον οἷά τε [λ]ίχνοι
[ἅ]ρπυιαι θοιν[ᾶ]ς μειρόμεναι σκόλακες.

Vs. 5 *αἵδε* simul pertinet ad Κύμην. — distincte ΓΑΡ, non ΠΑΡ, est in lapide. Verbum regit Accusativum, ut apud Homerum Od. XVI, 3. Vs. 6 *ἅρπυιαι rapaces.* — *μειρόμεναι* pro *ἱμειρόμεναι*, ut apud Nicandrum Ther. 402.

Annotationes editoris Germanice scriptas in brevius redactas Latino sermone apposui.

XCVIII.

Ibidem p. 114, n⁰ 184, in basi marmorea:

Μούσαις] ὑμν[ο]φίλοισι Φ[ίλων ἀνέ]θηκε Μενάνδρου.
παῖ Σεμέλης καὶ σοί· [οὔ]νομα [δ'] ἄμφω ὁμοῦ.

Vs. 2 editor explicat *Φιλῶν δ' ἄμφω ὁμοῦ ἀνέθηκε*, ut sit verborum lusus cum nomine Philon, iure provocans ad versificum Pergamenorum *ἀφιλοκαλίαν.*

XCIX.

Ibidem p. 113, n⁰ 183, in basi marmorea.

. . . . ονο . . . . . . μου πᾶσαι χ[. . . . . 'Α]πε[λ]λη[ς
‒ ◡ τ' [ἀ]ειμνά[στ]ου, ξεῖν', ἀ[γορα]νομίας
‒ ◡◡ ‒ ◡◡ α]ις με διάκτορον εἵσατο Νύμφαις
Ἑρμῆ]ν εὐνομίας ἀΐδιομ φύλακα·
τᾶς] ἕνεκ' εὐόλβου κέραος ῥύσις ἅδ' ἀγοραίοις
μανύσει τακτοῦ τέρμα χυθεῖσα χρόνου.

Ita supplevit Kirchhoff (Sitzungsberichte d. Berl. Ac. 1884, pag. 10), hac addita explicatione, apparere ex his versibus, in basi fuisse signum Mercurii tenentis cornu copiae unde statis temporibus aqua flueret, quae hominibus forum frequentantibus

diei horam indicaret, quod signum ab Apelle agoranomo, sive munere adhuc fungenti sive iam perfuncto, positum esse. De Mercurio deo forensi conferri iubet tit. 243 et 244, deque cornu copiae ei tributo et Nymphis comitibus Schönium, Griech. Reliefs n⁰ 118 et Arch. Zeit. 38, 1880, tab. II 4, p. 8. Editor praeterea affert Kaibeli Epigramm. 827.

Nihil his addo, nisi vs. tertii initio fuisse videri nomen patris Apellis in genetivo, sequente voce *π]αῖς*, sive *π]άις*.

C.

Ibidem pag. 17 n⁰ 14. In fragmento basis marmoreae:

'Αριστόνικο]ς 'Αθ[ηναίη.

Το]ίη μοι παρσ[τᾶσ]α, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο
Παλλάς, ἀνέμ[νη]σας τῶν πρότερον παθέων.
. . ως δ' ἐστὶ . . . . . . 'Αριστονίκου πολὺς ὧδε
. . . . σα]ῖς ὑποθημοσύναις
. . . . λησισ[. . . . μισθ]ὸν καταθεὶς σὺ δὲ [τ]ὸ . .
. . . . αιχαμ . . . .

Videtur, ait editor, Aristonicus Minervae eius simulacrum dedicasse tali effictum habitu, quali ipsi apparuerat, admonitura, ut pro recuperata salute gratum sese praestaret. Vs. 4 ante ΩC sunt litterae vestigia, quam M fuisse non certum est.

VITIA TYPOGRAPHICA.

Pag.	1,	vs.	22	post	*imperitiae*	excidit	*documenta.*	
〃	40	〃	3	pro	νάσος	lege	νᾶσος.	
〃	56	〃	14	〃	Τὸ	〃	τὸ.	
〃	〃	〃	18	〃	Τῷ	〃	τῷ.	
〃	61	〃	5	〃	722	〃	772.	
〃	72	〃	24	〃	εὐχειρίᾳ	〃	εὐχειρία.	
〃	100	〃	19	〃	Περριάδα	〃	Πυρριάδα.	
〃	112	〃	21	〃	εὐστεφάνοις	〃	ἐυστεφάνοις.	
〃	119	〃	22	〃	γένον	〃	γένος.	
〃	126	〃	19	〃	1559. N	〃	15 sq. n.	
〃	144	〃	14	〃	κινυμένη	〃	αἰνυμένη.	

TABULA EORUM QUAE HOC LIBRO CONTINENTUR.

Sumptibus E. J. BRILL ediderunt:

Herwerden, Henricus van
Studia critica in
epigrammata graeca